

EDGAR RICE BURROUGHS

TARZAN AZ ŐSERDŐBEN

FORDITOTTA: GAÁL ANDOR

*Az eredeti angol kiadás címe:
„JUNGLE-TALES-OF-TARZAN”*

PANTHEON KIADÁS

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest: Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2022
ISBN 978-963-417-542-1 (online)
MEK-21568

TARTALOM

I. FEJEZET

Tarzan első szerelme

II. FEJEZET

Tarzan fogságba kerül

III. FEJEZET

Harc a baluért.

IV. FEJEZET

Tarzan és az Istenség

V. FEJEZET

Tarzan és a fekete fiu

VI. FEJEZET

A varázsló bosszut esküszik

VII. FEJEZET

Bukawai bűnhődése

VIII. FEJEZET

»Az oroszlán«

IX. FEJEZET

A lidércálom.

X. FEJEZET

Harc Teekáért

XI. FEJEZET

Őserdői tréfa

XII. FEJEZET

Tarzan megmenti a Holdat

I. FEJEZET

Tarzan első szerelme

Teeka kényelmesen elnyújtózott a trópusi vadon árnyékában. Kétségen kívül fiatalnak és ragyogóan nőiesnek látszott - vagy legalábbis ilyennek látta Tarzan, a majomember, aki az egyik közeli fa egy alacsonyan himbálózó ágán kuporgott és onnan nézett le rá.

Jómaga, ahogy ott hintázott az őserdő egyik óriási fájának karcsu ágán, barna bőrével - amelyet bronzsínűre pörkölt a zöld lombkoronán keresztül tűző, ragyogó egyenlítői nap - figyelően félrehajtott szép formájú fejével, értelmes, álmatag tekintetű szürke szemével olybá tűnt, mintha valami ősrégi félistenség ujjászületett mása lenne.

Igy, látszatra, alig tűnt volna hihetőnek, hogy gyermekkorában egy rut, szőrös, nőténymajom emlőin nevelkedett, sem pedig az, hogy amióta felnőtt - miután szülei elköltöztek az élők sorából abban a kis kunyhóban, amely az őserdő szélén, egy földnyelven állott - nem ismert más társaságot, mint Kercsak, az óriásmajom törzsének komor himjeit és vicsorgó nőtényeit.

S ha valaki olvasni tudott volna azokban a gondolatokban, amelyek időnként átvillanak gyors, egészséges agyán, ha ismerte volna azokat a vágyakat, kívánságokat és terveket, amelyeket Teeka látása ébresztett benne, még kevésbé lett volna hajlandó hitelt adni Tarzan emberi származásának. Ezek a gondolatok ugyanis sohasem árulták volna el az igazságot - azt, hogy anyja egy nemes angol hölgy volt, apja pedig egy előkelő angol főúr, akinek családfája évszázadokra ágazott vissza...

Tarzan, a majomember, maga sem ismerte származásának történetét. Nem tudta, hogy ő tulajdonképpen John Clayton, Greystoke lordja, akit öröklött hely illet meg a Lordok Házában. Minderről fogalma sem volt - s ha tudta volna, sem értett volna belőle semmit.

E pillanatban csak annyit tudott, hogy Teeka gyönyörű!

Gyönyörű volt Kala is - az ember mindig annak látja az anyját - Teeka azonban másféleképpen volt szép, valami egészen egyéni és sajátos módon, szinte meghatározhatatlanul... és Tarzan maga is csak homályosan és bizonytalanul kezdett ráébredni erre a tudatra.

Tarzan és Teeka évek hosszú sora óta játszótársak voltak és Teeka meg is maradt játékos, kedves lénynek, mialatt a vele egykoru fiatal himek már morcosakká és ingerlékenyekké kezdtek válni. Tarzan, ha egyáltalán elgondolkozott a dolgon, valószínűleg azt következtette, hogy talán éppen azért kezd jobban vonzódni ehhez a fiatal nőténymajomhoz, mert az összes régi pajtásai közül csak ő, meg jómaga maradtak meg viháncoló sihedereknek.

Ma azonban, ahogy ott kuporgott fölötté az ágon, egyszerre csak felfedezte Teeka testalkatának és vonásainak szépségét is - és ez olyasvalami volt, ami sohasem fordult elő még, tekintettel arra, hogy e tulajdonságok egyike sem játszott szerepet eddigi közös játékaiban, amikor például Teekával versenyt futottak, vagy bujocskát játszottak az alacsonyabban fekvő ágak között.

Tarzan megvakarta a fejét, ujjait belemélyesztve sörényszerű fekete hajába, amely sötét keretként vette körül szépvonásu, kisfius arcát - megvakarta a fejét és sóhajtott. Valósággal kétségbeejtette Teeka hirtelen felfedezett szépsége. Irigyelte azt a szép szőrzetet, amely a fiatal nőténymajom egész testét fedte. Ugyanakkor utálni kezdte és megvetette a maga szőrtelen, sima barna testét. Esztendőkön keresztül élt benne a remény, hogy egyszer valamikor majd ő maga is olyan szép szőrös lesz, mint majomfivérei és nővérei - de végül is fel kellett hagynia ezzel a hiu, ábrándos reménységgel.

Aztán meg gyönyörű, nagy fogai is voltak Teekának - természetesen nem olyan hatalmas agyarak, mint a himeké, de mégis szép, nagy fogak a Tarzan gyöngye, fehér gyöngyfogaihoz hasonlítva. És aztán milyen gyönyörű, bozontos szemöldöke, milyen széles, lapos orra és milyen szája!... Tarzan maga is sokszor megpróbálta úgy összecsiszítani a száját és aztán felfujni az arcát s közben gyorsan forgatni a szemét - de érezte, hogy sohasem fogja tudni olyan elragadóan és olyan ellenállhatatlanul, mint ahogy Teeka csinálja.

És most, ahogy ezen a délutánon elmerülve nézte, egy fiatal himmajom, lustán gázolva a fák alatt lehullott és rothadó levélszőnyegben, esetlenül közeledni kezdett Teeka felé. Kercsak törzsének többi majmai gondtalanul ácsorogtak a közelben, vagy nyújtózkodtak az egyenlítői öserdő déli forráságában. Időről-időre egyikük, vagy másikuk elment Teeka mellett, de Tarzant az ilyesmi nem izgatta. Miért volt hát, hogy most egyszerre összeráncolta a szemöldökét és megfeszülni érezte izmait, amikor látta, hogy Taug megáll a fiatal nőstény mellett, majd közvetlen közelében lekuporodik a földre.

Tarzan mindig kedvelte Taugot. Gyerekkoruk óta együtt kóboroltak mindenfelé. Egymás mellett kuporogtak a vizparton, markolásra feszítve gyors erős ujjaikat, hogy megragadják Pisaht, a halat, ha a mély vizeknek ez a gyorsan surranó lakója a felszínre merészkedett, hogy bekapja azokat a kis bogarakat, amelyeket Tarzan csalétkül dobott a vízre.

Együtt ingerelték Tublatot és gunyolták Numat az oroszánt. Akkor hát miért érezte Tarzan felborzolódnival minden idegszálát amiatt, hogy Taug most odatelepedett Teeka közelébe?

Igaz, hogy Taug már nem volt az egykori játékos fiatal majom. Amikor vicsorgás közben elővillantak hatalmas agyari, nyilvánvaló volt, hogy ez már nem ugyanaz a Taug, aki valamikor játékos birkózásban összefonódva hempergett Tarzannal a gypszyenyegen.

A mostani Taug már hatalmas, komor, magányos himmajom volt. De Tarzannal eddig még sohasem akaszkodott össze.

A fiatal majomember néhány percig csak elnézte, ahogy Taug mind közelebb huzódott Teekához. Látta, ahogy a him hatalmas karja simogatóan fonja körül a nőstény karcsu vállát - aztán Tarzan, a majomember macskaügyességgel leugrott a földre és a pár felé közeledett.

Mialatt feléjük ment, felső ajka vicsorgásba torzult, felfedve fénylő fogait. Melléből mély morgás tört elő fenyegetően. Taug vérben forgó szemekkel felpillantott. Teeka is kiegyenesedett és felnézett Tarzanra. Vajjon sejtette-e a baj okát? Ki tudná megmondani? Mindenesetre ösztönös nő volt s így felnyult és megvakarta Taug apró, lapos fülének tövét.

Tarzan látta a mozdulatot és abban a pillanatban Teeka már nem az egykori kis játszótárs volt számára, hanem valami csodálatos lény - a legcsodálatosabb lény az egész világon - akinek birtokáért érdemes megküzdeni életre-halálra Tauggal, vagy bárki mással, aki hozzá való jogát kétségbe merésznél vonni.

Tarzan, a majomember fejét leszegve, megfeszült izmokkal és félvállát előre tölva, oldalról közeledett a fiatal him-majom felé. Arcát kissé félrefordította, de éber, szürke szeme egy pillanatra sem vesztette el Taugot és minél közelebb lépett hozzá, annál félelmetesebb, dühösebb morgást hallatott.

Taug megrázta magát és felegyenesedett rövid lábszárain. Most ő is kivillantotta félelmetes agyari. Oldalt fordult és morogni kezdett.

- Teeka Tarzané, - jelentette ki a majomember, a nagy emberszabásu majmok mély torokhangján.

- Teeka Taugé, - felelte a him-majom.

Thaka, Numgo és Gunto, akiket a két fiatal him morgása felriasztott, félig közönyösen, félig érdeklődve arrafelé sandítottak. Álmosak voltak, de megszimatozták, hogy harc van készülődésben. És ez mindenesetre szórakozást jelentett az őserdő unalmában.

Tarzan válla köré füből font hosszú kötél volt vetve, kezében pedig ott szorongatta azt a vadászkést, amely régen elhalt és sohasem ismert atyjáé volt valamikor. Taug szűk értelmével is hatalmas tiszteletet érzett azzal a kis csillogó, éles fémdarabbal szemben, amelyet a majomfiu veszedelmes ügyességgel tudott használni. Hiszen azzal ölte meg Tublatot, kegyetlen mostohaapját és Bolganit, a gorillát. Taug is tudta ezeket a dolgokat és éppen ezért óvatosan közeledett, körben keringve Tarzan körül, hogy alkalmas helyzetből támadhassa meg. Tarzan viszont - ellenfele hatalmasabb termetére és veszélyes fogaira való tekintettel - hasonló taktikához folyamodott.

Egy ideig úgy látszott, hogy ez az összetűzés is úgy fog lefolyni, mint a törzs tagjai között előadódó legtöbb surlódás: valamelyikük majd megunja a dolgot és eloldalog valami más, békésebb foglalatosság után. És így is végződött volna, ha másról van szó, mint amiről volt - Teekanak azonban hízelt a helyzet és az a tény, hogy a két fiatal him miatta összetűzni készül. Teeka eddigi rövid életében ehhez hasonló dolog még nem fordult elő. Látott ugyan már más himeket harcolni más és idősebb nőstényekért és vad kis szívében gyakorta vágyódott az után a nap után, amikor majd a dsungel fűvét őmiatta fogja vörösre festeni az életre halálra küzdő ellenfelek vére.

Igy hát most felkuporodott és mindkét imádóját részrehajlatlanul gunyolni kezdte. Először becsmérelte őket gyávaságukért, aztán csufneveket kezdett kiáltozni feléjük, megvetett neveket, olyanokat, mint Histah, a kigyó és Dango, a hiéna. Megfenyegette őket, hogy előhívja Mumgát, aki majd megveri őket valami vesszővel - Mumgát, aki olyan öreg volt, hogy már vánszorogni is alig birt és olyan fogatlan vénasszony, hogy már kizárólag csak banánnal és hernyókkal tudott táplálkozni.

A körös-körül figyelő majmok, szavait hallva, nevetni kezdtek. Taug dühbe jött. Hirtelen nekirugaszkodott Tarzannak, a majomfiu azonban gyorsan félreugorva, kibujt előle, aztán egy macska gyorsaságával megfordult és most már ő volt a támadó fél. Vadászkését magasan feje fölé emelve, a következő pillanatban Taug nyaka felé sujtott. A majom megfordult, hogy elkerülje a fegyvert, úgy hogy a penge csak a vállán sebezte meg.

A vöröslő vércsik látása ujjongó, éles kiáltásra ingerelte Teekát. Ez már aztán volt valami! Körülnézett, hogy meggyőződjék róla, vajjon mások is látják-e, ami érte történik. A trójai Szép Heléna sem lehetett büszkébb, mint Teeka volt ebben a pillanatban.

Ha nem lett volna annyira elmerülve saját hiusága kiélésében, észrevehette volna, hogy a levelek megzizzennek a fán a feje fölött - és ezt a zizzenést nem okozhatta a szél, minthogy szél egyáltalán nem volt. És ha felpillantott volna, azt is észrevehette volna, hogy közvetlenül a feje fölött egy karcsu állati test kuporog ugrásra készen és gonosz sárga szemek pillantanak le rá éhes mohósággal.

Teeka azonban mindebből semmit sem vett észre.

A megsebesült Taug szörnyű morgással néhány lépést hátrált. Tarzan nyomon követte, gunyszavakat zuditva rá és fenyegetően emelve kését feléje. Teeka kilépett a fa alól, hogy a küzdők közelében maradjon.

Feje fölött az ág meghajolt és kissé meg is ingott az ott kuporgó test súlya alatt. De ugyanekkor Taug is megállott a hátrálásban és a szembefordult ellenfelével. Szája tajtékozott és a nyál kétoldalt lecsorgott az állán. Leszegte a fejét és kitérve karjait, új támadásra készülődött. Hiszen ha hatalmas karjai közé tudná kapni a sima, barna testet, akkor övé lenne a győzelem!

Ugy érezte, hogy Tarzan meg nem engedett eszközökkel harcol ellene. Tarzan ugyanis nem mutatott hajlandóságot a közelharcra. Ellenkezőleg, fürgé ugrásokkal egyre elkerülni igyekezett Taug izmos szorítását.

A majomfiu eddig még sohasem mérte össze komolyan erejét egy himmajommal, legfeljebb csak játék közben és éppen ezért nem volt egészen biztos benne, vajon rábizthatja-e magát tisztán izmai erejére egy ilyen életre-halálra menő küzdelemben. Nem mintha félt volna - mert Tarzan nem ismerte a félelmet. Csak éppen az önvédelem ösztöne óvatosságra intette. Csak akkor vállalt kockázatot, ha az szükségesnek látszott - olyankor azonban nem riadt vissza semmitől.

Jómaga azt a harci módszert választotta, amely legjobban illett testalkatához és fegyverzetéhez. Bár fogai erősek és élesek voltak, támadó fegyverként használva semmiképpen sem vetekedhettek az emberszabású majom hatalmas harci agyaraival. Viszont azért, hogy csak ugrált ellenfele körül, gondosan vigyázva rá, hogy amaz el ne érhesse - Tarzan egyrészt ügyesen felhasználhatta hosszú, éles vadászkését s ugyanakkor elkerülhette azokat a fájdalmas és veszélyes sebeket, amelyek kétségtelenül estek volna rajta, ha a himmajom karmai közé kerül.

Igy azután Taug támadott és közben ordított, mint a bika, Tarzan a majomember pedig könnyedén szökött egyik oldalról a másikra, szidalmakat szórva ellenfelére és közben újra, meg újra megsebezve késével.

Voltak aztán pihenők is ebben a küzdelemben, amikor is mindketten lélekzet után kapkodva álltak szemben egymással, várva az alkalmat és a kedvező lehetőséget újabb támadásra. Egy ilyen pillanatnyi szünet alkalmával történt, hogy Taug körülnézett. S abban a pillanatban egész magatartása megváltozott. Olybá tűnt, mintha dühe egyszerre elpárolgott volna - helyébe azonban a félelem lépett.

Harsány kiáltással - amelyet minden majom azonnal felismert - Taug sarkonfordult és menekülni kezdett. Figyelmeztető kiáltása mindenki számára azonnal elárulta, hogy ősi ellenségük van valahol a közvetlen közelben.

Tarzan is nekiiramodott, hogy biztonságba kerüljön, épugy, mint a törzs többi tagjai. Futás közben hallotta a párduc ordítását, amely egybekeveredett egy nősténymajom rémült visitásával. Taug is hallotta ezt a kettős hangot - de nem állt meg.

A majomfiu ezzel szemben egész másképpen viselkedett. Hátrapillantott, hogy lássa, vajjon közvetlen veszély fenyegeti-e a törzs valamelyik tagját. És a látványra, amely szeme elé tárult, egyszerre borzadás töltötte el.

Teeka volt az, aki rémületében felvisitott, miközben keresztülrohant a kis tisztáson, a tulsó oldalon álló fák irányában - mögötte ugyanis könnyed kecses ugrásokkal Sheeta, a párduc közeledett.

Sheeta láthatólag nem sietett. Biztosra vette zsákmányát, mert hiszen ha a nősténymajom eléri is a szemközti fát, nem lesz ideje felmászni rá, mert közben könnyedén karmai közé keríti.

Tarzan látta hogy Teeka a halál martaléka. Odakiáltott Taug és a többi himek felé, hogy siessenek Teeka segítségére, ugyanakkor pedig szembefordult az üldöző vadállattal. Miközben eléje lépett, lekapta válláról a kötélhurokot. Tarzan tudta, hogy ha a nagy himmajmok összesereglenek, akkor a dsungel egyetlen teremtménye - Numat az oroszlánt beleértve - sem mer összecsapni velük és hogyha a törzs egybesereglett himjei közösen megtámadnák Sheetat, a nagy ragadozó kétségtelenül hátat fordítana és esze nélkül elmenekülne.

Taug meghallotta a kiáltást, amint hogy a többiek is meghallották - de senkise sietett Tarzan segítségére, illetőleg Teeka megmentésére. Sheeta pedig egyre rohamosabb szökeléssel közeledett kiszemelt áldozata felé.

A majomfiu maga is a párdúc nyomába vetette magát. Hangosat kiáltott abban a reményben, hogy ezzel bestiát eltérítheti Teeka nyomából, vagy legalább is lekötheti figyelmét addig, amíg a nősténymajom biztonságban elérheti a magasban fekvő ágakat, ahová Sheeta már nem meri követni. Amilyen ócsárló gunynév csak eszébe jutott, azt mind rázuditotta a párdúdra. Felszólította, hogy álljon meg és vivjon meg vele - Sheeta azonban változatlanul kitartott az izletesnek ígérkező préda üldözésében.

Tarzan nem sokkal mögötte rohant és egyre jobban behozta hátrányát, de a távolság már olyan rövid volt, hogy alig érthette el a ragadozót, mielőtt az karmai közé kaparintaná Teekát. A fiu tehát futás közben meglóbálta a feje fölött a füből font hurokkötelet. De nem merte elhajítani, mert a távolság jóval nagyobb volt, mint amilyenre eddig gyakorolt. Egy egész kötélhosszúságnyira volt Sheetától - de végül is nem maradt más választása. Nyilvánvaló volt, hogy a ragadozó előbb fogja elérni Teekát, semmint ő a közelébe kerülhetne. Meg kellett tehát kockáztatnia a dobást.

Abban a pillanatban, amikor Teeka felszökkent a nagy fa legalsó ágára és Sheeta széles ívben utána vetette magát, a majomfiu füből font hurokkötele kanyarogva végigsüvitett a levegőben, hosszú, vékony vonalat írva vele és a nyitvaálló hurok egy pillanatra megállott a vadállat feje és tágra tátott szája fölött. Aztán a kötél pontosan és elkerülhetetlenül rácsavarodott a sárgás nyakra, Tarzan pedig - kezének egy gyors mozdulatával - összehuzta a hurkot.

A hatalmas, félelmetes karmok hajszányira Teeka testétől csapkodtak a levegőben, mialatt a hurok megfeszült és Sheeta visszarándult - majd a következő pillanatban hátrazuhan. Sheeta azonban rögtön talpra szökkent, villogó szemmel, csapkodó farokkal és tágranyitott álkapcsokkal, amelyek közül dühös és haragos ordítás tört elő.

Egy pillantás elég volt, hogy felfedezze bosszusága előidézőjét: a majomfiut, aki mindössze vagy negyven lábnyira állott tőle. És Sheeta a következő percben már támadásba is lendült.

Tarzan gyors pillantást vetve a fára, megállapította, hogy Teeka biztonságban van és így sürgősen tartotta, hogy kockára tegye életét ebben a hiábavaló és egyenlőtlen harcban, amelynek kimenetele ránézve csak végzetes lehetett. De hogyan térjen ki a dühödt ragadozó elől? Mert annyi bizonyos, hogy ha küzdelemre kerül a sor, nem sok esélye van arra, hogy ép bőrrel menekülhessen... Tarzan kénytelen volt bevallani, hogy helyzete nem éppen a legirigylésremélőbb. A fák túl messze álltak ahhoz, semhogy reménye lehetett volna bármelyiket is még idejében elérni. Nem tehetett tehát egyebet, minthogy megálljon és bevárja a félelmetes támadást.

Jobbjában vadászését szorongatta - ami ugyancsak szegényes és céltalan fegyvernek tűnt Sheeta hatalmas, villogó fogaival összehasonlítva - de a fiatal lord Greystoke ugyanazzal az elszánt határozottsággal várta a megsemmisítő rohamot, mint félelmet nem ismerő ősei várták annakidején a halált a Senlac-dombon, Hastings mellett...

A szomszédos fákról - nyugodt biztonságos helyzetéből - a nagy majmok figyelték a dolgot, szidalmakat zuditva Sheetara és tanácsokat kiáltozva Tarzan felé, mert az ember őseinek természetesen sok emberi tulajdonsága is van... Teeka azonban remegett a félelemtől. Sivitva kiáltozta a himek felé, hogy siessenek Tarzan segítségére. A himek azonban mással voltak elfoglalva - nevezetesen azzal, hogy fintorokat vágjanak Sheeta felé és különböző tanácsokkal lássák el Tarzant. Mert elvégre is Tarzan nem volt igazi Mangani, miért tegyék hát kockára életüket az ő védelmében?

Sheeta e pillanatban már csaknem elérte a hajlékony, meztelen testű fiút - a hajlékony, meztelen test azonban akkorra már nem volt ott. Bármilyen gyors volt is a hatalmas macska, a majomfiu még fürgébbnek bizonyult. Abban a pillanatban ugrott félre, amikor a párduc karmai már hajsza híján elérték. És mialatt Sheetá a lendület erejétől végighempergett a földön, Tarzan száguldva iramodott a legközelebbi fa felé, hogy azon menedéket találjon.

A párduc azonban csaknem ugyanakkor visszanyerte egyensúlyát és megfordulva, prédája után vetette magát, maga után hurcolva mindenütt a hurkot, amelyet a majomfiu a nyakába vetett. Üldözés közben meg kellett kerülnie egy alacsony bokrot, amely a Sheetához hasonló nagyságu és súlyú vadállat számára nem alkothatott komoly akadályt - ha nem lett volna a nyomában vonszolt kötél. Amikor azonban Sheetá megint Tarzan után vetette magát, a kötél beleakadt a bokorba, összegabalyodott és hirtelen megállásra kényszerítette a párducot. Tarzan egy másodperccel később már biztonságba került, felkapaszkodva egy karcsu fa legmagasabb ágai közé, ahová Sheetá nem követhette.

Itt kuporgott azután, gallyakat és szidalmakat szórva az alatta küzködő, dühös fenevadra. A törzs többi tagjai is hozzákezdtek a bombázáshoz, keményhéju gyümölcsöket s száraz gallyakat dobálva, mindaddig, amíg Sheetá dühös kapálózás és harapdálás után meg nem szabadult az összebogozódott kötélről. A párduc most egy percig villogó tekintettel fordult szembe kinzóival, majd egy utolsó dühös ordítással megfordult és belevetette magát a dsungel ágas-bogas sűrűjébe.

Félórával később a törzs már megint lenn tanyázott a földön, mintha közben semmi sem történt volna. Tarzan összeszedte kötele megmaradt darabjait és most azon fáradozott, hogy új hurkot készítsen, mialatt Teeka közvetlen melléje kuporodott annak jeléül, hogy választása végül is a majomfiura esett.

Taug komor tekintettel nézegette őket. Egyszer, amikor közeledni próbált hozzájuk, Teeka rávicsorította a fogait és haragos morgást hallatott s Tarzan is ellenségesen csattogtatta feléje fogait - Taug azonban ezuttal nem kezdett harcot. Fajának szokása szerint ugylátszik beletörődött a nőstény választásába.

Tarzan később, a nap folyamán, miután rendbehozta lassóját, elindult a fák között, hogy valami ételmet keressen. Az ő szervezete sokkal inkább kívánta a húst, mint társaié, akik megelégedtek gyümölcsökkel, füvekkel és hernyókkal, amit mindenfelé bőségesen lehetett találni - Tarzan viszont meglehetősen sok időt fordított a vadászatra, mert egyedül csak a hus tudta kellőképpen kielégíteni gyomrát és ellátni szervezetét azzal az erővel és kitartással, amelyre a vadon megpróbáltatásai között testének szüksége volt.

Taug látta, ahogy lassan eltávolodik s akkor - mintegy véletlenül - egyre közelebb és közelebb kezdett huzódni Teekához. Amikor már csak néhány lábnyira volt tőle, kutató pillantást vetett rá s akkor látta, hogy a nősténymajom kedvtelve néz vissza rá s a haragnak semmiféle jelét nem mutatja.

Taug kidomborította hatalmas mellkasát, majd furcsa torokhangokat adva, még közelebb topogott. Széthuzta az ajkát, úgy hogy hatalmas fogai láthatókká váltak. Ó, milyen gyönyörű nagy agyarak voltak! Teeka kénytelen volt méltányolni őket - amint hogy csak csodálattal tudott pillantani Taug bozontos szemöldökére és rövid, izmos nyakára. Meg kellett adni, gyönyörű him volt!

Taugnak hízelt a csodálatnak az a leplezetlen kifejezése, ami a nőstény szemében megjelent és most olyan büszkélkedve illegette magát előtte, mint egy hiu páva. Gondolatban összehasonlította magát vetélytársával és megelégedetten állapította meg, hogy összehasonlításról tulajdonképpen szó sem lehet. Hogyan is lehetne hasonlítani az ő csodálatos szörzetét Tarzan bőrének utálatos meztelenségével és simaságával? Ki is találhatna bármily szépet a Tarman-

gani hegyes orrában, ha összehasonlítja Taug széles orrlükeivel? És Tarzan szemei! Micsoda undok szemek ezek, amelyeket valami fehér karika keretez és nincsenek is vérrel aláfutva! Taug tudatában volt annak, hogy az ő szemei bizony annál szebbek - hiszen éppen eleget nézegette őket a tó üvegesen tükröző vizében.

A him közelebb húzódott Teekához, végül is lekuporodott közvetlenül melléje. Amikor Tarzan kis idő múlva visszatért a vadászatról, láthatta, ahogy Teeka megelégedetten vakargatja vetélytársa hátát...

Tarzan valami furcsa utálatot érzett. Sem Taug, sem Teeka nem vették észre őt, amint felbukkant a fák között. Ő meg megállt és rájuk nézett, aztán fájdalmas fintorral elfordult és megint visszaurrant a zöldelő gallyak közé, a puha levélszőnyegen, amely elfogta lépéseinek nesztét.

Igyekezett minél messzebb kerülni attól a látványtól, amelynek az imént tanuja volt és amely még most is keserőséggel töltötte el szívét. A csalódott szerelem első fájdalma rázta testét - ő azonban nem volt tudatában annak, hogy mi a baja. Ugy érezte, hogy haragszik Taugra - de ha így volt, akkor miért húzódott vissza, ahelyett, hogy rátámadt volna és igyekezett volna elpusztítani azt a lényt, aki boldogságát tönkretette?

Olyan érzése is volt, hogy Teekára is haragszik - de mégis kísértőn elevenedett meg lelki szemei előtt szépsége és változatlanul őt tartotta a legkíváncsabb lénynek a világon.

A majomfiu szeretet után vágyódott. Csecsemő korától kezdve egészen addig a napig, amikor Kulonga mérgezett nyila átfurta Kala szívét, ez a nőstény-majom volt az egyetlen, aki a kis angol fiucska számára a szeretetet megtestesítette.

Kala a maga vad és ösztönös módján szerette örökbefogadott fiát és Tarzan is viszonozta ezt a szeretetet, ámbar annak külső megnyilvánulásai nem voltak erősebbek, mint amilyent az ember a dzsungel egyik lakójától várhatott. Csak amikor elvesztette, akkor jött rá a kisfiu arra, hogy mennyire ragaszkodott ahhoz a lényhez, akit anyjának tekintett.

Az iménti néhány óra alatt úgy érezte, mintha Teekában találta volna meg Kala helyettesítőjét - valakit, akiért harcolhat, akinek élelmet szerezhet, akihez gyöngéd lehet - álma azonban máris szertefoszlott. Valami nagyon fájt a mellében. Szívére szoritotta kezét és azon töprengött, hogy vajjon mi is történhetett vele? Homályosan érezte, hogy az a fájdalom valami-képpen Teekával van összefüggésben. Minél többet gondolt Teekára, - úgy, ahogy utoljára látta, amint Taugot becézi, - annál inkább érezte keblében azt a furcsa, égető fájdalmat...

Megrázta a fejét és haragosan felmordult. Aztán egyre mélyebben és mélyebben hatolt be a dzsungelbe. S minél tovább haladt s minél többet törte a fejét a rajta esett sérelmen, annál inkább közeledett ahhoz a lelkiállapothoz, amelyet gyógyíthatatlan nőgyűlöletnek lehetne nevezni.

Két nappal utóbb még mindig magányosan vadászgatott. Komor és boldogtalan volt - és elhatározta, hogy sohasem tér vissza többé a törzshöz. Ugy érezte, nem tudná elviselni, hogy Taugot és Teekát mindig együtt lássa. Ahogy éppen felkapaszkodott egy hatalmas ágra, látta odalenn elhaladni Numát az oroszlánt, mellette pedig Sabort, a nőstény oroszlánt. Szorosan egymás mellett lépkedtek és Sabor időnként odahajolt Numához és játékosan belekapott a sörényébe. Olyasféle volt, mintha kedveskedni akart volna neki. Tarzan felsóhajtott és egy diót vágott hozzájuk.

Később Mbonga néhány fekete harcosa keresztezte útját. Már éppen azon volt, hogy egyikükre - aki külön állt a többiektől - kiveti lasszóját, amikor hirtelen figyelmes lett arra a dologra, amivel ezek a bennszülöttek foglalatostoktak: valami ketrecet állítottak fel az uton és

azt leveles galyakkal fedték be. Mikor befejezték a munkát, az egész építményt alig lehetett észrevenni.

Tarzan csodálkozva töprengett, hogy mi célt szolgálhat ez a szerkezet és ha már felépítették, miért hagyják ott az uton s miért térnek vissza a bennszülöttek falujuk felé?

Tarzan már jóideje nem látogatott el a bennszülöttek falvaihoz és régen nem figyelte meg a palánkjukon áthajló fák valamelyikéről régi ellenségei tevékenységét.

Gyűlölte őket, mert Kala gyilkosa is közülök való volt - de ennek ellenére szórakoztatta őt, amikor megfigyelte mindennapi életüket, amelyet falvaikban folytattak. Különösen érdekelte a táncuk, amikor a rőzsetűz megvilágította meztelen testüket, amint ugrálva, forogva és szökdécselve járták a haditáncot. Most is abban a reményben követte a harcosokat a falu felé, hogy valami hasonlónak lehet szemtanuja. Várakozásában azonban csalódnia kellett, mert aznap éjszaka semmiféle tánc nem volt.

A fa koronájának biztos rejtekéből figyelve Tarzan ehelyett azt látta, hogy kis rőzsetűzek mellett apró csoportokban ülnek a feketék és megbeszélik a nap eseményeit, a falu homályos zugaiban pedig különálló párokat fedezett fel, amint beszélgettek és nevetgéltek - és e párokat mindannyiszor egy-egy fiatal férfi és egy-egy fiatal nő alkotta.

Tarzan félrehajtotta a fejét és elgondolkozott. Aztán mielőtt nyugovóra tért volna, összekucorodva a hatalmas fa ághajlatában, Teeka töltötte be a gondolatait, majd később álmait - őt látta, meg a fiatal fekete férfiakat, amint beszélgetnek és nevetgélnek fiatal fekete nőkkel...

Taug, ugyancsak magányosan vadászva, jó messze eltávolodott a törzstől. Lassan haladt az elefántok ösvényén végig, amikor hirtelen úgy találta, hogy valami bozót zárja el az útját. Taug - aki még keveset tapasztalt - rossz természetű, dühös és lobbanékony volt. Ha valami feltartóztatta, rögtön brutális erővel és vadsággal próbálta elhárítani az akadályt. S most is, hogy az útját elzárva találta, haragosan berontott a sűrű, leveles cserje közé és egy perccel később valami furcsa ráccsal találta szemben magát, amely azután ellenállt minden dühös kísérletének, bármennyire is próbált keresztül törni rajta.

Taug harapdálni és ütni kezdte az előtte álló akadályt, közben egyre jobban forrt benne a düh - de mindez nem használt. Végre is belátta, hogy kénytelen lesz visszafordulni. Elhatározásába azonban elkésett, mert most meg észrevette, hogy mialatt előre próbált utat törni, a háta mögött is hasonló akadály állta útját!

Taug csapdába került. Lázasan küzdött, hogy kiszabadítsa magát, egészen addig, míg csak a kimerültségtől össze nem rogyott - de minden erőfeszítése haszталannak bizonyult.

Reggel egy feketebőrű csapat indult el Mbonga falujából az előző nap felállított csapda irányában. Fölöttük pedig - a fák koronái közt - egy meztelen fiatal óriás haladt, kíváncsian követve minden mozdulatukat. Manu, a makimajom fecsegett és gunyolódott, miközben Tarzan elhaladt mellette és noha nem félt a majomfiu jól ismert alakjától, mégis szorosabban magához vonta kis barna élete-párját. Tarzan elnevette magát erre a látványra, de rögtön a nevetés után elborult az arca és megint egy mélyet sóhajtott.

Kissé távolabb, egy tarkaruhás madár illegette magát egyszerűbb tollazatu párja előtt. És Tarzannak úgy tűnt, hogy a dsungelben minden élőlény összeesküdött abból a célból, hogy őt az elvesztett Teekára emlékeztessék. Ezelőtt is, életének minden napján, ugyanezeket a dolgokat látta, de akkor figyelemre sem méltatta őket...

Mikor a feketebőrűek odaértek a csapdához, Taug nyugtalanná vált. Megragadta börtönének rácsait és kétségbeesetten rázta őket, miközben félelmetesen üvöltött és morgott. A feketék

örültek a látványnak és bár nem e szőrös bestia számára építették a csapdát, ezzel a fogással is meg voltak elégedve.

Tarzan hegyezni kezdte a fülét, amikor a nagy majom hangját meghallotta és gyorsan kerülőt írva le, hogy kikerüljön a szél irányából, elkezdett szaglászni a levegőben. Nem sok időbe telt, amíg érzékeny orrcimpáival elfogta az ismerős szagot, amely azonnal nyilvánvalóvá tette Tarzan számára a fogoly állat kilétét. Mintha csak a két szemével látta volna, oly biztos volt benne, hogy a fogoly csak Taug lehet.

Tarzan vigyorgott magában, miközben közelebb huzódott, hogy megnézzze, mit fognak csinálni foglyukkal a feketebőrűek. Minden valószínűség szerint azonnal megölik. Erre a gondolatra Tarzan ismét elmosolyodott. Most aztán elveheti magának Teekát és senkisé is lesz, aki a jogait kétségbe merné vonni. Amint azonban figyelve nézett, észrevette, hogy a fekete harcosok leszedik a ketrecről a takaró leveleket, köteleket erősítenek hozzá és az egész alkotmányt maguk után vonszolva, elcipelik a falu irányába.

Tarzan addig nézte a dolgot, amíg csak dühösen morgó és a rácsot csapkodó vetélytársa egészen el nem tűnt a szeme elől. Akkor azután a majomfiu sarkonfordult és sürgősen elindult, hogy a törzset és Teekát megkeresse.

Útja közben rábukkant Sheetára s családjára egy kis bozóttal körülvett tisztáson. A hatalmas macska elnyulva feküdt a földön, míg élettársa egyik mancsát végigfektetve ura kegyetlen pofáján, kedveskedve nyalogatta a torkánál lévő fehérés szőrt.

Tarzan egyre gyorsabban haladt, végül szinte már repült az őserdőn keresztül és rövidesen el is érte a törzset. Előbb vette észre őket, semmint azok felfedezték volna közeledtét, mert az őserdő egyetlen teremtménye sem tudott olyan nesztelenül haladni, mint Tarzan, a majomember. Meglátta Kammat és feleségét, amint egymás mellett kuporogva majszoltak valamit, aztán észrevette a magányosan üldögélő Teekát is. Már nem lesz sokáig egyedül, gondolta Tarzan, amint egy ugrással mellettük termett.

Váratlan megjelenése meghökkenést keltett és dühös és izgatott morgásokat váltott ki, és - mint ehhez már a multból is szokva volt - a törzs minden egyes tagja külön-külön végigszaglászta, hogy meggyőződjék róla: csakugyan ő az. Csak azután csillapodtak le.

Tarzan elhaladt mellettük és megindult Teeka felé. Amint azonban közelebb lépett hozzá, a nősténymajom elhuzódott tőle.

- Teeka, - szólította meg, - én vagyok az, Tarzan. Te Tarzané vagy. Eljöttem érted.

A nőstény közelebb lépett és figyelmesen nézegette, majd körülszaglászta és aztán megkérdezte:

- Hol van Taug?

- A Gomanganik elfogták, - felelte Tarzan. - Meg fogják ölni.

A nőstény szemében valami furcsa, merengő, szinte szomorú pillantás jelent meg, amikor Tarzan beszámolt Taug sorsáról. De azért még közelebb jött és hozzásimult a fiúhoz. Tarzan pedig - lord Greystoke - átfogta karjával a vállát.

Alig tette azonban ezt a mozdulatot, amikor hirtelen meghökkenve érezte, hogy az ő sima, barna karja valahogy nem illik hozzá szerelme fekete és szőrös vállához. Eszébe jutott Sheeta feleségének mancsa, amely gyöngéden pihent meg Sheeta pofáján - az odaillő volt. Aztán a kis Manu jutott eszébe, amint átkarolja a párját - azok is összeillőknek tunktek. Még az a büszke, tarkatollu madár is hasonlított szürkébb párjához, Numa pedig - lobogó sörényétől eltekintve - tökéletes kiegészítője volt Sabornak, a nőstényoroszlánnak. A himek másmllye-

nek voltak, mint a nőstények, ez igaz - de nem volt köztük akkora különbség, mint Tarzan és Teeka között.

Tarzan nem értette a dolgot. Csak annyit érzett, hogy valami nincsen rendjén. Karja lehullott Teeka válláról. És ő maga is lassan elhúzódott tőle.

A nősténymajom, féloldalt vetve a fejét, rábámult. Tarzan egész magasságában kiegyenesedett és öklével a mellére ütött. Aztán fölemelte a fejét az ég felé és kinyitotta a száját. Tüdeje mélyéből előretört a győztes himmajmok vad, félelmetes kiáltása. A törzs tagjai csodálkozva pillantottak feléje. Hiszen senkit sem ölt meg s nem is állt szemben senkivel, akit meg kellett volna félemlítenie ezzel a vad ordítással! Nem, semmisem igazolta ezt a viselkedést. Elfordultak tőle, de azért szemmel tartották, mintha attól félnének, hogy hirtelen megvadul.

Aztán - ahogy nézték - egyszerre csak látták, amint felveti magát a legközelebbi fára és eltűnik a szemük elől. Kisvártatva megfedkeztek róla valamennyien - még Teeka is.

*

Mbonga fekete harcosai - izzadva és gyakran megpihenve - lassan haladtak a falujuk felé. Valahányszor megindultak, a primitív ketrecbe zárt vadállat morgott, majd üvölteni kezdett. Verte a rácsokat, tajtékzó szájjal és félelmesen hörögve.

Már csaknem utjuk végére jártak és utoljára pihentek meg, mielőtt elértek volna ahhoz a tisztáshoz, ahol a falujok feküdt. Néhány perc hiányzott még csak, hogy maguk mögött hagyják a rengeteget és akkor kétségtelenül nem történt volna meg az, ami történt.

Fejük fölött, a fák koronáján keresztül, egy néma alak suhant át. Éles szemek figyelték a ketrecet és számolták a harcosokat. Egy élénk és merész agy formálta magában tervét és méregette a siker esélyeit...

Tarzan figyelte a feketéket, amint az árnyékban hűsöltek. Kimerültek voltak és sokan közülük álomba is merültek. Közelebb kuszott és közvetlen fölöttük megállott. Ugy járt, hogy egyetlen levél sem rezdült meg mellette. A ragadozó állatok végtelen türelmével várakozott. Már csak két harcos volt ébren és azok közül is az egyik szundikálni kezdett.

Tarzan, a majomember érkezettnek látta az időt a cselekvésre. Az egyetlen ébrenlévő fekete harcos most éppen feltápáskodott a helyéről és megkerülte a ketrecet. A majomfiu közvetlenül a feje fölött haladva követte. Taug gyilkos tekintettel méregette a harcost és dühösen morgott feléje. Tarzan attól félt, hogy a majom fel fogja ébreszteni az alvókat morgásával.

Olyan halkan, hogy az felfoghatatlan lett volna a néger füleinek, Tarzan Taug nevét suttogetta, csendre intve a majmot - és Taug morgása csakugyan abbamaradt.

A feketebőrű most a ketrec hátsó oldalához közeledett és megvizsgálta az ajtót rögzítő köteleket. Amint ott meghajolva állott, valami a magasból egyenesen a nyakába vetette magát. Acélos ujjak fonták át a torkát és belefojtották a feltörni készülő, rémült kiáltást. Erős fogak mélyedtek a vállába és izmos lábak kapcsolódtak a dereka köré.

A fekete harcos halálra rémülten igyekezett lerázni magáról néma támadóját. Levetette magát a földre és végig hengergőzött a talajon - az erőteljes ujjak azonban egyre szorosabban fonódtak a torka körül.

Szája kinyílt és kilógott belőle megduzzadt nyelve, szeme kiugrott üregéből - a könyörtelen ujjak azonban halálos hurokként szorították össze a nyakát...

Taug némán figyelte a küzdelmet. Kis agyával valószínűleg csodálkozott azon, hogy mi célja lehetett Tarzannak a néger megtámadásával. Taug még nem felejtette el legutóbbi párbaját a

majomfiuval, sem azt, ami az összetűzésüket okozta... Most azt látta, hogy a Gomangani teste hirtelen merevvé válik, görcsösen megrándul, aztán nem mozdul többet.

Tarzan felugrott áldozata mellől és odaszaladt a ketrec ajtajához. Fürge ujjakkal sebtében kibogozta a köteléket, amely az ajtó megerősítésére szolgált. Taug csak figyelte - ő maga ugysem tudott segíteni ebben a munkában. Végül is Tarzan kinyitotta az ajtót és Taug kimászott a ketrecből.

A majom egyenesen rá akarta vetni magát az álomba merült négerekre, hogy kitöltse rajtuk dühödt bosszuját. Tarzan azonban nem engedte.

Ehelyett a majomfiu becipelte a néger holttestét a ketrecbe és nekitámasztotta az oldalrácsnak. Aztán megint betette az ajtót és épugy bekötözte a zárat, mint ahogy az előbb volt.

Miközben ezen munkálkodott, boldog mosoly játszadozott az ajka körül, mert legfőbb szórakozásai közé tartozott, ha a Mbonga falujába tartozó feketebőrűeket meg tudta tréfálni. Elképzelte mennyire meg fognak rémülni, ha majd felébrednek és halott bajtársuk testét fogják ott találni a ketrecben, ahol néhány perccel előbb még a hatalmas himmajmot őrizték.

Tarzan Tauggal együtt felkapaszkodott a fakoronák közé és egymás mellett haladtak tovább a dzsungel sűrűjébe.

- Eredj vissza Teekához - mondta Tarzan. - A tiéd. Tarzan már nem kívánja őt.

- Tarzan más feleséget talált? - érdeklődött Taug.

A majomfiu vállat vont.

- A Gomanganiknak megvan a maguk Gomangani-felesége, - mondta. - Numanak, az orosz-lánnak ott van Sabor, a nőtényoroszlán. Sheetának is van maga fajtájából való felesége épugy, mint Barának, az őznek, Manunak, a makimajomnak és mint a dzsungel valamennyi vadjának és madarának... Csak Tarzannak, a majomembernek nincsen meg a párja. Taug majom. Teeka is majom. Eredj vissza Teekához... Tarzan ember... ő egyedül van...

II. FEJEZET

Tarzan fogságba kerül

A fekete harcosok szorgalmasan dolgoztak a dzsungel árnyékos fái alatt megszoruló párás hőségben. Harci dárdájukkal ásták a kövér, fekete talajt és a rothadó növényzet mélyre nyúló gyökereit. Kemény körmeikkel kaparták ki a felásott földet annak az ösvénynek a kellős közepén, amerre a vadak őseiktől kezdve inni szoktak járni. Aztán megpihentek a munkában, lekuporodtak, pihentek és beszélgettek, nevetgélve és szórakozva a frissen kiásott gödör szélén.

A közeli fák törzsének támasztva sorban álltak hosszú tojásdad bivalybőrrel bevont pajzsaik és azoknak a harcosoknak a lándzsái, akik éppen a gödör mélyítésével voltak elfoglalva. Sima, ébenfekete bőrükön - amely alatt kemény izmok feszültek - izzadság gyöngyözött.

Egy őzbak, amint óvatosan közeledett a víz felé vezető uton, hirtelen meghökkenve torpant meg, amint az emberi nevetést meghallotta. Egy másodpercig szoborszerűen megmerevedve, kitágult orrcimpákkal figyelt - aztán megfordult és nyilsebesen elsuhant az ember veszélyes közeléből.

Vagy száz yardnyira - az áthatolhatatlan őserdő ágas-bogas mélyén - Numa, az oroszlán felemelte komor fejét. Numa egész éjszaka jól teleette magát és így ugyancsak nagy zaj kellett hozzá, hogy felébressze. Most felemelte az orrát, beleszaglászott a levegőbe és azonnal megérezte az őzbak savanykás illatát és az emberek nehéz szagát. De Numa jóllakott - hát csak halk elégedetlen morgással feltápáskodott a helyéről és beljebb huzódott a sűrűségbe.

Ragyogó tollzatu, dallamos hangu madarak röpködtek egyik fától a másikig. Kis fecsegő és játszadozó maki-majmok ugráltak a libegő ágakon keresztül a fekete harcosok feje fölött.

A feketék biztonságban érezték magukat.

De vajjon valóban biztonságban voltak-e?... A fejük fölött, egy lombos fa ágán megtámaszkodva, egy szürkeszemű ifju figyelte élénk érdeklődéssel minden mozdulatukat. A fiu tekintetében lobogott a visszafojtott gyűlölség tüze, amelyet láthatólag elnyomott az a vágy, hogy rájöjjön a fekete emberek munkájának céljára. Az, aki megölte Kalát, olyan volt, mint ezek. És ezért az egész fajtával szemben nem tudott egyebet érezni csak gyűlöletet. Azért mégis figyelte őket, mert ösztönszerű mohósággal igyekezett ellesni az emberek szokásait.

Látta, ahogy a gödör egyre mélyebb lesz. Végül is már hatalmas üreg tátongott az ut teljes szélességében - akkora üreg, hogy az a hat ember, aki ásta, már ki sem látszott belőle.

Tarzan el sem tudta képzelni, mi lehet ennek a fáradságos munkának célja. Csodálkozása csak növekedett, amikor látta, hogy most hosszú, egyik végükön hegyesre faragott karókat vesznek elő és azokat sorban, szabályos közökben beágyazzák a gödör fenekére. Még kevésbé értette a dolgot, amikor látta, hogy végül is könnyű gallyakat helyeznek a tetejére, úgy hogy végül is az a munka, amelyet a fekete emberek végeztek, teljességgel láthatatlanná vált.

Mikor elvégezték a dolgukat, látható meglepődéssel szemlélgették művüket. És valóban még Tarzan gyakorlott szeme is csak alig vehette észre, hogy az állatok ősi vizivó-utján valami változás történt.

A majomember annyira elmerült a töprengésbe, hogy a négerek bántatlanul térhettek vissza falujuk felé anélkül, hogy részük lett volna valami gonosz tréfában, amely egyébként félelmetessé tette előttük a majomembert és amely viszont állandó és kimeríthetetlen gyönyörűséget szerzett Tarzan bosszura vágó szívének.

De bármennyire törte is a fejét, nem tudta megfejteni az eltakart verem rejtélyét, mert a fekete emberek módszerei még mindig idegenek voltak Tarzan számára. Rövid idővel ezelőtt hatoltak be ezek a teremtmények az ő dzsungeljébe - az elsők voltak azok közül, akik beme-részkedtek a vadak ősi területére. Numa, az oroszlán, Tantor, az elefánt, a nagy és kismajmok és a vadon ezernyi más lakója számára még újdonság volt ez emberfajta. Még sok mindent kellett megtanulniok ezekről a fekete csupasztestű teremtményekről, amelyek hátsó lábakon felegyenesedve jártak - lassan tanultak és rendszerint a maguk kárára...

Röviddel azután, hogy a négerek eltávoztak, Tarzan könnyed szökkenéssel lent termett az uton. Gyanakodva, szaglászva kerülgette a verem szélét. Aztán lekuporodva félrekapart egy kis földet, úgy hogy a keresztbefektetett gallyak egyike láthatóvá vált. Ezt is megszagolta, megérintette, majd fejét féloldalt hajtva, néhány percen keresztül komoly elmerültséggel bámulta. Aztán ismét gondosan betemette földdel, époly ügyesen, mint ahogy a feketék csinálták. Mikor elkészült vele, visszakapaszkodott a fák koronái közé, majd megindult, hogy megkeresse szőrös testvéreit, Kercsak törzsének hatalmas majmait.

Utjában keresztezte Numa, az oroszlán ösvényét és egy percre meg is állt, hogy egy puha gyümölcsöt vágjon régi ellensége pofájába. Szerette gunyolni és ingerelni. Elnevezte dögevőnek és Dango, a hiéna testvérének. Numa, rászegezve sárgazöld fényben izzó, gyűlölködő tekintetét, haragosan ráfordult a fölötté táncoló emberi alakra és dühében farka ide-oda kigyózott. De aztán régi tapasztalatok alapján ráemlékezett, hogy ugyanis hiába volna minden támadás a biztos magasságban meghuzódó majomemberrel szemben, tehát hirtelen megfordult és becsörtetett az összevissza fonódott növényzet közé, amely elrejtette alakját kinzójának szeme elől. Tarzan gunyos kiáltással és majomszerű vigyorgással folytatta útját.

Ujabb mérföldet tett meg és ekkor a könnyű szellő szárnyán valahonnan a közelből ismerős szag csapta meg érzékeny orrát. Egy perccel később már közvetlen alatta dübörgött egy hatalmas, szürkésfekete test, a dzsungel ősi ösvényén. Tarzan megragadott egy kis gallyat és letörte. A recsenés váratlan zajára a hatalmas állat megállt odalenn. Óriási fülek szegeződtek előre és egy hatalmas hajlékony ormány nyult fel a levegőbe, ide-oda hajladozva, hogy megkeresse a zaj okozójának illatát, mialatt két gyöngye kis szem gyanakodva és fürkészve furódott a levegőbe.

Tarzan hangosan felnevetett és közelebb ereszkedett a fán a vastagbőrű feje fölé.

- Tantor! Tantor! - kiáltotta. - Bara, az őz nem oly félénk, mint te vagy... Te, Tantor, az elefánt, a dzsungel óriása, akinek nagyobb ereje van, mint annyi Numának, ahány ujj van a kezemen és lábamon együttvéve! Tantor, aki tövestől tud kicsavarni nagy fákat, megreszket a félelemtől, amikor egy ág recsenését hallja!...

Tantor mindössze egy dörmögő morgással felelt, ami épugy lehetett a megvetés, mint a megkönnyebbülés jele, aztán leengedte felemelt ormányát és fülei is lelapultak. Szeme azonban változatlanul kereste Tarzant. Nem sokáig kellett vizsgálódnia a majomember holléte iránt, mert egy perccel később a fiu könnyed ugrással rátelepedett régi barátja széles fejére. Aztán végignyújtózva, meztelen lábával verdesni kezdte a vastag bőrt s mialatt ujjáival kaparászta a hatalmas fülek alatti puhább helyeket, elmondta Tantor-nak a dzsungel legújabb eseményeit, mintha csak a hatalmas állat minden szót megértett volna abból, amit mond.

Tarzan sok mindent meg tudott értetni Tantorral és noha fecsegése meghaladta a dzsungel komoly óriásának értelmét, az elefánt csak állt, hunyorgó szemmel és lassan himbálózó törzzsel, mintha minden egyes szót magába akarna szívni. Tulajdonképpen a kellemes, barátságos hangot élvezte, meg a füle mögött kaparászó, becéző kezet és általában a közelségét ennek a lénynek, akit oly sokszor hordott már a hátán azóta, hogy Tarzan még mint kisgyerek egyszer

félelem nélkül közeledett hozzá, miután a vastagbőrű részéről feltételezte ugyanazt a barátságos érzést, mint amelyet ő maga is érzett.

Hosszu barátságuk alatt Tarzan rájött, hogy valami megmagyarázhatatlan módon kormányozni és irányítani képes hatalmas barátját. Hívására Tantor sokszor igen nagy távolságról is megjelent - oly messziről, ahonnan csak éles füleivel meg tudta hallani a majomfiu süvítő hívását - és amikor Tarzan felkuporodott a fejére, Tantor bármily irányban hajlandó volt nekivágni az őserdőnek, amerre csak a fiu akarta. Az emberi ész diadala volt ez az állaté felett és ez a hatás erősnek bizonyult, bár eredetét egyikük sem sejtette.

Tarzan vagy félórahosszat hevert elnyújtózva Tantor hátán. Az időnek egyikük számára sem volt jelentősége. Az élet - ahogy ők látták - főleg abban állott, hogy gyomrukat megtöltsék. Tarzannak ez kevésbé fáradtságos művelet volt, mint Tantornak, egyrészt mert kettőjük közül Tarzan gyomra volt a kisebb, másrészt, miután vegyesétű volt, könnyebben is tudta megszerezni az élelmet. Kevésbé volt kényes az ételei megválasztásában, mint Tantor, aki bizonyos fáknek csak a kérgét, másoknak csak a törzsét, a harmadiknak csak a leveleit ette és esetleg még ezeket is csak az évnek bizonyos szakában.

Tantor életének legnagyobb részét az foglalta el, hogy megtöltse hatalmas gyomrát annyi eledellel, amennyi elegendő volt hatalmas izmai táplálására. Ez a helyzet azonban Tarzant csak igen kevésbé, Tantort pedig egyáltalán nem érdekelte. Az előbbi csak annyit tudott, hogy igen jól érezte magát az elefánt társaságában. Ennek persze nem tudta volna magyarázatát adni. Nem tudta, hogy miután ő maga normális, egészséges emberi lény - tehát vágyódik valami élőlény után, akire érzelmeit pazarolhatja. Gyermekekori játszótársai, Kercsak törzsének majmai, már mind nagy, komor állatokká nőttek. Azok nem éreztek szeretetet, és nem is vágyódtak szeretet után. Tarzan alkalomadtán még eljátszadozott a fiatalabb majmokkal. A maga ösztönös módján még szerette is őket, de ezek az apróságok nem voltak megfelelőek arra a célra, hogy társaságát alkossák. Tantor viszont valóságos megtestesülése volt a nyugalomnak, a biztonságnak és a megbízhatóságnak. Kitűnő érzés volt elnyulni durva hátán és belesuttogni gondolatait a hatalmas fülekbe, amelyek ide-oda himbálóztak, mintha értenék a beljük lehelt szavakat. A dzsungel valamennyi lakója közül Tantor ébresztette Tarzanban a legnagyobb szeretetet azóta, hogy Kalától meg volt fosztva. Tarzan néha eltöprengett rajta, hogy vajjon Tantor is viszonozza-e ezeket az érzelmeket. De természetesen az ilyesmit nem lehetett tudni.

Végül is gyomrának korgása - a dzsungel legerősebb és legellenállhatatlanabb hajtóereje - figyelmeztette Tarzant, hogy ideje lesz visszatérni a fák közé és valami élelmet szerezni. Tantor pedig folytatta megszakított útját az ellenkező irányban.

A majomember vagy egy órahosszat cserkészett. Egy magasban lévő fészekben friss, meleg huseledelt talált, aztán gyümölcsök, bogyók és izes növények kínálkoztak, amelyekkel máskor ugyancsak szívesen élt volna, most azonban lemondott róluk. Hus, hus, hus! Tarzan, a majomember valójában mindig csak hus után vágyódott...

Mialatt kóborolt a dzsungelben, agyát a vadászaton kívül más gondolatok is foglalkoztatták. Szokása volt visszaidézni magába az elmúlt napok, vagy órák eseményeinek emlékét. Most ismét átélte Tantorral való találkozását, majd elgondolkozott azokon a feketebőrűeken, akiket az imént ásni látott és azon a furcsa eltakart vermen, amelyet ott hagytak az út közepén. Ujra, meg újra foglalkoztatta az agyát az a kérdés, hogy vajjon mi céljuk lehetett vele.

És ahogy eltöprengett azon az elfedett vermen, képzeletében hirtelen megjelent a hatalmas, szürkés-fekete törzsű állat, amely méltóságteljesen csörtet végig a dzsungel vadjainak vizivó-útján...

Tarzan hirtelen érezte, hogy szörnyű ijedség nyilal át rajta. Az elhatározás és a tett gyakran egyszerre ment végbe a majomember életében - és most is mint a nyíl suhant át a fák lombos koronáin, mielőtt még a verem célja tökéletesen megvilágosodott volna agyában.

Egyik lengő ágról a másikra ugorva át, rohant előre a szoros közelségben álló fákon. Aztán leugrott a földre és futott, némán és gyorsan szedve lábát a rothadó levélszőnyegen, majd ahol az ágas-bogas növényzet útját állotta, ismét a fák koronái közé lendült, hogy útját zavartalanul folytathassa.

Aggodalmában még arról is megfeledkezett, hogy a szél irányára gondoljon. A vadak ösztönös óvatossága háttérbe szorult az emberi elhatározás mögött és így történt, hogy egy nagy tisztásra érkezett, anélkül, hogy még csak gondolt volna is rá, vajjon ezen keresztül zavartalanul átjuthat-e?

Már féluton volt, amikor néhány lépéssel előtte a magas fű közül vagy féltucat csiripelő madár röppent fel. Tarzan azonnal féloldalt fordult, mert jól tudta, hogy ezek a madarak milyen állat közelségét szokták hirül adni. Ugyanabban a pillanatban azonban Buto, a rinoceros már talpra ugrott és dühösen neki támadt.

Buto, a rinocerosz vaktában szokta megrohanni ellenfelét. Gyöngye szemével még kis távolságra is alig lát és nem lehet tudni, vajjon tétova támadása nem félelemből és menekülés-vágyból ered-e inkább, mintsem fékezhetetlen természetéből. Ami egyébként mindegy is annak számára, akit Buto megtámad, mert ha szarva elé kerül, akkor az a valószínűség, hogy az efajta kérdések soha többé nem fogják érdekelni.

És ezuttal úgy hozta a véletlen, hogy Buto egyenesen nekitámadt Tarzannak még pedig mindössze néhány méternyiről, a térdig érő fűvön keresztül. A balvégzet úgy akarta, hogy éppen szembe akadjon a majomemberrel és amikor apró szemével felfedezte az ellenséget, morogva, nyilegyenes vonalban rontott feléje. A kis ősmadarak ott csapongtak és keringtek hatalmas barátjuk körül. Közben, a tisztás fáin, egy tucat apró majom fecsegett és gunyolódott, majd ijedten rebtent szét a felső ágak felé, amikor a dühös vadállat megsemmisítő rohamra készült. Egyedül Tarzan őrizte meg nyugalma.

Éppen a támadás vonalában állott. Már nem volt ideje, hogy menedéket keressen a fák között, a tisztáson túl - és Tarzan különben sem volt hajlandó félbeszakítani útját Buto miatt. Már a multban is összetalálkozott néhányszor ezzel az ostoba állattal és azóta változatlan megvetést táplált irányában.

Buto azonban, leszegezett fővel már egészen a közelébe ért és hosszú, hegyes szarva fenyegetően meredt előre. Amikor azonban szarvával felfelé bökött, fegyvere csak a levegőt találta - a majomember ugyanis macskaszerű ügyességgel elugrott előle és egy újabb lendülettel az orrszarvu széles hátán termett. A következő pillanatban már le is szökkent a vadállat háta mögött a földre és mint a szarvas, iramodott a fák felé.

Buto dühbe jött és nem értette, hogy prédája miképpen tűnhetett el előle. Megfordult és nekivágott az ellenkező iránynak - ez azonban szerencsére nem az az irány volt, amelyben Tarzan menekült és így a majomember sértetlenül érte el a fákat és zavartalanul folytathatta sietős útját a vadonon keresztül.

Nem messze előtte Tantor haladt méltóságteljesen az elefántok sokat taposott ösvényén és Tantor előtt, az út közepén, egy kuporgó fekete harcos várakozott figyelve. S nemsokára meg is hallotta azt a hangot amelyre várt - a dübörgő csörtetést, amely az elefánt közeledtét jelezte.

Jobbra és balra, behuzódva az őserdőbe, várakoztak a többi harcosok. Aztán egyiktől a másikig halk fütyöntés jelezte, hogy a préda közeledik. Erre valamennyien az ösvény felé siettek, elfoglalva helyüket a szélmentes irányban álló fák mögött, nehogy Tantor megszimatolhassa

őket. Némán várakoztak - és várakozásuk jutalmául hirtelen felbukkant a hatalmas ormányos, akkora agyarakkal, hogy látásukra megremegett az elefántcsontra vágyakozó feketebőrűek szíve.

Alig, hogy az állat elhaladt mellettük, a harcosok előbujtak rejtekhelyeikből. És most már nem maradtak többé csendben - sőt, ellenkezőleg, tapsolni és kiáltozni kezdtek. Tantor, az elefánt, fölemelt ormánnyal és felkunkorodó farokkal megállt, hegyezte hatalmas füleit, majd gyorsabb iramban megindult előre az uton - egyenesen a levelekkel és gallyakkal fedett verem felé, amelynek mélyén hegyesvégű karók meredtek ki a földből.

Mögötte zajongva közeledtek a harcosok, gyorsabb futásra hajtva őt, nehogy ideje legyen figyelnie a lába alá kerülő terepre. Tantor, az elefánt, - amely ha megfordul egyetlen neki-rugaszkodással eltaposhatja ellenfeleit, - mint egy rémült őz, pánikszerűen futott - egyenesen a szörnyű és kínos halál felé.

És valamennyiök mögött közeledett Tarzan, a majomember, úgy rohanva át a dzsungel fáin között, mint a mókus. Már hallotta a harcosok ordítását és rájött ennek az értelmére is. Hirtelen ő maga is éles, figyelmeztető kiáltást hallatott, amely messzire visszhangzott a dzsungelben - de Tantor eszeveszett ijedtségében vagy nem hallotta meg, vagy ha meg is hallotta, nem mert megállni...

A hatalmas vastagbőrű már csak néhány méternyire volt az útjában leskelődő haláltól és mögötte a feketék már üvöltöztek és táncoltak örömeikben, mert biztosak voltak a sikerben. Dárdáikat rázva ünnepelték a nagyszerű zsákmányt - a tömörke elefántcsontot és a rengeteg húst - amely nemsokára birtokukba kerül.

Annyira belefeledkeztek az ujjongásba, hogy észre sem vették a fejük fölött nesztelenül elsuhanó majomembert - aminthogy Tantor sem látta és hallotta meg, pedig Tarzan ugyancsak kiáltozott feléje, hogy megállásra bírja.

Még néhány lépés és Tantor a kihegyezett karók közé zuhan!

Tarzan valósággal röpt a fák koronái közt, míg végre sikerült elérnie, sőt megelőznie a menekülő állatot. Éppen a verem szélén a majomember leszökött a földre és megállt az út közepén. Tantor csaknem eltaposta, de gyöngé szemével is felismerte benne régi barátját.

- Megállj! - kiáltott Tarzan, felemelve kezét. És a hatalmas állat megtorpant.

Tarzan megfordult és félrerugdosta annak a növényzetnek egy részét, amely a vermet eltakarta. Tantor odapillantott és abban a percben ő is megértette a dolgot.

- Taposd agyon őket! - uszította Tarzan. - Itt jönnek a hátad mögött!

Tantor, az elefánt azonban még mindig nem tudott magához térni a rémülettől.

Előtte ásitott a félelmetes verem - jobbra és balra azonban az ősi, biztonságos dsungel terpeszkedett, amelyet még ember lába nem érintett. A hatalmas állat hirtelen trombitálással jobbra kanyarodott és csörtetve átgázolt az össze-vissza nőtt növényzeten, amely rajta kívül minden más teremtményt feltartóztatott volna.

Tarzan, aki ott maradt a verem szélén, mosolygott, amikor elnézte Tantor dicstelen megfutmodását. A feketebőrűek már közeledtek és így Tarzan, a majomember is legtanácsosabbnak látta, ha minél sürgősebben elpárolog a színterről. Meg is indult a verem széle mellől, de ahogy járás közben testsúlyával ballábára nehezedett, a föld megindult lába alatt. Tarzan iszonyu erőfeszítéssel megpróbált előre lendülni - de már késő volt. Háttal lezuhant a verembe, a hegyesvégű karók közé.

Amikor egy perccel később a bennszülöttek odaérkeztek, már messziről látták, hogy Tantor keresztülhuzta számításukat, mert a verem fölött keletkezett lyuk sokkal kisebb méretű volt, semhogy azon egy elefánt hatalmas teste keresztül zuhanhatott volna. Először arra gondoltak, hogy áldozatuk talán csak rá próbálta tenni egyik oszlopszerű lábát a verem tetejére, de aztán még idejében visszahuzta - amikor azonban odaértek a gödör pereméhez és lenéztek, szemük tágranyilt a csodálkozástól. A verem alján ugyanis egy fehér óriás mozdulatlan és meztelen teste feküdt.

Néhányan közülök már ezelőtt is látták ezt az erdei istenséget és ezek most remegve huzódtak vissza, mert azt tartották, hogy ez a csodálatos lény a démonok titokzatos hatalmával rendelkezik. A többiek azonban csak az ellenség kézrekerítésére gondoltak - ezek leugrottak a verem mélyére és kiemelték az ájult Tarzant.

Teste sebzetlen maradt. A hegyesvégű karók nem fúrták keresztül - csak a tarkóján lévő duzzadás mutatta ájultsága okát. Ahogy fejével hátrafelé lebukott, beleverte koponyáját az egyik karó oldalába és ebben a pillanatban elvesztette eszméletét. A feketebőrűek is gyorsan felismerték a helyzetet és éppoly gyorsan össze is kötözték foglyuk kezét-lábát, mielőtt az még visszanyerte volna öntudatát, mert jól tudták, hogy ez a furcsa ember-állat, aki a fákon lakó szőrös majomnépséggel barátkozik, ugyancsak veszedelmes ellenség.

Alig haladtak vele rövid távolságra a falujuk felé, amikor a majomember felnyitotta a szemét. Egy pillanatig csodálkozva nézett maga körül, majd - miután eszméletét visszanyerte - egyszeriben tudatára ébredt helyzete súlyosságának. Születésétől kezdve hozzászokott, hogy csak a maga erejére támaszkodjék és éppen ezért most sem gondolt külső segítségre, hanem csak azon törte a fejét, hogy milyen módot tudna kieszelni a menekülésre.

Nem merte megvizsgálni, hogy milyen erősek a kötelékei, mert attól félt, hogy a feketebőrűek, akik cipelik, észrevennék és még jobban megerősítenék őket. Azok már ugyanis észrevették, hogy visszanyerte eszméletét és minthogy nem volt kedvük az őserdei hőségben tovább cipelni egy súlyos férfit, ráállították a lábára és kényszerítették, hogy köztük haladjon. Ebből a célból időnként meg is bökdösték dárdáikkal, de azért babonás félelemmel lehetőleg elhúzódtak a közvetlen közeléből.

Félelmük még csak növekedett, amikor felfedezték, hogy a lándsa-szurások a szenvedés semmi külső jelét nem váltják ki a fogolyból. S aztán fel is hagytak a bökdössel abban a hiszemben, hogy ez a furcsa fehér óriás valami természetfölötti lény, aki a fájdalommal szemben amugy is érzéketlen.

Falujukat elérve, diadal-kiáltásokban törtek ki, úgy, hogy mire a kapuhoz jutottak, már hatalmas, táncoló és dárdáját rázó tömeg - férfiak, nők és gyermekek vegyesen - gyűlt össze üdvözlésükre és kalandjaik meghallgatására.

Amikor a falu lakói megpillantották a foglyot, valósággal megvadultak és a csodálkozástól és elképedéstől szájtátva bámultak rá. Hónapok óta örökös rettegésben éltek emiatt a félelmes fehér démon miatt, akit csak kevesen közülök láthattak anélkül, hogy az egyuttal halálukat ne jelentette volna. Sok harcosuk tűnt el a falu kellős közepéből és társaik csoportjaiból oly titokzatos módon, mintha a föld nyelte volna el őket és aztán később, éjszakának idején, ezeknek az eltűnt harcosoknak a holtteste egyszerre csak odahullott a falu uccájára, mintha az égből esett volna le.

Ez a félelmetes teremtmény sokszor jelent meg éjnek idején a falu kunyhóiban csak azért, hogy megöljön valakit, aztán nyomtalanul eltűnjön - most azonban a hatalmukban volt! Többé már nem fogja rémiteni őket. Lassanként derengeni kezdett bennük ez a diadalmas, megnyugtató tudat. Egy asszony visitva odaugrott a majomemberhez és az arcába csapott.

Erre egy másik, majd egy harmadik követte példáját, úgy hogy végül Tarzant, a majomembert, fenyegető, üvöltő és vérszomjas bennszülött tömeg vette körül.

Ekkor jelent meg Mbonga, a főnök. Ládsájával szétszórva a tömeget, elzavarta őket áldozatuk mellől.

- Estig ne essék bántódása! - mondta.

Távol a dsungelben, Tantor, az elefánt - miután első rémülete lecsillapodott - fülét hegyezve és himbálózó orrmánnyal állott a sűrűségben. Vajjon milyen gondolatok kavargtak zavaros agyában? Talán Tarzant kereste? Talán eszébe jutott az a szolgálat, amelyet a majomfiu tett neki? Ez valószínű. De vajjon érzett-e hálát irányában? Vajjon hajlandó lett volna-e feláldozni életét, hogy megmentse Tarzant, ha tudta volna, hogy barátját milyen veszedelem fenyegeti?

A falu lakóinak vad orditozása csak elmosódva érkezett hozzá s ekkor azonnal megfordult, mintha megint rémülten menekülésre készülődne. De aztán megint megállott, visszafordult, felemelte orrmányát és hangosat trombitált.

Majd ismét figyelve várakozott tovább.

A távoli faluban - ahol Mbonga visszaállította a rendet és a nyugalmat - a feketebőrűek aligha hallhatták Tantor trombitálását. Tarzan, a majomember éles füleivel azonban felfogta az üzenetet.

A bennszülöttek most egy kunyhóba vezették, ahol elzárták és őrizet alatt tartották, hogy épségben maradjon az éjszakai szertartásig, amikor is szörnyű kinhalással végeznek vele. Utközben meghallotta Tantor trombitálását és fejét felemelve, félelmetes, éles vészkiáltást hallatott, amelytől a hideg futott végig a babonás feketék hátán és őrei elugrottak mellőle, noha semmi kárt nem tehetett bennük, mert hiszen kezei hátra voltak kötözve.

A következő percben - amikor még mindig mozdulatlanul állt és figyelni látszott valamire - már fölemelt lándzsákkal vették körül. Most a távolból egy második, szinte feleletnek tetsző trombitálás hallatszott és ekkor Tarzan, a majomember, megnyugodva fordult meg és egykedvűen folytatta útját a börtönéül szolgáló kunyhó felé.

A délután egyhanguan telt el. A majomember hallotta, ahogy a falu környező házaiban javában készülődnek az ünnepségre. A kunyhó ajtaján keresztül megfigyelte, hogy az asszonyok felszítják a paraszat tüzhelyükön és edényekben vizet hordanak, de mindezeket túl, figyelme főleg a dsungel felé fordult, ahonnan mohó reménykedéssel várta Tantor felbukkanását.

Maga Tarzan is csak félig hitt benne, hogy az elefánt csakugyan eljön. Jobban ismerte Tantort, mint önmagát. Tudta, hogy a hatalmas testben milyen félnék sziv lakozik. Tisztában volt vele, hogy az óriási állat alapjában véve pánikszzerűen fél a Gomanganik szagától és mikor aztán lassan beesteledett, a reménység is egyre halványodni kezdett a lelkében s hozzákészült, hogy ha arra kerül a sor, elszántan tudjon majd szembenézni a reá várakozó végzettel.

Egész délután azon fáradozott, hogy meglazítsa a kötelekeket a csuklója körül. A kötelek azonban csak nehezen engedtek. Ha ki tudná szabadítani a kezét, mielőtt még érte jönnek, hogy lemészárolják!... Tarzan erre a gondolatra megnyalta az ajkát és baljósan elvigyorodott. Szinte elképzelte, hogyan mélyednének ujjai ellenfeleinek lágy husába és hogyan marcangolná fehér fogaival a torkukat. Mindenesetre kielégítené bosszuját, mielőtt azok végeznének vele.

Végül is megérkeztek a kifestettarcu, tolldiszes harcosok, akik ebben a pompában még félelmetesebbek voltak, mint amilyenre a természet formálta őket. Bejöttek érte és kitaszigálták a szabadba, ahol a falu összegyűlt népe vad örömrivalgással üdvözölte megjelenését.

Odavezették a kinzócölöphöz. És miközben durván lökdösték előre s neki készülődtek, hogy hozzákötözzék az oszlophoz, hogy azután megkezdhesék haláltáncukat - Tarzan megfeszítette hatalmas izmait és egyetlen erőteljes mozdulattal széjjelpattintotta a csuklóját körülfonó meglazult kötéléket. A következő pillanatban villámgyorsan előreugrott és rávetette magát a hozzá legközelebb álló harcosokra. Az egyiket egyetlen súlyos ökölcsapással földre sujtotta, aztán morogva és vicsorogva nekiugrott egy másiknak. Fogát belemélyesztette ellenfele nyakizmába, ekkor azonban vagy félszáz feketebőrű vetette rá magát és leráncigálta a földre.

A majomember csapkodva, rugva és harapva küzdött életéért - mint egy sarokba szorított vadállat. Erejével, fürgeségével, bátorságával és okosságával könnyen el tudott volna bánni akár féltucat feketebőrűvel - de félszáz ember még Tarzan, a majomember számára is tulsoknak bizonyult.

Lassanként legyűrtek ellenállását, noha már sokan csunya sebekből véreztek, ketten pedig élettelenül és mozdulatlanul feküdtek a küzdők lába alatt.

De ha sikerült is legyűrniök, azt már nem tudták elérni, hogy meg is kötözzék, noha vagy félóra hosszat küzdöttek körülötte. Végül is Mbonga odaszólitotta egyik emberét, hogy vessen véget a dolognak és döfje le lándzsájával a vadul küzdő férfit. S a harcoló, tülekedő emberek csoportján keresztül lassan, lépésről-lépésre tört utat magának a lándzsás harcos, egyre közelebb nyomulva kiszemelt áldozatához.

Fegyverét felemelve, döfésre készen állott, csak éppen a kedvező pillanatot várta, amikor beleszurhat a majomemberbe anélkül, hogy valamelyik feketebőrű társa életét veszélyeztetné. Egyre közelebb és közelebb húzódott a küzdőkhöz és közben a majomember üvöltésétől hideg futott végig a hátán. Tanácsosnak tartotta, hogy egyetlen döféssel terítse le, mert tudta, hogy ha eltéveszti, a megsebzett ember elsősorban ellene fordul és akkor ugyancsak nehéz lesz védekeznie a könyörtelen fogak és kemény izmu karok ellen.

Most végül kedvezőnek látszott az alkalom. Meglendítette lándzsáját és megfeszítette izmait - ebben a pillanatban azonban a dzsungel felől, a kerítésen túlról mennydörgésszerű robaj hallatszott. A lándzsát tartó kéz megállt a levegőben. A feketebőrű gyors pillantást vetett a zaj irányába és azok a harcosok, akiket nem foglalt le a harc, ösztönszerűleg szintén arrafelé fordultak.

A rőzsetüzek fényénél megpillantottak egy hatalmas testet, amint éppen áttört a palánkon, amely recsegve roppant össze a szörnyű súly alatt mintha csak gyöngye szalmaszálakból lett volna fonva. És egy perccel később Tantor, az elefánt dühödten nekik rohant.

A feketék rémült jajveszékeléssel menekülni kezdtek. A legtöbben még idejében szedték irhájukat, de vagy féltucat harcos annyira belemerült a küzdelembe, hogy se nem hallotta, se nem látta a szörnyű agyaras közeledését.

Tantor félelmetes trombitálással most ezekre támadt. Megállott az embergomolyag fölött, szétcsapott közöttük orrmányával, míg végül - a boly alján - megtalálta a vérző, de még mindig küzdő Tarzant.

Az egyik harcos felemelte a tekintetét és ekkor pillantotta meg a fölötté tornyosuló rettenetes hustömeget. A kis szemek, amelyekben visszatükröződött a környező rőzsetüzek fénye, gonosz, félelmetes és vérfagyasztó tekintettel meredtek feléje. A harcos rémületében elordította magát - de akkor már elkapta egy hatalmas orrmány, fölemelte a földről a magasba mint valami élő parittyát, hozzávágta a menekülő tömeghez.

Tantor egyiket a másik után szedte le a majomemberről, jobbra-balra hajigálva őket. Valamennyien széles ivben zuhantak le és elterültek a földön, nyögve, vagy csendesén - aszerint, amint a halál azonnal, vagy csak lassabban érte utól őket.

Mbonga csekély távolságra összegyűjtötte harcosait. Mohó tekintettel nézte az elefánt hatalmas agyarait. És miután a rémület első pánikja elmúlt, támadásra hajszolta embereit, akik közben nehéz, elefántvadászatra alkalmas lándzsákkal szerelték fel magukat. Mire azonban odaértek volna, Tantor orrmányával széles fejére ültette Tarzant, majd megfordulva, visszadübörgött a dzsungelbe, azon a hatalmas résen keresztül, amelyet a falut körülvéő palánkon tört.

Lehet, hogy igazuk van azoknak az elefántvadászoknak, akik azt állítják, hogy ez az állat még sohasem tett ilyen szolgálatot embernek. Tantor számára azonban Tarzan nem *ember* volt - hanem egyik állattársa a dzsungelből.

És így fizette vissza tartozását Tantor, az elefánt Tarzannak, a majomembernek, amivel még szorosabbra kovácsolta azt a barátságot, amely azóta állott fel közöttük, amióta Tarzan - mint apró barnabőrű fiucska - először lovagolt Tantor hatalmas hátán a holdfényes őserdőn keresztül, az egyenlitői csillagok alatt.

III. FEJEZET

Harc a baluért.

Teeka anya lett. Tarzan, a majomember élénk érdeklődéssel fogadta ezt a tényt - s tulajdonképpen sokkal izgatottabb volt, mint Taug, az apa. Tarzan rendkívül kedvelte Teekát, akiben még a közeledő anyaság gondjai sem tudták teljességgel kiölni azt a jókedvű gyerekességet, amely annyira megkülönböztette őt Kercsak törzsének többi nőstényeitől. Még most is gyerekes örömét találta a fogócskában, a bujósdiban, vagy más játékban, amelyet Tarzan termékeny emberi agya gondolt ki szórakoztatásukra.

Fogócskát játszani a fák koronái között izgalmas és érdekes játék, amelyet Tarzan különösen élvezett, ámbar egykori játszótársai már rég óta valamennyien abbahagyták az efajta mulatságot. Teeka egészen a kicsinye megszületéséig mindig szívesen részt vett a dologban - amikor azonban a balu megszületett, Teeka egyszerre megváltozott.

Ez a változás módfelett meglepte és elbusította Tarzant. Egy napon megpillantotta Teekát, amint egy alacsony ágon kuporog és valamit szőrös kebléhez szorít - valami rugdalodzó és nyivákoló apróságot. Tarzan közelebb lépett, azzal a kíváncsisággal, amely sajátossága minden értelmes teremtménynek, amely már tuljutott a mikroszkópikus fejlődési fokon.

Teeka haragosan nézett feléje és még erősebben magához szorította a nyivákoló apróságot. Tarzan közelebb jött. Teeka elhúzódott tőle és rávicsoritotta a fogait.

Tarzan egészen odáig volt a megdöbbenéstől.

Amióta csak emlékezni tudott, sohasem fordult elő, hogy Teeka - ha csak játékból nem - rávicsorítsa a fogát. Most azonban a nőstény nem olyannak látszott, mintha tréfás kedvben volna. Tarzan belefurta barna ujjait sűrű fekete hajába, féloldalt hajtotta a fejét és meghökkenve bámult. Aztán még egy kicsit közelebb lépett, előrenyujtva a nyakát, hogy jobban láthassa azt a furcsa jószágot, amit Teeka babusgat.

Teeka figyelmeztető vicsorgással újra felhuzta a felső ajkát. Tarzan óvatosan előrenyult, hogy hozzáérjen ahhoz a valamihez, amelyet Teeka szorongatott - a nőstény azonban félelmes morgással most hirtelen ellene fordult. Fogát belemélyesztette az előrenyuló kar husába, mielőtt még a majomember visszakaphatta volna előle, aztán kis távolságra maga előtt kergette a meghökkent férfit a fák között.

Tarzan biztos távolban végre megállott és titkolatlan meglepetéssel nézegette egykori játszótársát. Mi történhetett, hogy a valamikor oly szelíd Teeka ennyire megváltozott? Azt a titokzatos valamit annyira elrejtette karjában, hogy Tarzan nem tudta megállapítani, mi lehet. Most azonban, amikor megfordult és visszanézett, felismerte. S ekkor Tarzan fájdalma és méltatlankodása ellenére elmosolyodott - mert már ezelőtt is látott fiatal majomanyákat és tudta, hogy néhány nap múlva majd lecsillapodik a gyanakvása. Tarzan azonban mégis sértve érezte magát - nem volt szép dolog Teekától, hogy ennyire féltette tőle a kicsinyét. Hiszen ő a világért sem akart kárt tenni benne, vagy a *balu*-ban - ahogy a majmok a kisgyereket nevezik.

Most azonban - fájó karja és sértett büszkesége ellenére - hirtelen még erősebb vágyat érzett, hogy közelebb menjen és megnézze Taug ujszülött fiát. Talán csodálatosnak tűnik, hogy Tarzan, a majomember, hatalmas harcos létére megfutamodjék egy nőstény dühös támadása elől, vagy hogy azon töprengjen, vajjon visszatérhet-e a közelébe - de azért a dolog tulajdonképpen nem csodálatos. Mert hiszen elbánhatott volna vele, de egy him csak a legvadabb haragjában fordul egy nőstény ellen, mintha csak méltányolná kisebb alkatát és gyöngeségét.

Tarzan ismét megindult a fiatal anya elé - lassan s ügyelve arra, hogy a visszavonulás útját biztosítsa magának. Teeka azonban újra fenyegetően morogni kezdett. S ekkor Tarzanból kitört a méltatlankodás.

- Tarzan, a majomember nem akarja bántani Teeka baluját, - mondta. - Csak engedd, hogy megnézzem!

- Eredj el innen! - förmedt rá Teeka. - Eredj el innen, vagy megöllek!

- Engedd megnéznem! - kérlelte Tarzan.

- Tágulj, ha mondom! - válaszolta a nősténymajom. - Itt jön Taug. Majd az elkerget. Sőt meg is öl. Mert ez itt Taug baluja.

A háta mögött felhangzó vad morgás figyelmeztette Tarzant Taug közellétére és arra a tényre, hogy a him meghallotta párja figyelmeztetését és fenyegetéseit és most segítségére sietett.

Taug is - épugy, mint Teeka - valamikor együtt játszadozott Tarzannal, amikor még elég fiatal volt hozzá, hogy kedvét találja a játékban. Tarzan egyszer meg is mentette Taug életét. A majmok emlékezőtehetsége azonban nem tulságosan nagy és a hála érzése különben sem emelkedik náluk az apai ösztön fölé. Tarzan és Taug egyszer már összemérték erejüket s ebből a mérkőzésből Tarzan került ki győztesen. Ez volt az egyetlen, amire Taug esetleg még visszaemlékezett - de még ebben az esetben is egészen bizonyos volt, hogy másodszor is hajlandó volna kockára tenni az életét, ha arról van szó, hogy elsőszülöttjét megvédelmezze.

- Eredj el innen! - förmedt rá Teeka. - Gonosz morgása arra mutatott, hogy csakugyan hajlandó erre a küzdelemre. Ami Tarzant illeti - nem félt Taugtól és a dzsungel iratlan törvénye azt diktálta volna, hogy ne térjen ki egy másik himmel való küzdelem elől, ha nincsen valami különös oka rá. Tarzan azonban kedvelte Taugot. És nem is haragudott rá, mert emberi agyával megértette azt, amit egy majom agya sohasem foghat fel - hogy Taug viselkedését nem valódi gyűlölség diktálja, hanem csak az az ösztönös érzés, hogy him létére megvédelmezze párját és gyermekét.

Tarzannak nem volt kedve harcolni Tauggal, viszont angol őseinek vérével összeegyeztethetetlen lett volna, hogy megfutamodjék - mégis, amikor a him nekitámadt, Tarzan ügyesen félreugrott előle, amin felháborodva Taug megfordult és ismét vadul nekitámadt. Talán az is sarkalta őt, hogy visszaemlékezett arra a vereségre, amelyet Tarzantól elszenvedett. Talán az a tény, hogy Teeka figyelte, fokozta a vágyát, hogy a párja szeme láttára legyőzze a majomembert, mert az őserdő minden himjében ott bujkál a hiuság és lehetőleg fitogtatni kívánja képességeit a gyöngébb nem csodálatának kiváltására.

A majomember oldalán ott lógott hosszú füből font kötele - amely tegnap még játékszer volt, ma már komoly fegyver - és ahogy Taug másodszor is nekitámadt, Tarzan megforgatta a lassót feje fölött és miközben félreugrott a dühös állat elől, feléje vetette a hurkot. Akkor aztán, mielőtt a majomnak még ideje lett volna megfordulni, Tarzan már fölmenekült előle a felső fakoronák közé.

Taug, aki teljesen magánkívül volt dühében, utána vetette magát. Teeka fölnézett rájuk. Nem lehet biztosan tudni, vajjon érdekelte-e a dolog. Taug nem tudott oly gyorsan mászni, mint Tarzan, úgy hogy az utóbbi már elérte a fák koronáját, ahová a nehéz testű majom nem merte követni. Ott megállt és lenézett üldözőjére; grimaszokat vágott feléje és olyan csufnevet zuditott rá, amilyeneket termékeny emberi agyával csak ki tudott találni. Amikor aztán Taug már valósággal tajtékozott dühében, Tarzan keze kinyult, egy ügyesen vetett hurok süvitett a levegőbe, hirtelen Taug köré fonódott és átfogta az állat térdét, olyan szorítással, hogy a majom moccani sem volt képes.

Taug a maga lassu eszével későn vette észre ellenfele szándékát. Igyekezett kibujni a hurokból, a majomember azonban ugyanebben a pillanatban erősen megrántotta a kötelet, úgy hogy Taug lefordult az ágról és egy perccel később már fejjel lefelé lógott harminc láb magasságból a földszine fölött.

Tarzan a kötél végét odakötötte egy vastagabb ághoz, majd lemászott egészen Taug közelébe.

- Taug, - mondta neki, - oly ostoba vagy, mint Buto, a rinoceros. Most aztán itt fogsz lógni mind addig, amíg észre nem térsz. Itt fogsz lógni és innen nézheted, ahogy lemegyek és beszélek Teekával.

Taug ordított és fenyegetődzött. Tarzan azonban csak mosolygott rajta, miközben könnyedén lefelé ereszkedett az ágakon. A földre érve ismét közeledett Teekához, de újra csak vigyorgó fogak és fenyegető morgások fogadták. Próbálta lecsillapítani és hangoztatta barátságos érzelmeit, majd nyujtogatta nyakát, hogy jobban szemügyre vehesse Teeka baluját - a nőstény majom azonban változatlanul meg volt győződve róla, hogy valami gonoszat forral ellene és kicsinye ellen. Anyasága még tulságosan friss volt és így az ösztön erősebben dolgozott benne, mint az értelem.

Miután Teeka rájött, hogy hiába próbálja megfogni vagy elkergetni a közelből Tarzant, maga oldott kereket. Futni kezdett afelé a tisztás felé, ahol a törzs tagjai szoktak pihenni, vagy eleség után kutatni. Ugyanakkor Tarzan is felhagyott a kísérletezéssel, mert belátta, hogy nem tudja rávenni a nőstényt arra, hogy engedje közelebből megtekinteni baluját. Pedig a majomember ugyancsak szerette volna magához ölelni az apróságot. Már maga a pusztaság látása is valami furcsa vágyódást ébresztett keblében. A csöppség Teeka baluja volt - és Tarzan valamikor gyöngéd érzelmekkel viseltetett Teeka iránt.

Figyelmét azonban Taug ordítása vonta magára. A majom felhagyott a fenyegetőzéssel és könyörgésre fogta a dolgot. Az egyre jobban szoruló hurok már elállította vérkeringését a lábában és így fájdalmakat kezdett érezni. Néhány majom köréje sereglett és érdeklődve bámulta. Nem éppen hizelgő megjegyzésekkel illették, mert már nem egy közülök érezte Taug hatalmas kezének súlyát és szörnyű állkapcsainak erejét. S így most valamennyien kiélvezhették bosszújukat.

Teeka - látva, hogy Tarzan visszafordult a fák felé - megállapodott a tisztás közepén, ahol is, magához szorítva baluját és gyanakvó pillantásokat vetve minden irányban leült. A balu megszületése óta olybá tűnt, mintha Teeka eddigi nyugalmas világát mindenfelől számtalan ellenség fenyegetné. Ilyen engesztelhetetlen ellenséget látott például Tarzanban, aki pedig valamikor a legjobb pajtása volt. Még a szegény öreg Mumgát - ezt a félvak és fogatlan nősténymajmot, aki türelmesen keresgélte a hernyókat egy kidőlt fatörzs alatt - is valami gonosz szellemnek tekintette, aki az ő szegény kis baluja vérére szomjazik.

És mialatt Teeka gyanakodva figyelt olyan veszélyekre, amelyek a valóságban nem is fenyegették - nem vette észre azt a baljós, sárgászöld szempárt, amely a tisztás tulsó oldalán álló bokrok egyikéből mereven rászegeződött.

Sheeta, a párdúc éhségtől gyötörve, mohón szemlélgette a közelében kinálkozó pompás falatot - de mégsem merte megkockáztatni a támadást a tisztáson tartózkodó hatalmas himek miatt.

Hiszen ha a nősténymajom a balujával csak egy kicsit közelebb jönne!... Egyetlen gyors ugrással rájuk vethetné magát és már messze is vihetné zsákmányát, mielőtt a himek közbevetnék magukat!...

Kigyózó farka-hegye idegesen rezgett, szája mohón kitágult és előtűnt belőle vörös nyelve és sárgás fogazata. Mindezt azonban nem vette észre sem Teeka, sem a körülötte pihenő és rágcsgáló majmok, de még maga Tarzan sem, aki most éppen megint a fák felé tartott.

A majomember meglegelve a tehetelen Taugra zuditott szidalmakat gyorsan felkuszott az ágak közé. Az egyik majom éppen azon volt, hogy elkapja a himbálózó kötelet és valami régi sérelemért kitöltse bosszuját a magával tehetetlen Taugon. Tarzan észrevette a dolgot és egyszerre haragra gerjedt. Ő a becsületes küzdelem hive volt és így felháborította a majom alattomos szándéka. A szőrös kéz már éppen csaknem elérte Taugot, amikor Tarzan haragos morgással ráugrott az ágra és egyetlen hatalmas lökessel lesodorta onnan az alattomosan támadni készülő majmot.

A him a váratlan lökéstől meglepve és haragra gerjedve, vadul kapkodott esés közben, hogy valami támasztékot találjon és sikerült is néhány méternyiével alább, egy másik ágban megkapaszkodnia. Itt gyorsan felegyenesedett és azonnal visszafelé kezdett mászni, hogy bosszút álljon Tarzanon, aki azonban pillanatnyilag mással volt elfoglalva - nevezetesen azzal, hogy kifejtse Taugnak, milyen mélységesen ostoba és tudatlan, valamint hogy meggyőzze róla: mennyivel különb és hatalmasabb Tarzan a majomember, mint Taug, vagy mint bármely más majom.

Az volt ugyanis a szándéka, hogy csak akkor bocsátja szabadjára Taugot, amikor már tökéletesen megértette vele alacsonyabbrendűségét. Ekkor bukkant fel azonban az alulról felfelé kuszó, megdühödött him - és Tarzan abban a pillanatban jóindulatu, kedélyes ifjúból vicsorgó, vad bestiává változott. Nyakszirtjénél a haja égne meredt. Felsőajkát felhuzta és kivillantotta fehér fogait. Nem várta meg, amíg a him eléri őt, hanem vadállati ordítással egyenesen a támadó torkának ugrott.

A lendület ereje és a rávetődő test súlya megint hátrabillentette a támadó himet. És most mindketten egymásbakapaszkodva zuhantak le a fa lombos ágai közé. Vagy tizenöt lábnyit estek és közben Tarzan foga belemélyedt ellenfele nyakizmába - amikor egy ág megállította őket esésükben. A majom éppen tarkójával vágódott neki az ágnak, amelyen keresztülfordult és tovább zuhant a föld felé.

Tarzan az összeütközés pillanatában érezte, hogy ellenfelének szorítása meglazult teste körül és így még idejében meg tudott fogózni, mialatt ellenfele az eséstől elkábítva magával tehetetlenül nyult el, a fa tövében.

Tarzan egy percre lenézett ellenfele mozdulatlan alakjára, azután egész hosszában kiegyenesedett, kifeszítette széles mellkasát és azt öklével verve, harsányan üvölteni kezdte a győzelmes majomhimek riadóját.

A félelmetes hang keresztülhasított a dzsungelen és még a bokor tövében ugrásra készülődő Sheetát, a párducot is megrémítette.

- Én vagyok Tarzan, a majomember, - kiáltotta az ifju. - Hatalmas vadász, hatalmas harcos! Az egész dzsungelben senkisé is oly hatalmas, mint Tarzan!

Azzal megfordult és visszatért Taughoz. Teeka élénk figyelemmel kísért mindent, ami a fán történt. Még féltve őrzött baluját is letette egy pillanatra a puha föbe, hogy közelebb jöhessen és jobban láthassa, ami az ágak között rejlik.

Sheeta, a párduc viszont azonnal észrevette, hogy a nőténymajom ottfelejtette kicsinyét a fű között. Farka hegye ismét megrezdült és amikor felocsudott abból a rémületből, amelybe a majomember győztes ordítása ejtette, elérkezettnek látta az időt, hogy a vakmerő rablótámadást megkísérelje.

Tarzan közben odaért Taug mellé, majd följebb kapaszkodott egészen addig az áigig, amelyre a kötele végét erősítette. Most kioldozta a bogot és lassan lefelé engedte, egészen addig, míg Taug meg tudott kapaszkodni az egyik kinyuló ágban.

A majom azonnal felegyenesedett és letépte magáról a hurkot. Dühös haraggal telt szívében nyoma sem volt a hálának a majomemberrel szemben. Csak az kavargott az agyában, hogy ezt a fájdalmas megaláztatást Tarzannak köszönheti. Bosszura vágyott tehát - egyelőre azonban lába annyira béna és feje oly zavaros volt, hogy érezte, kénytelen lesz bosszuja kielégítését más alkalomra halasztani.

Tarzan - miközben folytatta Taug megleckéztetését - újra összecsavarta lasszóját, Teeka pedig egészen közel kerülve, megállt a fa alatt és fölfelé bámult. Sheeta ezalatt hason csuszva lopakodott előre. Még egy pillanat, aztán eléri a tisztást, ahol gyorsan támadhat és ugyanolyan sebesen visszavonulhat - és ezzel vége is lesz Teeka baluja rövid életének.

Ebben a pillanatban Tarzan véletlenül a tisztás felé pillantott. Jókedvű és dicsekvő magatartása szempillantás alatt megváltozott. Némán és nyilsebesen ereszkedett le a föld felé. Teeka - amint közeledni látta - abban a hiszemben, hogy őt, vagy baluját akarja bántani, felborzolta szőrét és harcra készülődött. Tarzan azonban elsiklott mellette és ahogy a nősténymajom utána pillantott, egyszerre felfedezte, hogy miért ereszkedett le oly gyorsan a fáról és miért suhan most nyilsebesen a tisztáson keresztül. Ekkor ugyanis már jómaga is megpillantotta Sheetát a párducot, amint lassan lopakodott a rugkapálózó apróság felé, amely meglehetősen távolságban tőlük, a fű között feküdt.

Teeka megdöbbenésében hangosan elsikoltotta magát és azonnal rohanni kezdett a majomember nyomában. Sheeta észrevette a közeledő Tarzant. Maga előtt látta feküdni a nősténymajom baluját és most azt következtette, hogy ez az ujonnanjött lény meg akarja fosztani őt zsákmányától. Haragos morgással tehát egyenesen ellene fordult.

Taug - akit Teeka sikoltása figyelmessé tett a veszedelemre - rögtön Tarzan segítségére sietett. Néhány más hörgő és ugató himmajom is összeverődött a tisztás körül, de ezek mind messzebb voltak a balutól és a párductól, mint Tarzan, a majomember. Sheeta és a majomember csaknem ugyanabban a pillanatban értek oda Teeka kicsinyéhez s most ott álltak fölötte, fogaikat vicsorgatva egymás felé.

Sheeta nem mert a balu után nyulni, mert attól félt, hogy ezzel alkalmat ad a majomembernek a támadásra - s ugyanez a meggondolás tartotta vissza Tarzant is attól, hogy a párduc kiszemelt prédáját elragadni próbálja. Jól tudta ugyanis, hogy az első mozdulatra a hatalmas bestia rögtön ráveti magát.

Igy álltak tehát szemben egymással miközben Teeka rohant feléjük a tisztáson keresztül. Amint azonban közelebb jött a párduchoz, meglassította lépteit, mert még az anyai szeretet ösztöne sem tudta egészen elfojtani benne fájának ősi ellenségével szemben érzett félelmet.

A nőstény mögött közeledett Taug, még lassabban és még nagyobb szüneteket tartva, aztán mögötte sorakoztak a többi himek, félelmes morgással és hátborzongató ordítással. Sheeta sárgazöld szeme szörnyű tekintettel szegeződött Tarzanra, majd Tarzan mögött Kercsak majmaira, amelyek vészjóslóan közeledtek feléje. Az észszerűség azt diktálta volna, hogy megforduljon és elmeneküljön - az éhség és a préda kísértő közelsége azonban maradásra bírta. Végül is kinyújtotta mancsát Teeka baluja felé - s ugyanebben a pillanatban Tarzan, a majomember vad ordítással rávetette magát.

A párduc felágaskodott, hogy szembeforduljon a támadó majomemberrel. Szörnyű mancsával feléje sujtott és karmaival nyilván letépte volna Tarzan fél arcát - Tarzan azonban hirtelen leguggolva kitért a csapás elől és marokra fogta hosszú vadászkeszt - azt a kést, amely sohasem látott halott atyjáé volt.

Sheeta, a párduc ebben a pillanatban már tökéletesen megfélemedezett a baluról. Egyetlen gondolata az volt, hogy hatalmas mancsaival darabokra szaggassa ellenfele húsát és hosszú, sárgás fogaival szétmarcangolja a majomembert. Tarzan azonban nem most először szállt harcba a dzsungel félelmetes karmu vadállatával. Sok küzdelem állt már a háta mögött és ezekből a küzdelmekből nem is mindig került ki ép bőrrel. Ismerte tehát a kockázatot, amelyet vállalt, de Tarzan, a majomember nem hátrált meg sem a fájdalom, sem a halál elől - mert nem félt egyiktől sem.

Abban a pillanatban, amint lebukva kikerülte Sheeta mancsát, már fel is szökött a vadállat hátára, belemélyesztve a fogait Sheeta nyakába. Balkezének ujjai belemélyedtek az állat torkába, míg jobbjaiban megvillant a kés, amelyet egyenesen Sheeta oldalába döfött.

A párduc szörnyű üvöltéssel, csapkodva és harapva fetrengett a fűvön, vad erőfeszítéssel igyekezően megszabadulni ellenfelétől, vagy legalább is fogával, vagy karmaival megkaparintani testének valamelyik sebezhető részét.

Amikor Tarzan küzdelembe elegyedett a párduccal, Teeka felhasználva az alkalmat odaugrott és felkapta a baluját a földről. Most ott kuporgott egy magasan fekvő ágnyulványon, biztonságban, keblére szorítva kicsinyét és csak tekintetével követte a küzdelmet, harsányan biztatva Taugot és a többi himeket, hogy avatkozzanak bele a harcba.

A felingerelt himek félelmetes morgást hallatva csakugyan közelebb is merészkedtek. Sheeta azonban annyira el volt foglalva a küzdelemmel, hogy nem is igen hallotta őket. Egyszer sikerült is neki félig levetni a hátáról a majomembert, úgy hogy Tarzan egy másodpercre ott feküdt a szörnyű mancsok előtt és mielőtt még újra vissza tudta volna szerezni előbbi pozícióját, a párduc egyetlen csapással derekától a térdéig véighasította a húsát.

Talán a vér látása és a szaga ingerelte fel a körülálló himeket - közvetlenül azonban Taug idézte elő azt, ami ezután történt.

Taug néhány perccel azelőtt még vad haraggal gondolt Tarzanra, a majomemberre, most pedig ott állt a küzdő pár mellett, mereven bámulva őket véraláfutásos, gonosz tekintetű, apró szemével. Vajjon mire gondolt? Talán örült annak, hogy iménti kinzója most maga is ilyen veszedelmes helyzetbe került? Talán azt szerette volna látni, ahogy Sheeta hatalmas fogai belemélyednek a majomember puha torkába? Vagy talán arra az elszánt önzetlenségre gondolt, amellyel Tarzan életét kockáztatta, hogy megmentse Teeka baluját - illetőleg Taug kis baluját? Vajjon a hálát csak az emberek ismerik-e, vagy az embernél alacsonyabb rendű teremtmények is?

Tarzan vérét megpillantva, Taug egyszerre megfelelt ezekre a kérdésekre. Vészes morgást hallatva, hatalmas testének egész súlyával nekiesett Sheetának. Hosszu, éles fogai belemélyedtek a fehér szőrzetű torokba és Taug példáját követve a többi himek is nekitámadtak Sheetának, egészen maguk alá temetve a ragadozót és az egész közeli őserdőt betöltve vészes csataordításukkal.

Csodálatos és lélekzetállító látvány volt ez, amint a hatalmas majmok és a nagy, fehér majomember küzdöttek életre-halálra ősi ellenségükkel, Sheetával, a párduccal!

Teeka kimondhatatlan izgalommal táncolt a sulya alatt ide-oda ringó ágon, uszítva ellenfelére törzsének himjeit és Thaka, Munga és Kamma, meg Kercsak törzsének többi nőstényei fülhasító kiáltozásaikkal és ugatásaikkal csak növelték a pokoli zür-zavart, amely a csatatérre változott tisztást betöltötte.

Sheeta osztogatva és kapva a harapásokat és csapásokat, kétségbeesetten küzdött életéért - de a győzelem reménye egyre halványabbá vált számára.

Még maga Numa, az oroszlán is meggondolta volna, mielőtt Kercsak törzse himjeinek egy ilyen hatalmas csoportjával összemérte volna erejét - s most, vagy félmérfölddel idebb, ahogy meghallotta a szörnyű küzdelem zaját, ő, az állatok királya is nyugtalanul serkent fel déli álmából és beljebb huzódott a dzsungelba.

Sheeta megtépett és vérző testtel végül is feladta a küzdelmet. A hatalmas izmok görcsösen megmerevedtek, majd utolsókat rándulva, nem mozdultak tovább, a himek azonban még tovább tépdesték a testét, úgy hogy végül is gyönyörű szőrbundáját cafatokká szaggatták. Csak akkor hagyták abba ezt a kegyetlen foglalatosságot, amikor már nem bírták tovább erővel. S ekkor a véres testek tömkelegéből hirtelen egy szálfatermetű, vértől vöröslő óriás emelkedett ki.

Féllábával rálépett a párduc holttestére és vértől mocskos arcát az egyenlitői égboltozat felé fordítva, harsányan üvöltötte a himmajmok félelmetes diadalordítását.

Kercsak törzsének többi himjei is egymásután követték példáját. A nőstények meg egyenként leszállingóztak a biztonságot jelentő lombkoronák közül és ütlegelve szidalmazták a halott Sheetát. A fiatal majmok pedig rögtön elkezdték utánozni a harci mozdulatokat, amelyeket az imént hatalmas szüleiktől láttak.

Teeka közvetlenül Tarzan közelében állott. A fiu feléje fordult és látta, ahogy a nőstény szőrös mellére szoritja a megmentett balut. Kinyújtotta kezét a kicsiny felé elkészülve rá, hogy Teeka megint vicsorogni fog, sőt rá is támad. Ehelyett azonban a nőstény odaadta a karjába a balut, majd közel lépve majomemberhez, nyalogatni kezdte rettentő sebeit.

Ugyanakkor Taug - aki mindössze néhány karcolással uszta meg a harcot, - odalépett és lekuporodva Tarzan mellé, figyelmesen nézte, amint az ő kis balujával játszadozott. Majd végül ő is odahajolt és segített Teekának tisztogatni és ápolni a majomember sérüléseit.

IV. FEJEZET

Tarzan és az Istenség

Azokban a könyvekben, amelyek halott apja után maradtak a földnyelven álló kis kunyhóban, Tarzan, a majomember sok olyan dolgot talált, ami gondolkodóba ejtette. Tömérdék fáradtsággal és végtelen türelemmel végül is minden külső segítség nélkül rájött azokra a bolha-apróságu betűknek céljára, amelyek a nyomtatott oldalakon sorakoztak. Felfedezte, hogy bizonyos kombinációik szerint csoportosítva ezek a betűk beszélni tudnak valami néma nyelven, csodálatos dolgokról, amelyeket a kis majomfiu természetesen nem érthetett meg, amelyek azonban felébresztették érdeklődését, megsarkantyúzták képzeletét és a további tudás vágyát csöpögtették lelkébe.

A szótár a tudás csodálatos tárházának bizonyult, amikor évekig tartó fejtörés után végül is rájött céljára és alkalmazásának módjára. Egy egy szó értelmének kikutatása olyasvalami játéknak tűnt, mintha valami vadat hajszolna a dzsungelen keresztül - és Tarzan, a majomember fáradhatatlan vadász volt.

Akadtak természetesen olyan szavak, amelyek jobban felköltötték a kíváncsiságát, mint a többiek - szavak, amelyek valami megmagyarázhatatlan okból serkentőleg hatottak képzeletére. Volt közöttük például egy, amelynek értelmét ugyancsak nehéz volt felfogni. Ez a szó: isten.

Tarzan először is azon akadt fenn, hogy ehhez a szóhoz rengeteg magyarázat volt fűzve, ilyenek, mint: Legfelsőbb Istenség, Teremtő, A Világ-egyetem Alkotója és így tovább. Ebből azt következtette, hogy ennek valami igen fontos szónak kell lennie, amellyel érdemes külön foglalkoznia. Meg is próbált belemerülni az értelmébe, anélkül azonban, hogy a tulajdonképpen jelentése hosszú hónapok fáradságos tanulmányozása és gondolkodása ellenére is megvilágosodott volna előtte.

Tarzan mégsem tekintette elvesztegetettnek azt az időt, amit ezekre a furcsa betűvadászatokra fordított, mert minden egyes szó és minden egyes meghatározás tovább vitte őt eddig ismeretlen területekre és új világok felé, ahol azután egyre gyakrabban és gyakrabban kezdett már találkozni ismerős arcnak ható fogalmakkal.

Mind tovább és tovább jutott előre a tudásban, de az »isten« szó jelentését illetően még mindig homályban tapogatózott. Egyszer már úgy tűnt, hogy sikerült rájönni az értelmére - isten bizonyára valami hatalmas főnök lehetett, az összes Manganik királya. De azért mégsem volt egész biztos a dologban, mert ha csakugyan ez volna a szó jelentése, akkor ez az isten hatalmasabb lény kell, hogy legyen, mint Tarzan - már pedig Tarzan, a majomember nem volt hajlandó beletörödni abba a gondolatba, hogy nálánál hatalmasabb valaki lehessen a dzsungelben.

A birtokában lévő összes könyveket átlapozta, de egyikben sem tudta megtalálni ennek az istennek a képét, pedig akkor már meglehetősen bizonyos volt afelől, hogy ez az isten valami nagy és rendkívüli hatalmu lény lehet. Látott képeket olyan helyekről, ahol az istent imádni szokták - de magának az istennek a képét sehol sem találta. Végül is kételyei kezdtek támadni isten külső megjelenési formáját illetően és ezért elhatározta, hogy meg fogja őt keresni.

A kérdezősködést Mumgánál kezdte, aki már nagyon öreg volt és bizonyára sok különös dolgot látott hosszú élete alatt. Mumga majomagyát azonban egészen más dolgok foglalkoztatták. Az az idő, amikor Gunto összetévesztett egy szurós rovar egy ehető bogárral, sokkal mélyebb emléket hagyott Mumgában, mint isten nagyságának megszámlálhatatlan megnyil-

vánulása, amelyeknek tanuja volt, de amelyeket - természetesen - képtelen volt szűkreszabott agyával felfogni.

Numgo eleinte figyelemre sem méltatta Tarzan kérdezősködését, mert tulságosan el volt foglalva a bolhavadászattal - csak később volt hajlandó kifejteti, hogy az az erő, amely a villámlást, az esőt és a menydörgést előidézi, Goro-tól, a holdtól származik. Ezt onnan tudja, magyarázta, mert a dum-dumot is mindig Goro világosságánál szokták táncolni. Ez az okoskodás - amely teljesen kielégítette Numgot és Mumgat - nem tudta egészen meggyőzni Tarzant. Mindenesetre azonban új ösvényt nyitott kutatásai számára. Elhatározta, hogy közelebbi vizsgálat tárgyává fogja tenni a dolgot.

Ezen az éjszakán felkapaszkodott az őserdő egyik égbenyuló, hatalmas faóriásának legmagasabb csucsára. Éppen teli hold volt és a majomember - kiegyenesedve egy karcsu himbálózó ágnyulványon - az ezüstös kör felé fordította bronzszínű arcát. Közben meglepődve fedezte fel, hogy noha az elképzelhető legmagasabb ponton állott, Goro époly távol esett tőle, mint amikor jómage még odalenn állott a földön. Ebből azt következtette, hogy Goro meg akar szökni előle.

- Jer közelebb, Goro! - kiáltotta. - Tarzan, a majomember nem akar bántani téged!

A hold azonban változatlan messzeségben ragyogott.

- Mond meg nekem, - folytatta Tarzan, - ha te vagy az a nagy király, aki leküldte a földre Arat, a villámot, ki csinálja a szörnyű égzengést és a hatalmas szélviharokat és ki küldi le a vizeket a dzsungel népére, amikor a nappalok sötétek és hidegek? Árudd el nekem, Goro, te vagy az isten?

Amikor aztán Goro nem válaszolt a kihívásra, Tarzan, a majomember méregbe gurult. Kidüllesztette hatalmas mellkasát, elővillantotta erős fogait és most már szidalmakat kezdett szórni az égbolt néma vándora felé.

- Te nem vagy isten! - kiáltotta. - Nem vagy királya a dzsungel népének! Nem vagy oly nagy, mint Tarzan, a hatalmas harcos, hatalmas vadász. Senkisem vetélkedhetik Tarzannal. Ha van valahol csakugyan egy isten, Tarzan meg fogja őt ölni. Gyere le, Goro, te gyáva és küzdj meg Tarzannal! Tarzan téged is meg fog ölni. Én vagyok Tarzan, a vérengző!

A hold azonban még mindig nem felelt a majomember dicsekvésére és amikor egy felhő vonult arra és eltakarta fénylő arcát, Tarzan meg volt győződve róla, hogy Goro csakugyan fél tőle és most elbujt előle. Így aztán lemászott a fáról és felköltve Numgot, elmondta neki, hogy milyen hatalmas Tarzan -, hogy hogyan kergette el Gorot az égről és hogyan szalasztotta meg... Numgora nem tett különösebb hatást a dolog és minthogy nagyon álmos volt, csak annyit mondott Tarzannak, hogy menjen és hagyjon békén másokat, akik aludni szeretnének.

- De hol találhatom meg istent? - makacskodott Tarzan. - Te már nagyon öreg vagy s ha csakugyan van ilyen isten, akkor kellett, hogy valaha láttad légyen. Mondd, milyen? És hol szokott tartózkodni?

- Én vagyok az isten, - felelte Numgo, - csak hogy megszabaduljon tőle. - Most aztán eredj aludni és ne zavarj engem tovább.

Tarzan néhány percig mereven bámult Numgora, aztán hirtelen morgással nekiugrott, fogait belemélyesztette a szőrös vállba és hatalmas ujaival átfogta a tömzsi nyakat. Kétszer jól megrázta az öreg himmajmot, aztán fenyegetően kérdezte:

- Te vagy az isten?

- Nem, - jajgatott Numgo. - Én csak egy gyámoltalan öreg majom vagyok! Hagyj engem békén! Eredj és kérdezd meg a Gomanganikat az isten felől. Azok éppen olyan csupaszok, mint te vagy és éppen olyan bölcsék is. Azok biztosan tudni fogják.

Tarzan elengedte Numgot és elfordulva tőle, magára hagyta. Az az ötlet, hogy megkérdezze a feketét, tetszett neki. És noha Mbonga, a főnök népével hadilábon állott, nem árthatott, ha kikémleli gyűlölt ellenfeleit és kikutatja, vajjon csakugyan összeköttetésben állnak-e az istennel?

Igy aztán Tarzan elindult az erdőn keresztül a feketebőrűek faluja felé. Izgatottan remélve, hogy most végre kinyomozza ezt a Legfelsőbb Lényt, az összes dolgok Teremtőjét. Utközben számbavette vadászását, nyilait, vadonatuji íjját és Mbonga törzsének egyik harcosától zsákmányolt harci lándzsát - amelyek mind hasznos eszközöknek bizonyulhatnak, ha szemtől-szembe kerül ezzel az istennel. Az ember sohasem tudhatja, vajjon az ilyen ismeretlen ellenféllel szemben a fűből font lasszó, a harci lándzsa, vagy a mérgezett hegyű nyíl fog-e leg hatásosabb fegyvernek bizonyulni. Tarzan, a majomember mindenesetre magabiztosan vágott neki a vállalkozásnak - ha harcra kerülne a sor köztük, akkor ennek a harcnak a kimenetele aligha lesz kétséges. Remélte azonban, hogy ez az isten nem fog tulságosan harciasnak mutatkozni, mert több dolog volt, amit szeretett volna megtudakolni a Világegyetem Teremtőjéről.

Már sötét este volt, amikor Tarzan elérte Mbonga faluját. Oly hangtalanul, mint az éjszaka néma árnyai, megkereste szokott helyét annak a hatalmas fának az ágai között, melynek nyulványai áthajoltak a kerítésen. Mélyen a lába alatt, a falu uccáján, férfiakat és nőket látott. A férfiak félelmetesen ki voltak festve - még félelmetesebben, mint egyébként. És közöttük valami furcsa ijesztő alak mozgott - egy jól megtermett lény, amelynek két emberi lába, viszont bivalyfeje volt. A háta mögött egészen a sarkáig hosszú faroknyulvány csüngött le, félkezében egy zebra farkat, a másikban pedig egy kis nyilcsomót szorongatott.

Tarzan felvillanyozta a látvány. Ki tudja, talán éppen szerencsés pillanatban érkezett és máris megláthatta az istent? Mert ez a lény nem volt sem állat, sem ember, ennél fogva mi lehetett más, mint a Világegyetem Teremtője?!... A majomember mohó tekintettel figyelte a furcsa teremtmény minden mozdulatát. Láta, hogy a feketebőrű férfiak és nők megilletődve félrehúzódtnak közeledtére, mintha csak félnének a belőle áradó titokzatos erőtől.

Rögtön ezután azt a felfedezést tette, hogy ez az istenség beszél és hogy valamennyien néma csöndben figyelik szavait. Tarzan biztosra vette, hogy csak az isten képes ekkora félelmet önteni a Gomanganikba és csak ő tudja erőszakos eszközök alkalmazása nélkül betapasztani a szájukat. Tarzan éppen fecsegésük miatt vetette meg mindig a bennszülötteket. A kis maki-majmok szokása az, hogy folytonosan karattyolnak, de aztán a legelső ellenség elől megfutamodnak. Kercsak hatalmas öreg himjei szüksézuak voltak, de viszont rögtön készen álltak a harcra. Numa, az oroszlan sem volt éppen bőbeszédű és mégis az egész dzsungelben kevés olyan lény akadt, aki hozzá hasonlóan tudott volna küzdeni.

Tarzan ezen az éjszakán különös dolgokat tapasztalt, amelyből édes keveset értett - de éppen különösségük folytán hozta őket összeköttetésbe az isten személyével, akit ugyancsak képtelen volt ésszel felfogni.

Végignézte, amint három ifjunak félelmetes szertartás keretében átnyújtották első dárdájukat. Mohó érdeklődéssel figyelte, amint a három barnabőrű karból vért eresztettek és ezt a vertestvérség megpecsételéseinek jeléül kicserélték Mbonga, a főnök vérével. Aztán látta, hogy a fővarázsló belemártja a zebra farkat egy vizes edénybe, amely fölött előzőleg varázslatos mozdulatokat végzett, aztán körül táncolja és körülugrálja a három felavatandót, akiket meghint a megvarázslott folyadékkal. Ha a majomember tudta volna, hogy ez a ceremónia arra

való, hogy a felavatottakat sebezhetetlenné tegye minden ellenséggel és veszedelemmel szemben, valószínűleg odaugrott volna a falu uccájának kellős közepébe és elrabolta volna a zebrafarkot a hozzátartozó varázsos vizesedénnyel egyetemben.

Neki azonban minderről sejtelve sem volt és csak csodálattal bámulta a szeme előtt lejátszódó jelenetet, amely rá is körülbelül ugyanolyan érthetetlen, furcsa és lenyűgöző hatást tett, mint a szájtátva és reszketve bámészkodó, megfélemlített feketebőrűekre.

Minél tovább figyelt Tarzan, annál inkább megerősödött abban a hitében, hogy végre megtalálta a keresett istent. Ezzel egyidejűleg megérlelődött benne az elhatározás, hogy annyi hiábavaló keresés után végre szót váltson vele. Már pedig Tarzan, a majomember számára az elhatározás egyuttal a tettet is jelentette.

Mbonga népén a fővarázsló hátborzongató hókusz-pókuszai nyomán hisztérikus izgalom vett erőt.

A deszkapalánkon kívül hirtelen közvetlen közelből felharsant egy oroszlán dörgő ordítása. A feketebőrűek idegesen megremegtek és mélységes csöndben várták az ismerős és rettegett hang megismétlődését. Még a fővarázsló is megállt ugrálása közben és egy percre valósággal szoborrá merevedett, közben azonban azon járt a feje, hogy vajjon hogyan használhatná ki legjobban hivei lelkiállapotát és a hirtelen felbukkant zavaró körülményt.

Ez az éjszaka egyébként máris elég hasznos volt számára. Három kecske járt neki azért, mert harcossá avatta a három ifjut s ezenfelül gabonában, gyümölcsben, valamint egy fölöttébb értékes rézdrót formájában máris számos ajándékot kapott a törzs babonás és megfélemlített tagjaitól.

Numa ordítása még ott reszketett a felcsigázott idegekben, amikor egy asszony váratlan éles és velőig ható kacagása hasított bele a csendbe. Ezt a pillanatot választotta ki Tarzan, hogy könnyed lendülettel leugorjék a fáról egyenesen a falu uccájának közepére. Félelem nélkül állott ott halálos ellenségei között. Teljes fejjel volt magasabb, mint Mbonga bármelyik harcosa; egyenes, mint a legegyszerűsebb nyilvessző és izmos, mint Numa az oroszlán.

Tarzan egy percig farkasszemét nézett a fővarázslóval. Minden tekintet ösztönösen feléje fordult, de senkisé ismert megmoccani - a rémület lenyűgözte őket. A következő percben azonban a majomember, fejét büszkén hátravetve, odalépett a bivalyfejet viselő, félelmes alak elé.

Ez azonban már tulsok volt a feketék idegzetének. A dsungelnek ez a különös, fehér démona hosszú hónapok óta üldözte őket. A falu kellős közepéből ellopkodta nyilvesszőiket, a dsungel utvesztőiben észrevétlenül leterítette legjobb harcosaikat s holttestüket azután éjszakának idején a falu uccájára dobta, mintha egyenesen az égből estek volna le.

Voltak köztük néhányan, akik már szemtől-szembe látták ezt a szörnyeteget és az ő leírásukból most az egész falu ráismert Tarzanra, tömördek nyomoruságuk okozójára. Más körülmények között és a napvilágnál a harcosok kétségtelenül azonnal nekitámadtak volna - ezen az éjszakán azonban, amikor már amugy is kihozta őket a sodrúkból a fővarázsló mesterkedése és minden tagjukat lenyűgözte a félelem - a rémülettől tehetetlenül, lecövekelve álltak egy percig a helyükön, majd amint Tarzan közelebb lépett, valamennyien egyszerre, mint egy ember, sarkon fordultak és menekülni kezdtek kunyhóik felé.

Egyetlen-egy ember állta rendületlenül a sarat - a fővarázsló.

A sok hókusz-pókusz annyira a fejébe ment, hogy szinte már maga is hitt benne, hogy szembeszállhat ezzel az újfajta démonnal, aki végtomlással fenyegette ősrégi hagyományon alapuló és szépen jövedelmező mesterségét.

- Te vagy az isten? - förmedt rá Tarzan.

A fővarázsló, aki egy árva szót sem értett a majomember beszédéből, furcsa táncba kezdett; néhányszor magasan felugrott a levegőbe, ugrás közben megfordult saját tengelye körül, majd szétvett lábakkal és előreszegzett fejjel megállt a majomemberrel szemben. Így maradt egy pillanatig, majd hangosan elkiáltotta magát:

- Buuuu!...

Nyilván az volt a célja, hogy Tarzant halálra rémitse. Ez a próbálkozása azonban csütörtököt mondott.

Tarzan egyre közelebb nyomult hozzá. Feltett szándéka volt, hogy közelebből megvizsgálja a rejtélyes istenséget és ettől a szándékától most a világ valamennyi varázslata sem téríthette el. A fővarázsló látva, hogy eddigi mesterkedéseivel semmi hatást sem ért el, új varázslathoz folyamodott. Ráköppött a markában szorongatott zebra-farokra, rejtélyes köröket irt le fölötté a másik kezében tartott nyilakkal - közben azonban óvatosan hátrált Tarzan elől, félelmetes varázsszavakat mormolva a zebrafark bozontos végébe.

Ugylátszott azonban, hogy ez a varázslat sem valami tulságosan hatásos, mert a furcsa lény - istenség, vagy démon - egyre közelebb és közelebb jött hozzá. A fővarázsló ekkor a végső eszközhöz folyamodott: meglóbálta a zebrafarkát és egy képzeletbeli vonalat húzott vele Tarzan és önmaga között.

- Ezen a vonalon nem léphetsz át, mert az én varázslatom erős varázslat! - kiáltotta. - Állj meg azonnal, mert amint lábadal érinted ezt a helyet, azonnal holtan fogsz összerogyni. Anyám varázsló volt, apám pedig egy nagy kigyó; jómagam oroszlánok szívével és párducok belével táplálkozom! Reggelire ujszülött csecsemőket eszem és a dsungel démonai valamennyien az én szolgálaim! Én vagyok a leghatalmasabb varázsló a világon. Nem félek semmitől, mert nem halhatok meg! Én...

Tovább már nem mondhatta. Ebben a pillanatban ugyanis Tarzan, a majomember átlépte a varázslatos, halálthozó vonalat - és még mindig élt.

A fővarázsló viszont futásnak eredt és erre Tarzan kijött a sodrából. Az istenről alkotott elképzelésével sehogy sem vágott össze az efajta viselkedés.

- Gyere vissza! - kiáltott utána. - Gyere vissza, isten, nem akarlak bántani!...

A varázsló azonban pánikszerűen menekült, nagyokat ugorva a levegőbe, valahányszor egy-egy főzőedény, vagy valamelyik kunyhó előtt égő rőzsecsomó akadt az útjába. Egyenesen a kunyhója felé menekült a rémitő jelenség elől - de minden igyekezete hiábavalónak bizonyult: a majomember Bara, az őz sebességével vetette magát utána.

Éppen a kunyhó bejárata előtt csípte el a fővarázslót. Kemény markolással megkapta a vállát és ráncigálni kezdte visszafelé. A bivalybőr takaró levált a varázsló fejéről és Tarzan a következő pillanatban azt látta, hogy egy meztelen fekete férfi siklik ki ujjai közül és suhan be a kunyhó sötét belsejébe.

Hát ezt gondolta ő istennek! Tarzan megvetően és haragosan elbiggyesztette ajkát, majd beugrott a kunyhóba a halálra rémült fővarázsló után. A kunyhó tulsó oldalán meg is találta a reszketve kuporgó négert és kiráncigálta a holdfénytől megvilágított szabad térségre.

A fővarázsló harapott és rugkapálózott, hogy kiszabadítsa magát - néhány erőteljes fejbeverés azonban megérttette vele, hogy minden ellenállás hiábavaló. A holdfényben azután Tarzan maga elé állította a vacogó embert.

- Szóval te vagy az isten! - förmedt rá. - Ha te vagy az isten, akkor Tarzan nagyobb, mint az isten!

Szavait szó szerint így is gondolta.

- Én vagyok Tarzan! - harsogta a megrettent feketebőrű fülébe. - Az egész dsungelben, vagy a dsungel fölött, vagy a rohanó vizekben, vagy az álló vizekben, a nagy vizekben és a kis vizben nincsen még oly hatalmas valaki, mint Tarzan! Tarzan nagyobb, mint a Manganik, nagyobb, mint a Gomanganik! Saját kezével ölte meg Numat, az oroszlánt és Sheetát, a párducot! Nincs még egy olyan hatalmas lény, mint Tarzan! Tarzan nagyobb és hatalmasabb, mint az isten! Érted? - kiáltotta, majd hirtelen megcsavarta a boldogtalan fekete nyakát, úgy hogy az felüvöltött kinjában és ájultan vágódott végig a földön.

Lábát az elterült fővarázsló nyakára téve, a majommember arccal a hold felé fordult és elharsogta a győztes himmajom csatakiáltását. Majd lehajolt, kicsavarta a zebra farkát az öntudatlan ember ernyedt ujjai közül és anélkül, hogy hátrafordult volna, tovább lépkedett a falun keresztül.

A környező kunyhók ajtajai mögül rémült pillantások kísérték. Mbonga, a főnök egyike volt azoknak, akik pontosan látták, mi történt a fővarázsló kunyhója előtt. Mbongat közelről érintette a dolog. Öreg, tapasztalt ember létére nem igen hitt varázslókban, mint főnök azonban a kormányzás egy hasznos segédeszközének tekintette a fővarázslót és gyakran megtörtént, hogy Mbonga éppen az orvosságos ember segítségével használta ki népe babonás félelmét a saját céljai elérésére.

Mbonga és a fővarázsló egymás kezére jártak és meg is osztoztak a zsákmányon, most azonban az a veszély fenyegetett, hogy a fővarázsló elveszti »arcát« ha bárki is meglátta azt, amit Mbonga látott. S ami még rosszabb, a jövőben senkisé is fog hinni semmiféle varázslóban!

Mbonga érezte, hogy haladéktalanul tennie kell valamit, amivel ellensúlyozhatja az őserdő démonának a fővarázsló fölötti győzelmét. Felkapta nehéz dárdáját és nesztelenül kilopózva a kunyhóból, a távolodó majommember után osont. Tarzan egyenesen haladt végig a falu uccáján, oly gondtalanul és nyugodtan, mintha állig felfegyverzett ellenségek helyett Kercsak békés majmai között volna.

Tarzan közönye azonban csak látszólagos volt, mert azért közben minden érzékszervével és minden idegszálával élesen figyelt. Mbonga tökéletes csöndben követte, annyira, hogy még Bara, az őz a maga éles hallásával sem fedezte volna fel, hogy valaki nyomon követi. A feketebőrű azonban ezuttal nem Bara, hanem egy még annál is inkább élesebb hallású ember nyomába szegődött.

Egyre közelebb és közelebb lopakodott a lassan haladó majommemberhez. Kezét dobásra lendítve, magasra emelte harci dárdáját. Mbonga, a főnök egyszer és mindenkorra meg fogja szabadítani önmagát és népét ettől a félelmetes ellenségtől! Gondosan kiszámította a dobást és roppant erővel lendült neki, hogy örökre végezhesen ezzel a démonnal...

Mbonga azonban - bármily biztos volt is a dolgában - ezuttal gazda nélkül csinálta a számadást. Ugy gondolta ugyanis, hogy egy embert üldöz - és arra nem gondolt, hogy ez az ember a vadállatok éles szimatjával rendelkezik. Tarzan, amikor hátat fordított ellenségeinek, figyelembe vette azt, amiről Mbonga az embervadászatban megfélemedezett - a szelet. A szél ugyanabba az irányba fujt, amelyben Tarzan haladt és pontosan továbbított hozzá minden illatot, úgy hogy Tarzan már jóval a készülő támadás előtt tudta, hogy valaki követi.

Amikor tehát Mbonga éppen elhajítani készült dárdáját, hirtelen hátrafordult, még pedig oly váratlanul, hogy a fegyver a másodperc egy töredékével előbb röppent ki Mbonga kezéből,

mint ahogy a főnök eredetileg akarta. Egy kissé magasabbra is sikerült a dobás s Tarzan még le is bukott, hogy biztosabban elsüvithessen a feje fölött - aztán máris nekiugrott a főnöknek.

Mbonga azonban nem várta be a támadást. Megfordult és menekülni kezdett a legközelebbi kunyhó sötét ajtaja felé, futás közben eszeveszetten kiabálva harcosainak, hogy támadjanak az idegenre és végezzenek vele.

Mbonganak minden oka meg volt az orditozásra, mert a fiatalabb és gyorsabb lábu Tarzan egy támadó oroszlán sebességével, hatalmas ugrásokat téve, egyre közelebb ért hozzá. És olyasféleképpen morgott, mint maga Numa. Ettől a morgástól megfagyott a vér Mbonga ereiben. A hideg futkározott végig a hátán és érezte, hogy minden hajszála az égnek mered, mintha csak maga a Halál vette volna üldözőbe.

A sötét kunyhóban meghuzódó, félelmesen kifestett és egyébként bátor harcosok szájtátva bámulták a borzasztó látványt. Numa, az oroszlán ellen gondolkodás nélkül harcba szálltak volna, amint hogy náluknál sokszorosan erősebb fekete csapat ellen is felvették volna a küzdelmet ha főnökük megmentéséről lett volna szó - az őserdőnek ez a rejtelmes démona azonban rémülettel töltötte el szíveiket. Az állati morgás, amelyet hallottak, azok a vicsorgó fogak, amelyek időnként elővillantak és azok a macskaszerű ugrások mind valami emberfölötti, vadállati lényre mutattak. Mbonga harcosait rémület fogta el - olyan reszkető rémület, hogy ki sem mertek mozdulni kunyhóikból, csak meredten nézték, ahogy ez az emberállat egyenesen öreg főnökük nyakába ugrik.

Mbonga rémült kiáltással roskadt le. Az ijedtség úgy megbénította, hogy még csak meg sem kísérelte a védekezést. Csak tehetetlenül végigvágódott a földön és torka szakadtából üvöltözött segítségért. Tarzan rátérdelt a hátára, megfordította Mbongát és az arcába meredve, megkereste a férfi torkát, majd kihuzta hosszú kését - azt a kést, amelyet sok-sok esztendővel ezelőtt John Clayton, Greystoke lordja, hozott Angliából. A penge megvillant Mbonga nyaka fölött. Az öreg néger nyöszörgött a félelemtől s közben kegyelemért könyörgött olyan nyelven, amelyből Tarzan egy szót sem értett.

A majomember ezuttal látta életében először a főnököt közről. Egy öreg embert látott, nagyon öreg embert, akinek ráncos a nyaka és barázdás az arca - valami száraz, pergament-szerű volt ez az arc, olyasféle, mint azoké a kis makimajmoké, amelyeket Tarzan jól ismert. És észrevette az öreg szeméből sugárzó félelmet - Tarzan még soha életében nem látott ilyen félelmet semmiféle állat szemében, sem pedig az életért való reszketésnek ezt a kifejezését semmiféle teremtmény arcán.

Valami egy pillanatra megállította a majomember kezét. Maga sem értette, miért habozik, hogy lecsapjon ellenfelére - ő, aki soha életében nem habozott még a kegyelemdöféssel. Az öreg ember valósággal összezsugorodott a tekintete alatt s olyan gyöngének, gyámoltalannak és halálra rémültnek látszott, hogy a majomember mélységes magvetést érzett irányában. Ugyanakkor azonban egy másik érzés is felbukkant benne - valami ujszerű érzés, amit Tarzan a majomember ellenséggel szemben még sohasem érzett. Szánalom - szánalom a szegény, ijedt, öreg ember iránt.

Tarzan felkelt és hátat fordítva, otthagya Mbongát, a főnököt, anélkül, hogy akárcsak a hajaszálát is meggörbitette volna. Felszegzett fővel keresztül vágott a falun, majd fellendítette magát annak a fának az ágai közé, amely átnyult a kerítésen s azzal eltűnt a falubeliek szeme elől.

Egész uton visszafelé, a majmok tábora irányában, Tarzan magában azon tanakodott, hogy mi lehet a magyarázata annak a furcsa erőnek, amely megakasztotta a kezét és nem engedte, hogy Mbongát megölje. Olybá tűnt, mintha valami nálánál erősebb hatalom parancsolta volna meg neki, hogy kimélje az öreg ember életét. Tarzan nem értette a dolgot, mert nem tudott

elképzelni olyasvalamit, vagy olyasvalakit, aki neki parancsolhatott volna úgy, hogy ezek a parancsok nála meghallgatásra is találjanak.

Mi volt hát akkor az az ösztön, ami benne működött? Ugylátszik, mégis volt valaki, aki időnként irányította tetteit?

- Mindenható, - jutott a Tarzan eszébe. - A kis betübogarak azt mondják, hogy isten mindenható. Ugylátszik isten az, aki cselekedeteimet irányítja, mert annyi bizonyos, hogy *ezt* nem a magam akaratából tettem. Ugylátszik, isten az, aki megparancsolta Teekának, hogy támadja meg Histaht, a kigyót, amikor az el akarta rabolni kicsinyét. Teeka sem közelített volna soha a saját akaratából Histah-hoz. És éppen így isten lehetett az, aki visszatartott attól, hogy késemet beledöfjem az öreg Gomangani torkába. Isten különös dolgokat művel, mert ő »Mindenható«. Nem látom őt, de tudom, hogy kell lenni egy istennek, aki ezeket a dolgokat intézi. Mert erre sem Mangani, sem Gomangani, sőt még egy Tarmangani sem képes...

És a virágok - ki növeszti azokat? Oh, most értette az egészet: a virágokat, a fákat, a holdat, a napot, őt magát és vele együtt a dzsungel minden élőlényét isten alkotta a semmiből.

Ki volt ez az isten? És milyen az isten? - minderről nem volt elképzelése, csak kétségtelennek tartotta, hogy minden, ami jó, istentől származik. A saját jócselekedete, amikor visszariadt attól, hogy megölje a szegény védtelen, öreg Gomanganit, Teeka önfeláldozó szeretete amely gyermeke élete védelmében a halál torkába hajtotta, a maga önfeláldozása, amikor minden látható külső ok nélkül életét kockáztatta Teeka és gyermeke megmentéséért - mindez együttvéve volt az isten! A virágok és a fák jók és szépek. Isten alkotta őket. Ő teremtette a többi élő lényeket is, hogy mindegyiknek meglegyen az élelme, amivel táplálkozhatnak. Ő teremtette Sheetát, a párducot, ő ajándékozta neki ragyogó szőrbundáját, ő adta Numának, az oroszlának a büszke tartásu fejet és a lobogó sörényt, ő alkotta kedvesre és kecsesre Barát, az őzet...

Tarzan megtalálta az istent!...

V. FEJEZET

Tarzan és a fekete fiu

Tarzan, a majomember egy nagy fa tövében ülve dolgozott új lasszóján. Mellette heverték a földön a régi kötél darabjai, amelyet Sheeta a párduc fogai és körmei téptek foszlánnyá. Ennek a régi kötélnek csak a fele maradt meg - a másik felét a dühös macska magával vitte, ahogy a nyakában lógó hurokkal visszamenekült a dsungelbe.

Tarzan mosolygott, amikor visszaemlékezett Sheeta füstölgő haragjára, kétségbeesett kapálózására, hogy kiszabadítsa magát a köréje bogozódó kötélből és félelmetes ordítására, amelybe gyűlölet, harag és rémület vegyült. Mosolygott, amikor eszébe jutott ellenfelének tehetetlen vergődése s a várható legközelebbi találkozásra való tekintettel még egy fonállal megtoldotta az új kötelet.

Ugy látszott, hogy ez lesz a legerősebb, legsúlyosabb kötél, ami valaha a keze közül kikerült. A majomember elképzelte, ahogy Numa, az oroszlan hasztalanul küzdökdik majd, hogy kiszabadítsa magát belőle... Elégültség töltötte el, mert volt, ami a kezét és az agyát foglalkoztatta. És éppen olyan elégülten kószáltak körülötte Kercsak törzsének többi tagjai, ennivalót keresve a tisztáson és a környező fákon.

A jövőt illetőleg semmiféle zavaró gondolat nem nyugtalanította agyukat és a multból is csak időnként felbukkanó, halvány és elmosódó emlékeik voltak. Egészen igénybe vette őket az a törekvésük, hogy hasukat megtöltsék, aztán majd aludjanak - ennyiből állt az életük és ezt ugyanugy élvezték, mint ahogy mi élvezzük a magunk életét, vagy ahogy Tarzan élvezte a magáét. De az is lehet, hogy ők teljesebben kiélték a maguk életét, mint ahogy mi éljük a miénket, mert ki tudja, vajjon a dsungel teremtményei nem töltik-e be jobban azt a hivatásukat, amelyért teremtdtek, mint az ember, aki sokszor különös területekre téved és elkanyarodik a természet törvényeitől? Már pedig mi adhat nagyobb meglegedést és nagyobb boldogságot, mint az az érzés, hogy betöltöttük végzettsabta hivatásunkat?...

Miközben Tarzan dolgozott, Gazan - Teeka kis baluja - ott játszadozott körülötte, míg Teeka maga ennivalót keresett a tisztás tulsó oldalán. Sem Teeka, az anya, sem Taug, a morcos családfő nem nézte többé gyanakvással Tarzan érdeklődését elsőszülöttük irányában. Hiszen ő volt az, aki szembenézett a halállal, csak azért, hogy kimentse az ő Gazanjukat Sheeta fogai és karmai közül! Ő volt az, aki csaknem ugyanolyan gyöngéden és becézve ragaszkodott a porontyhoz, mint akár maga Teeka! Félelmük egészen megszűnt vele szemben és Tarzanra most már gyakran hárult a dajka szerepe a kis balu mellett - az a szerep, amelyet annál kevésbé érzett terhesnek, mert Gazan a meglepetések és szórakozások kiapadhatatlan forrásának bizonyult számára.

A kis majomkölyökben éppen most kezdtek kifejlődni azok a tulajdonságok, amelyeknek későbbi életében majd oly nagy hasznát fogja venni - amikor a fák tetejére való kapaszkodás esetleg sokkal fontosabb lehet, mint a még oly jól fejlett izom, vagy a még oly hegyes fog. Tizenöt-husz lépést hátrálva annak a fának a törzsétől, amelynek koronája alatt Tarzan fonogatta lasszóját, Gazan hirtelen nekiiramodott és ösztönös, ügyes ugrással felvetette magát az alacsonyabban fekvő ágnyalványok valamelyikére. Itt egy-két percig csimpaszkodott - végtelesen büszkén a teljesítményére - aztán leereszkedett a földre és előlről kezdte az egészet. Néha - sőt, miután majom volt, elég gyakran - figyelmét más dolgok vonták magukra, mint bogarak, pillangók és kis mezei egerek. Ilyenkor üldözésükre indult - a pillangókat mindig elkapta, néha a bogarakat is, de a mezei egeret soha.

Most felfedezte a lógó végét annak a kötélnek, amelyen Tarzan dolgozott. Kis mancsába kapta, elszaladt vele - mint egy élő gummilabda - és rohanva vitte a tisztáson keresztül. Tarzan felugrott és egy pillanattal később üldözésére indult, de persze sem arcán nem tükröződött harag, sem a hangjában, ahogy utána kiáltott a csintalan kis balunak, hogy hagyja békén a kötelet.

Gazan egyenesen anyja felé szaladt és mögötte futott Tarzan. Teeka felpillantott elmerült foglalatosságából és az első percben csak annyit látott, hogy Gazan menekül és valaki üldözi - tehát elvicsorodott és felborzolta a szőrét. Amikor azonban meglátta, hogy Tarzan az üldöző, visszatért foglalatosságához, amely pillanatnyilag teljesen lekötötte figyelmét. A majomember közvetlenül a közelében érte utól a balut és noha a kölyök visitott és makrancoskodott, miközben Tarzan elkapta, Teeka csak szórakozottan pislogott időnként feléjük. Már nem féltette többé elsőszülöttjét a majomembertől, aki két ízben is megmentette az életét.

Tarzan, miután visszaszerezte kötelét, visszaballagott a fához és újra neki látott a munkának. Ettől kezdve azonban gondosan szemmel tartotta a pajzán balut, aki viszont ettől kezdve mindannyiszor megpróbálkozott a lopással, valahányszor azt hitte, hogy hatalmas, simabőrű játszótársa nem figyel rá.

Ennek a zavaró körülménynek ellenére is Tarzan végül befejezte a kötel fonását. Erős, alkalmas fegyver lett belőle - erősebb mint bármelyik, amelyet eddig készített. Az előző lasszó maradványait odaajándékozta Gazannak, hogy játszék vele, mert az volt a szándéka, hogy Teeka baluját egyszer majd ő fogja nevelni, ha már a poronty elég értelmes és erős lesz ahhoz, hogy a tanítást fel tudja fogni. Egyelőre a kis csemete veleszületett majmolási tehetősége elegendő volt ahhoz, hogy megbarátkozzék Tarzan harci módszereivel és fegyvereivel és így a majomember, vadonutaj lasszóját vállára vetve, befelé indult a dsungelbe, mialatt a kis Gazan gyerekes örömmel ugrált a tisztáson, maga után vonszolva a régi, elnyűtt kötelet.

Tarzan utközben - mialatt várta, hogy oly nemes préda bukkanjon fel előtte, amelyen érdemes lesz kipróbálni új fegyverét - gyakran gondolt vissza Gazanra. A majomember már kezdettől fogva mély vonzódást érzett Teeka baluja iránt, részben azért, mert a balu Teekáé, első szerelméé volt, részben pedig magáért a majomkölyökért - mert Tarzanban állandó emberi vágyódás élt valami érző lény iránt, hogy arra pazarolhassa érzelmeit. Tarzan irigyelte Teekát. Mert igaz ugyan, hogy Gazan láthatólag viszonzta Tarzan érzését és olybá tűnt, mintha jobban szeretné még morcos apjánál is - de mégis csak Teeka volt az, akihez a kölyök mindig fordult, valahányszor fájt valamije, vagy megijedt, vagy fáradt volt, vagy éhes. És ilyenkor Tarzan egészen magányosnak érezte magát a világban és kétségbeesetten vágyakozott valaki után, aki elsősorban nála keresne menedéket és védelmet.

Taugnak ott volt Teekája. Teekának ott volt Gazanja és Kercsak törzse csaknem valamennyi himjének és nőtényének volt egy, vagy több valakije, akit szeretett és aki őt szerette. Tarzan természetesen nem tudta ilyen pontosan megfogalmazni a gondolatait - ő csak annyit tudott, hogy vágyódott valami után, ami meg volt tagadva tőle; valami olyan érzés után, amilyen Teeka és a baluja között állott fenn. Így aztán irigyelte Teekát és vágyódott egy kis balu után, aki egyedül csak az övé lenne.

Megfigyelte Sheetát és életépárját három tagból álló kis családjával és beljebb, a sziklás dombok között, az ágas-bogas sűrűség mélységes árnyékában, egy kinyuló szikla hűvös tövében felfedezte Numa, az oroszlán és Sabor, a nőtényoroszlán barlangját. Megfigyelte őket is, amint kis baluikkal - ezekkel a bohókás, leopárdszerűen foltos apróságokkal - játszadoztak. És látta Barat, az őzet kis gidájával és Butot, a rinoceroszt, esetlen kölykével. A dsungel valamennyi teremtményének volt valakije - csak Tarzannak nem. A majomember szomorúnak és elhagyottnak érezte magát, amikor erre gondolt - hirtelen azonban egy elejthető vad szaga

minden egyéb meggondolást kiűzött agyából. Macskaszerűen kuszva elhelyezkedett egy hatalmas ágon, amely kinyult e vad világ ősrégi vizivó-utja fölé.

Hányszor hajolt már meg ez a hatalmas, öreg ág valamelyik vérszomjas ragadozó testének sulya alatt! Tarzan, a majomember, Sheeta a párduc és Histah a kígyó otthonosan érezték magukat rajta és valósággal simára koptatták már kérgének érdes felületét.

Ez alkalommal Horta, a vadkan közeledett a fán leskelődő felé, - Horta, a vadkan, amelynek félelmetes agyarái és ördögi vadsága távoltartott mindenkit tőle és amelyet a legnagyobb ragadozók közül is csak a legvadabbak és legkiéhezettebbek mertek megtámadni.

Tarzan számára azonban a vadhus vadhus volt - az éhes Tarzan egyetlen ehető, vagy izes husu állatot sem hagyott elsiklani bántatlanul maga mellett. És ha éhes volt, vagy harcra került a sor, akkor a majomember vadságban felülmulta akár a dsungel legrettegettebb teremtményeit is. Nem ismert sem félelmet, sem könnyörületet, kivéve egészen ritka alkalmakat, amikor valami különös, megmagyarázhatatlan erő állította meg lecsapni készülő kezét - olyan erő, ami talán azért volt megmagyarázhatatlan számára, mert teljes tudatlanságban leledzett származása felől épügy, mint a humanitás és a civilizáció ama erői felől, amelyek e származás folytán természetes örökségei voltak.

Igy aztán - ahelyett, hogy megvárta volna míg valami kevésbé veszedelmes préda vetődik eléje - Tarzan Horta, a vadkan nyaka köré hajította ujonnan font lassóját. Erős próba volt ez a kötél számára! A dühös vadkan erre-arra ugrált, az új kötélhurok azonban keményen fogta annál is inkább, mert Tarzan hozzábogozta a kötél végét annak a fának a törzséhez, amelynek ágán kuporgott.

Mialatt Horta hörögve döfködött a levegőbe és hatalmas agyaraival dühösen csapkodta az őserdő vén fáját, úgy hogy a felsebzett kéreg szilánkjai szétröpködtek a szélrózsa minden irányába - Tarzan könnyedén leugrott mögötte a földre. A majomember hosszú éles kését szorongatta a kezében, amely hűséges társa volt attól a naptól kezdve, amióta a penge Bolgani, a gorilla testébe furódott és megmentette a sebesült, vérző gyermekifjút a biztosnak hitt haláltól.

Tarzan most megindult Horta felé, amely szembefordult ellenfelével. És bármilyen hatalmas és izmos volt is ez a fiatal óriás - esztelenségnek tűnt puszta késsel a kezében szembeszállnia olyan félelmetes teremtménnyel, mint Horta, a vadkan.

- Iszapturó! - gunyolta a majomember. - Szemétben vájkáló! Ámbár még a husod is rosszillatu, de azért mégis izes és erőt ad Tarzannak. Ma megeszem a szivedet, ó Hatalmas Agyarak Ura és ettől az én szívem is megtelik majd erővel és vadsággal!

Horta egy szót sem értett ugyan Tarzan beszédéből, de a szavak mégis iszonyu dühbe hozták. Csak annyit látott, hogy egy meztelen, szőrtelen és gyengének látszó, aprófogu és puhaizmu emberszerű lény áll az ő hatalmas erejével szemben. És a következő pillanatban nekitámadt.

Tarzan, a majomember megvárta, amíg a fölfelé vágódó gonosz agyarak csaknem elérték az ágyékát, aztán elugrott - csak kissé féloldalra de oly gyorsan, hogy ahhoz képest a villám csigalassúságúnak tűnt volna és miközben elugrott, mélyen lehajolt és jobbkarjának egész lendületével beledöfte atyja vadászkesének hosszú pengéjét Horta, a vadkan szívébe. Ujabb gyors ugrással kijutott a vadállat halált hozó agyarának közeléből és egy perccel később már markában szorongatta Horta még meleg és vértől csepegő szívét.

Miután éhségét kielégítette, nem keresett alvóhelyet, ami egyébként néha szokása volt sikerült vadászat után, hanem folytatta útját a dsungelen keresztül nem is annyira élelmet, mint inkább kalandot keresve, mert aznap valami furcsa nyugtalanság motoszkált benne. Így történt azután, hogy lépteit Mbonga, a fekete főnök faluja felé irányította, akinek népét könnyörületet nem ismerve kinozta attól a naptól kezdve, amikor Kulonga, a főnök fia megölte Kalát.

Közvetlenül a fekete emberek faluja mellett egy folyó kanyarog. Tarzan egy kicsit lejjebb érte el a partot, mint ahol a négerek alacsony, szalmafedeles kunyhói álltak egy tisztáson. A folyó élete mindig is érdekelte a majomembert. Szórakoztatta, amikor elnézte Durot, a vizilovat és nagy mulatságát találta a napon sütőkéző Gimla, a nehézmozgású krokodilus bosszantásában. Aztán mindig akadtak Gomangani-nők és gyerekek, akiket ijesztgetni lehetett, amikor ott kuporogtak a folyóparton - az asszonyok mosásukkal, a baluk pedig primitív játékszereikkel elfoglalva.

Ezen a napon a szokottnál lejjebb bukkant rá egy asszonyra és a gyerekére. Az előbbi valami halat próbált kikotorni a folyó szélén terjengő iszapból. Fiatal, körülbelül harmincéves fekete nő volt. Foga hegyesre volt köszörülve, mert a törzs, amelyhez tartozott, emberhussal is élt. Alsó ajka át volt furva és ezen keresztül dugva valami rézdrót fityegett, amelyet már oly sok éve hordhatott, hogy ajka egészen megnyult tőle és ezáltal láthatókká váltak alsó állkapcsából kimeredő fogai és az inye. Az orrcimpája is át volt furva és ebben viszont valami fadiszt viselt. Fülében is függők lógtak, álla és ornyerge pedig tetoválva volt, valamikor élénk színekkel, amelyeket azonban már elhalványított az idő. Az ágyékát átfogó fűkötényt leszámítva teljesen meztelen volt. Egészben véve nyilván szépnek tartotta magát, sőt a Mbogna törzséhez tartozó férfiak is szépnek tekintették, annak ellenére, hogy idegen törzshöz tartozott: lánykorában rabolta el hadizsákmányként Mbonga egyik harcosa.

Baluja egy körülbelül tizéves, karcsu, egyenes növésű, feketebőrű, csinos kis fiucska volt. Tarzan az egyik közeli bokor levélfüggőnye mögül figyelte őket. Az volt a szándéka, hogy rémitő kiáltással eléjük ugrik, hogy aztán élvezhesse rémületüket és eszeveszett megfutamodásukat - de hirtelen új ötlete támadt. Itt volt előtte egy balu, aki tulajdonképpen ugyanugy volt megalkotva, mint jómaga. Igaz, hogy ennek a bőre feketén csillogott, dehát mit számít ez? Tarzan még sohasem látott fehér embert. Tudomása szerint ennek a különös fajtának ő volt az egyetlen élő képviselője a földön. Ez a fekete fiucska kitűnő balu lenne Tarzan számára! Gondosan nevelhetné, jól táplálhatná és megvédegetné úgy, ahogy csak Tarzan, a majomember tudja megvédeni a magát: megtaníthatná a dsungel félig emberi, félig vadállati életmódjára...

Tarzan leakasztotta a lassóját és kifeszítette a hurkot. A két ember - anélkül, hogy sejtelve lett volna a reá leselkedő veszedelemről - elmerülten folytatta foglalatosságát, rövid botokkal turkálva a halat az iszapban.

Tarzan kilépett a dsungelből. A hurokkötél mellette feküdt a földön, aztán jobbkarjának egy gyors mozdulatára kecsesen a levegőbe emelkedett, egy másodpercig megállt a semmit sem sejtő gyermek feje fölött, majd teste köré csavarodott és ugyanakkor Tarzan egy gyors rántással összehozta a hurkot. A kölyök rémült kiáltásba tört ki; anyja a hangtól megrémülve gyorsan feléje fordult. De már csak annyit látott, hogy kisfiát valami hatalmas fehér óriás huzza magához, aki alig néhány lépésre tőle egy közeli fa árnyékában áll.

Iszonyodó és haragos, vad kiáltással az asszony félelem nélkül a majomember felé ugrott. Szeméből elszántság és vakmerőség sugárzott és valami kemény akarat, amely még a haláltól sem riad vissza. Egyébként is félelmetes és csunya volt, hát még most, amikor arcát a düh és kétségbeesés torzította el! Még a majomember is ösztönszerűen hátrált egy lépést előle, persze inkább az undor, mint a félelem folytán - mert a félelem érzését nem ismerte.

A fekete asszony baluja rugkapált és harapott, miközben Tarzan hóna alá kapta és eltűnt vele az alacsonyabban fekvő ágak között éppen akkor, amikor a feldühödött anya már odarohant, hogy megragadja és megküzdjön érte. S miközben Tarzan befelé távolodott a dsungelbe, azon gondolkodott, hogy milyen hatalmasak lennének a Gomanganik, ha a férfiak is olyan elszántak volnának, mint az asszonyok.

Amikor már olyan messzire jutott a megrabolt anyától, hogy nem hallotta többé sikoltozását és eszeveszett fenyegetőzéseit, Tarzan megpihent, hogy szemügyre vegye zsákmányát, amely maga is annyira megrémült, hogy abbahagyta a küzködést és a kiáltozást.

A halálosan megijedt gyermek rámeredt arra a félelmetes lényre, amely őt foglyul ejtette és annyira meresztette a szemét, hogy a fehérje csaknem kifordult.

- Én vagyok Tarzan, - mondta a majomember, a nagy emberszabásu majmok nyelvén. - Nem akarlak bántani téged. Te leszel Tarzan baluja. Tarzan meg fog védeni mindentől. Táplálni is fog téged. Tarzan baluja fogja kapni a legjobb falatokat a dsungelben, mert Tarzan hatalmas vadász. Senkitől sem kell félned, még Numától, az oroszlántól sem, mert Tarzan hatalmas harcos is. Senkisé is oly erős, mint Tarzan, Kala fia. Tehát ne félj!

A gyermek azonban csak nyöszörgött és remegett, mert egyrészt nem értette meg a nagy majmok nyelvét, másrészt Tarzan hangja olyan volt füleinek, mint valami vadállat morgása. Meg aztán már ő is hallotta a rémtörténeteket erről a gonosz, fehér erdei démonról. Ő volt az, aki megölte Kulongat és Mboganak, a főnöknek sok más harcosát. Ő volt az, aki titokzatos módon - bizonyosan varázslat segítségével - az éj sötétjében belopakodott a faluba, hogy ellopkodja a nyilvesszőket a hozzájuk tartozó méreggel együtt és halálra rémitse a nőket, gyermekeket, sőt még a felnőtt harcosokat is. Az ilyen gonosz démon bizonyára kis gyermekek husával táplálkozik. Hányszor ijesztette őt anyja is, mikor rosszködött, hogy oda fogja adni őt a dsungel fehér démonának, ha nem viselkedik jól!... A kis fekete Tibo reszketett, mintha a hideg rázná.

- Fázol talán, balu? - kérdezte Tarzan. - Hiszen a nap melegen süt! Hát miért remegsz?

Tibo megint csak nem értette. Kiáltozni kezdett anyja után és kérte a nagy fehér démont, hogy engedje utjára. Megígérte, hogy ha kérését teljesíti, ezután mindig jó kisfiu lesz. Tarzan megrázta a fejét. Ő sem értett egy szót sem a beszédből. Érezte, hogy így nem mennek semmire egymással. Meg kell tanítani a balut valamiféle értelmes beszédre - meg volt ugyanis győződve róla, hogy amit a balu összezagyvál, az egyáltalán nem is emberi beszéd, tekintettel arra, hogy inkább úgy hangzott, mint az ostoba madarak értelmetlen fecsegése. Legjobb lesz, gondolta a majomember, ha gyorsan elviszem őt Kercsak törzséhez, ahol majd hallhatja a Manganik társalgását és ott majd megtanulhatja a beszéd értelmes formáját.

Tarzan felegyenesedett az ingadozó ágon, amelyen magasan a talaj fölött pihenőt tartott, aztán intett a gyereknek, hogy kövesse. Tibo azonban görcsösen megkapaszkodott a fa törzsébe és sirni kezdett. Kisfiu és afrikai bennszülött léte természetesen már ezelőtt is sokszor mászott fára, az a mód azonban, ahogy elrablója száguldott az ágakon keresztül, miközben elrabolta őt anyjától, gyermeki szívét remegéssel töltötte el.

Tarzan felsóhajtott. Ujjonnan szerzett balujának valóban még sok mindent kell megtanulnia. Szánalmas dolog, hogy egy ekkora teremű, kifejlett balu ennyire gyámoltalan legyen! Igyekezett rávenni Tibo-t, hogy kövesse, a gyermek azonban mozdulni sem mert, úgy hogy végül is Tarzan felkapta és a hátán vitte tovább. Tibo már nem kapálózott és nem harapott. A menekülés úgy is lehetetlennek látszott. Hiszen jól tudta, hogy lenni a földön is képtelen volna most már megtalálni a Mbonga főnök falujába visszavezető utat. De még ha rábukkanna is az ösvényre, ott vannak az oroszlánok, a leopárdok és a hiénák, amelyek mindegyike - mint azt Tibo bölcsen tudta - különösen szereti a kis fekete fiuk husát!

A dsungel félelmetes fehér démona egyelőre nem bántotta. A szörnyü, zöldszemü ragadozóktól ennyi kiméletet sem várhatott, így hát a két rossz közül még mindig az látszott a kisebbik rossznak, ha ez a fehér démon hurcolja őt magával.

Mialatt Tarzan sebesen suhant előre a fák koronái között, a kis Tibo rémülten behunyta a szemét, hogy ne kelljen látnia a lábuk alatt meredező mélységet. Tibo még soha életében nem félt ennyire; ahogy azonban a fehér óriás tovább haladt vele a sűrűségeen keresztül, valami furcsa biztonságérzés töltötte el, amikor látta, hogy milyen ügyesen ugrik át a majomember egyik ágról a másikra, milyen biztosan kapaszkodik meg a lengő gallyakban és azzal vigasztalta magát, hogy végeredményben itt, az őserdő lombkoronái közt nem fenyegeti veszedelem a kószáló vadállatok részéről.

Tarzan végül elérkezett a tisztáshoz, ahol a törzs tartózkodott és leugrott közéjük a fáról, vállán a görcsösen beléje csimpaszkodó új baluval. Már régen ott járt közöttük, amikor Tibo még mindig nem vette észre a hatalmas, szőrös állatokat és a majmok sem eszméltek rá, hogy Tarzan nincs egyedül. Amikor aztán felfedezték a hátán kuporgó kis Gomanganit, néhányan kíváncsian, de vicsorogva és morogva közeledtek feléjük.

A kis Tibo egy órával ezelőtt azt hitte, hogy átélte élete legnagyobb félelmét - most azonban, amikor meglátta a köréje csoportosuló félelmes állatokat, rájött, hogy ami eddig történt, az semmi sem volt ehhez képest. De miért áll olyan nyugodtan ez a nagy, fehér óriás közöttük? Miért nem menekül ezek elől a szörnyű, szőrös, erdei lények elől, akik bizonyára rögtön nekiesnek és mindkettőjüket darabokra szagatják?

Tibo ekkor hirtelen visszaemlékezett valamire. Eszébe jutott az a történet, amelyet Mbonga népe körében szájról-szájra járt: hogy a dsungelnek ez a nagy fehér démona tulajdonképpen maga sem más, mint egy szőrtelen majom, aminek bizonyítéka az is, hogy mindig a majmok társaságában látták.

Tibo kitágult szemmel, borzadva figyelte a közeledő majmokat. Látta bozontos szemöldöküket, hatalmas fogaikat és gonosz pillantásu szemüket. Látta, ahogy szőrös bundájuk alatt fenyegetően feszülnek az izmok. Minden mozdulatuk veszedelmesnek tűnt. S Tarzan is észrevette a veszélyt. Maga mellé huzta Tibot.

- Ez itt Tarzan baluja, - mondta. - Ne merjetez hozzányulni, mert Tarzan megöl benneteket!

Azzal maga is rávicsordult a legközelebb álló majomra.

- Ez egy Gomangani, - felelte a majom. - Engedd, hogy megöljük. Ez egy Gomangani. A Gomanganik a mi ellenségeink. Engedd, hogy megöljük.

- Eredj innen! - morogta Tarzan. - Mondom neked, Gunto, ez Tarzan baluja. Tágulj innen, vagy Tarzan megöl!

A majomember egy lépést tett a közeledő majom felé.

Az büszkén kitért előle, mint a kutya, amely összeakad a másikkal, de túl gyengének tartja ahhoz, hogy megverekedjen vele - vagy túl félelmetesnek ahhoz, hogy megforduljon és elmeneküljön előle.

Azután Teekát hajtotta oda a kíváncsiság. Az oldalánál a kis Gazan ugrált. Őket is, mint a többieket, csodálat töltötte el - Teeka azonban nem vicsorgott az új jelenség láttára. Tarzan észrevette és intett a nősténymajomnak, hogy jöjjön közelebb.

- Tarzannak is van most már baluja, - mondta. - Ez, meg Teeka baluja ezentúl együtt játszhatnak.

- Ez itt egy Gomangani, - válaszolta Teeka. - Ez meg fogja ölni az én balumat. Vidd el innen, Tarzan!

Tarzan felnevetett.

- Ez nem tudná bántani még Pambat, a patkányt sem, - mondta. - Ez csak egy kis balu és most nagyon meg van ijedve. Engedd, hogy Gazan játszhasson vele.

Teeka még mindig aggódott, - minden vadságuk mellett ugyanis a nagy emberszabásu majmok alapján véve félénkek - de végül is Tarzan iránt érzett bizalma felülkerekedett benne és Gazant előre tolt a kis fekete fiucska felé. A majomkölyök, ösztönétől vezérelve visszahúzódott anyjához, apró fogait vicsorítva és bizonytalan morgással, amelybe félelem és harag vegyült.

Tibo sem mutatta semmi jelét annak, mintha szorosabb barátságot óhajtana kötni Gazannal és így Tarzan egyelőre kénytelen volt felhagyni a kísérletezéssel.

Az elkövetkező héten Tarzannak tömérdek elfoglaltsága volt. Baluja nagyobb felelősséget jelentett, mint amilyenre számított. Mindenekelőtt egy percre sem hagyhatta magára, mert az egész törzsből Teeka volt az egyedüli, akiben meg lehetett bízni, hogy nem fogja megölni a tehetetlen kis fekete kölyköt abban a pillanatban, amint Tarzan őrizetlenül hagyja. Amikor tehát a majomember vadászatra indult, a fekete balut is mindig magával kellett vinnie. Ez egyrészt kényelmetlen volt, másrészt Tarzan tulságosan félénkek és ostobának találta a fekete apróságot. Még a dsungel kisebb teremtményeivel szemben is egész gyámoltalannak mutatkozott. Tarzan gyakran csodálkozott magában, hogy egy ilyen magával tehetetlen lény hogyan tudhatott egyáltalán életben maradni. Igyekezett mindenfélére tanítani és reménykedve látta, hogy a balu már elsajátított néhány szót a majmok beszédéből és hogy most már meg mer kapaszkodni a magasabb ágakban is, anélkül, hogy az egész dsungelt felverné rémült jajgatásával - de volt valami a gyermekben, ami gondolkodóba ejtette Tarzant.

Többiben megfigyelte a feketék életét a falvaikban. Látta a gyerekeket, ahogy játszanak, de azt is megfigyelte, hogy ilyenkor tömérdeket nevetnek - az ő kis baluja azonban sohasem nevetett. Igaz, hogy Tarzan maga is alig ismerte a nevetést. Voltak alkalmak, amikor mosolygott, de maga a nevetés idegen volt számára. Ennek a kis fekete emberkének azonban nevetnie kellene, okoskodott magában a majomember. A Gomanganiknak általában szokásuk a nevetés...

Meg aztán gyakran azt is tapasztalta, hogy a kisfiu visszautasítja az ennivalót annak ellenére, hogy napról-napra soványabb lesz. Néha meg azon kapta rajta a gyereket, hogy halkan sirdogál magában. Tarzan igyekezett megvigasztalni épügy, mint ahogy a vad Kala igyekezett megvigasztalni Tarzant, amikor a majomember maga is csak balu volt - de mindez nem használt. A fekete balu nem félt többé Tarzantól. De ez volt ugyszólván minden eredmény. Ezzel szemben félt a dsungel valamennyi élőjétől. Félt nappal, amikor hosszú kirándulásokat tettek szédítő magasságban haladva a fák tetején és félt éjszaka, amikor ingadozó, veszélyes ághajlatokban pihentek meg, magasan a föld fölött és a hatalmas ragadozók morogva és vonitva portyáztak a lábuk alatt.

Tarzan nem tudta, mitévő legyen. Az ereiben csörgedező angol vér lehetlenné tette, hogy akárcsak megfontolás tárgyává tegye tervének feladását, bár önmagában egyre inkább kénytelen volt bevallani, hogy baluja egyáltalán nem váltja be a hozzá fűzött reményeket. És noha szilárdul kitartott feltett szándékánál, s ő úgy érezte, hogy meg is kedvelte az ő kis fekete baluját, mégsem tudta eltitkolni önmaga előtt, hogy ragaszkodásából hiányzik az az izzó szenvedélyesség, amelyet Teeka érez Gazan iránt, vagy amelyet a fekete anya tanusított gyermekével szemben.

A fekete kisfiu, aki eleinte csak hideglelős rémületet érzett Tarzannal szemben, most lassanként bízni kezdett benne, sőt még csodálta is. Jómaga eddig csak szeretetet kapott ettől a nagy, fehér ördögistentől, de megfigyelte, hogy a vele szemben szelid lény milyen vadul tud elbánni másokkal. Látta, amint ráugrott egy himmajomra, amely a védelme alatt álló kis

fekete balut fenyegette. Láttá, ahogy a majomember erős fehér fogai belemélyedtek ellenfele nyakába és izmai megfeszültek a harcban, hallotta a küzdők vad bestiális morgását és ordítását és borzongva tapasztalta, hogy alig van valami különbség az ő fehér démona és a másik szőrös majom között.

És mialatt Tarzan meghányta-vetette magában azt a problémát, hogy mi történjék az ő kis balujával, a sors kivette az egész dolgot a kezéből. Momaya, Tibo anyja, akit egészen lesújtott fiacskája elvesztése, megtanácskozta a teendőket a törzs varázslójával - de eredménytelenül. A varázsszer ugylátszik nem volt valami kitűnő varázsszer, mert noha Momaya két kecskét fizetett érte, nem hozta vissza Tibot, sőt még csak azt sem mutatta meg, hogy merre kutasson utána. Momaya türelmetlenné vált és miután más törzsből származott, nem sokra becsülte az ura törzséhez tartozó varázslót. Amikor aztán ez utóbbi azt ajánlotta, hogy ujjabb két kövér kecske ellenében hajlandó volna valami erősebb varázsszert kotyvasztani, az asszony meg-eresztette a nyelvét, úgy hogy a varázsló végül is örülhetett amikor zebra farkával és orvossá-gos fazekával egyetemben sértetlenül elvihette az irháját.

Mikor aztán a varázsló eltávozott és Momayaban is lassanként lecsillapult a harag, az asszony gondolkodóba esett - mi gyakran megtörtént vele, amióta Tiboja elveszett.

A feketék tudták, hogy Tarzan nem eszi az ember húsát, mert bár nem egyet megölt közülök, a húsukhoz sohasem nyult. Meg aztán a holttesteket mindig sértetlenül találták meg és miután Tibo teste nem került elő, Momaya úgy okoskodott, hogy a kisfiú még valószínűleg életben van.

De hol?

Ekkor jutott eszébe Bukawai, a tisztátlan, aki észak felé, a dombok között, egy barlangban lakott és akiről mindenki tudta, hogy gonosz szellemeket rejteget barlangjában. Csak kevesen merték meglátogatni az öreg Bukawait. Elsősorban, mert mindenki félt varázstudományától és attól a két hiénától, amelyek vele együtt laktak és amelyekről mindenki tudta, hogy valójában csak elváltozott alaku szellemek és másodsorban amiatt az utálatos betegség miatt, amely lassanként megette Bukawai arcát és amely miatt az öreg varázslót minden törzs kiközösítette magából.

Momaya most már nagy ravaszul azt okoskodta ki magában, hogy ha valaki felvilágosítást tudhat adni Tiboja holléte felől, akkor az csak Bukawai lehet, aki barátságos lábon áll a jó és gonosz szellemekkel. De még az ő szerető anyai szíve számára is nagy elhatározást jelentett, hogy utnak merészeljen indulni a sötét dzsungelen keresztül a távoli dombok felé, ahol Bukawai, a tisztátlan, meg a démonok lakoznak.

Az anyai szeretet azonban egyike azoknak az emberi érzéseknek, amelyeknek hajtóereje a végtelennel határos. Ez az érzés az, amely gyakran gyenge és törékeny testű asszonyokat is hősiek tettekre képesít. Momaya nem volt sem gyenge, sem törékeny testű - viszont nő volt és még hozzá tudatlan, babonás, afrikai félvad. Hitt az ördögben, a fekete mágiában és a varázslatokban. Momaya számára a dzsungelt még az oroszánoknál és leopárdoknál is félelmetesebb lények népesítették be - borzalmas, névtelen szellemek, amelyek különböző alakokban a legszörnyűbb bajokat idézhetik elő.

A falu egyik harcosától - aki egyszer véletlenül ráakadt Bukawai barlangjára - Tibo anyja megtudta, hogy hogyan találhat oda: ott van egy forrás közelében, amely két domb között, egy sziklás szakadéokban ered. A két dombot is könnyen meg lehet ismerni, mert a kelet felé esőn - amely magasabb, mint a másik, - egy hatalmas gránittömb emelkedik, míg a nyugati domb teteje teljesen kopár, csak a csuca körül virágzik csodálatos módon egyetlen mimóza-fa...

A harcos azt is elmondta neki, hogy a két dombot már messziről pontosan lehet látni, de viszont figyelmeztette, hogy hagyjon fel esztelen és veszedelmes tervével, mert ha el is tudná kerülni Bukawai és a gonosz szellemek rontó hatását, legalább ekkora veszély várakozik rá a dzsungelben, amelyet mind odafelé menet, mind visszafelé jövet kereszteznie kell.

A harcos nem elégedett meg a figyelmeztetéssel, hanem elmondta a dolgot Momaya férjének is, aki viszont - miután nem sok tekintélye volt élete párja előtt - Mbongához, a főnökhöz fordult. A főnök azután maga elé citálta Momayat és büntetéssel fenyegette meg arra az esetre, ha nem mond le azonnal erről a szentségtelen vállalkozásról. Az öreg főnök ugyanis szövetségben állott a saját törzse varázslójával, aki viszont féltékenyen őrizte uralmát a lelkek fölött és miután maga is sokat hallott Bukawai varázslatairól, attól tartott, hogy ha annak sikerülne visszaszereznie Momaya elvesztett gyermekét, akkor a jövőben a törzs többi tagjai is hozzá fognak fordulni kéréseikkel és kegyes adományaikkal. Minthogy pedig Mbonga mint főnök maga is részt kapott a varázslója jövedelméből, Bukawaitól pedig semmit sem várhatott, természetesen szívvvel lélekkel a maga emberének ügyét pártolta.

Momayat azonban - ha nem ijedt meg sem a dzsungel várható veszélyeitől, sem Bukawai félelmes barlangjától - nem tarthatta vissza most már Mbonga, az öreg főnök semmiféle fenyegetése sem. Ugy tett azonban, mint ha szívére venné a parancsot és szótlánul visszatért kunyhójába.

Jobban szeretett volna ugyan még napvilágnál utnak indulni, ez azonban lehetetlenné vált a tilalom folytán, mint ahogy élelmiszert és valami fegyvert is kellett magával vinnie - tehát olyan dolgokat, amelyeket fényes nappal nem vihetett volna ki a faluból anélkül, hogy feltűnést ne keltett volna vele, ami viszont rögtön Mbonga füleihez jutott volna.

Momaya tehát türelmesen várakozott egészen estig és mielőtt a falu kapuit becsukták volna, kiosont a sötétbe, a dzsungel felé. Rettenetesen félt, de azért törhetetlen akarattal vágott neki az utnak észak felé. Gyakran megállapodott és lélekzetét visszafojtva várakozott, amikor valahol a közelben egy-egy nagy ragadozó suhanását hallotta - aztán haladt tovább, órákon át egészen addig, amig végül egy hirtelen a hátamögött felhangzó nesz meg nem állította.

Az asszony megdermedve torpant meg. Szíve a torkában vert. Alig mert lélekzetet venni.

Éles hallásával egyszerre felismerte valami közeledő csörtetés neszt és ekkor elkapta a legközelebb eső lenyúló ágat, amelyre majomszerű mozdulattal felkapaszkodott. Alig volt odafenn, amikor valami hatalmas test lendült a levegőbe fenyegető ordítással közvetlenül mögötte és átcikázott a lógó iszalagok között - de szerencsére néhány lábnyira alatta.

Momaya még magasabbra huzódott a leveles gallyak közé és hálát adott előrelátásának, hogy magával hozott egy szárított emberi fület, amelyet egy zsinóron a nyakában viselt. Mindig is tudta, hogy ez a szárított fül kitűnő varázsszer. Még lánykorában kapta, hazai törzsének varázslójától, akihez képest Mbonga varázslójának medicinái fabatkát sem értek!...

Momaya egész éjszaka fenn kuporgott az ághajlatban, mert - noha az oroszlán, amely utána vetette volt magát, rövid idő múlva újabb préda keresésére indult, - már nem mert tovább haladni a sötétben. Amint azonban felvirradt, leászott a fáról és ismét nekivágott az utnak...

Tarzan, a majomember, miután rájött, hogy kis baluja szüntelen félelmek közt él a törzs majmai közt és hogy az idősebb majmok veszedelmet jelentenek reá nézve, nem merte többé magára hagyni közöttük, hanem vadászataira is magával vitte a kis fekete gyereket, egyre távolabb és távolabb attól a területtől, amelyen a nagy emberszabásu majmok éltek.

A törzstől való távolléte lassanként mind jobban elhúzódott, míg végül oly messzi találta magát északi irányban, amennyire eddig még sohasem merészkedett. Minthogy azonban ezen a helyen bőségben talált vadat, ivóvizet és gyümölcsöt, egyelőre nem érzett különösebb sürgető vágyat arra, hogy a törzs körébe visszatérjen.

A kis fekete balu egyre jobban felvillanyozódott az új környezetben és abban a mértékben, ahogy távolodtak Kercsak törzsetől, növekedett életkedve is. A földön járva hűsége senki kullogott Tarzan nyomában és amikor arra került a sor, hogy a fák koronáin keresztül haladjanak, minden igyekezetével azon volt, hogy lépést tudjon tartani hatalmas mostohaapjával. A kisfiú azonban még mindig szomorú és elhagyatott volt. Amióta a majmok közé került, sovány kis teste még jobban összeaszott, mert noha fiatal kannibál létére nem volt tulságosan válogatós étel dorgában, nem mindig bírta gyomorral azokat az ennivalókat, amelyeket a majom-inyencek valóságos csemegének tekintettek.

A szokatlan ételek hatását talán még növelte az állandó félelem érzete is, és ezek együttvéve teljesen lerontották testi kondícióját. Tarzannak már régen szemébe ötlött a változás és nem kis aggodalmat okozott neki. Szerette volna erősnek és izmosnak látni az ő kis baluját - és ennél fogva bizony keserves csalódást érzett.

A balu egyetlen szempontból mutatott haladást: igen könnyen sajátította el a majmok nyelvét. Végül Tarzan, meg ő már elég kielégítően el tudtak beszélgetni, különösen, ha a csekély szókincsű majom-nyelvet még taglejtésekkel is kísérték - leggyakrabban azonban a balu hallgatásba mélyedt és csak akkor beszélt, ha Tarzan egyenes kérdést intézett hozzá. Bánata ugylátszik még tulságosan frisskeletű és tulságosan éles volt ahhoz, semhogy teljesen meg tudott volna feledkezni róla. Olthatatlanul vágyódott Momaya után - aki talán undok és visszataszító jelenségnek tűnhetné a civilizált ember szemében - aki azonban Tibo számára az anyát jelentette: a megtestesítését annak a nagy szeretetnek, amely nem ismer önzést és amely nem emészti fel önmagát saját tüzeiben.

Vadászat közben - mialatt a balu mindig ott kullogott a sarkában - Tarzan sok mindenfélét megfigyelt és sok mindenfélén eltöprengett. Egy ízben rábukkantak Saborra, amint nyögve nyult el a magas fű között. Körülötte játszadozott és hancurozott két kis kölyke - a nőstény oroszlán azonban csak arra az egyre irányozta a tekintetét, amely mozdulatlanul feküdt ölelő mancsai között... arra az oroszlán kölyökre, amely soha többé nem is fog megmozdulni...

Tarzan látta, hogy a hatalmas állat szenved. Tulajdonképpen azért lopakodott a közelébe nesztelenül a fák között, hogy szokása szerint ingerelje és gunyveket zuditson rá - most azonban, ahogy csaknem közvetlenül megállott, valami visszatartotta a majomembert, amint megpillantotta a halott kölykét gyászoló anyaoroszlánt. Amióta neki is volt baluja, valahogy tudatára ébredt a szülői gondoknak és felelősségérzetnek, anélkül, hogy a szülői érzés örömeiben része lett volna. Egyszerre szánalmat kezdett érezni Sabor iránt. Ez az érzés még néhány héttel ezelőtt is ismeretlen volt számára. Most azonban, ahogy elnézte, hirtelen megjelent képzeletében Momaya alakja, az orrcimpáján keresztül furt ékességgel és a lógó függönytől előrenyult ajkával. Tarzan nem a csunyaságát látta most benne, hanem a pillantására emlékezett vissza, amely ugyanolyan fájdalmas volt, mint a gyászoló Saboré. Ez a képzeletkapcsolódásnak nevezett furcsa agyművelet útján a majomember lelki szemei előtt most egyszeriben Teeka és Gazan jelentek meg. Mi lenne, ha valaki jönne és elrabolná Gazant Teekától?... Tarzan felmordult, mintha csak a saját gyermekéről volna szó. A kis balu gyanakodva nézett körül, mert az hitte, hogy Tarzan talán valami ellenséget fedezett fel. A hangra Sabor is felugrott, zöld szeme izzón süttött és a farka kigyózva mozgott, miközben fülét hegyezve és orrát előre dugva szimatolta a levegőben az esetleges veszedelmet. Két kölyke, amely eddig békésen játszadozott körülötte, gyorsan odaszaladt hozzá és hasa alá bujva, mellső lábai közül kandikált ki fölálló fülekkel és ide-oda mozgatva kis fejüket.

Tarzan megrázta sötét üstökét, aztán megfordult és más irányba elindulva folytatta a vadász-kirándulást. De emlékezetében egész nap Sabor, Momaya és Teeka kergetőztek - egy nőstény-oroszlán, egy kannibál nő és egy nősténymajom, akiket azonban a majomember anyaságuk folytán azonosaknak érzett.

*

Harmadnap délben érkezett meg Momaya az elé a barlang elé, amelyben Bukawai, a tisztátlan lakott. Az öreg varázsló gallyakból valami ajtószerű szerkezetet készített, amely elzárta barlangjának száját a kóborló vadállatok elől. Ez az ajtó most félre volt támasztva, úgy hogy mögötte titokzatosan és félelmet gerjesztően ásitott a barlang fekete torka. Momaya összeborzongott, mintha az esős évszak hideg szelét érezné. A barlang körül az életnek semmi jele sem látszott, Momayanak azonban az a borzongató érzése támadt, mintha láthatatlan szemek meredeznének feléje mindenfelől baljóslatu pillantással. Ismét összerázkódott, aztán összeszedve magát, már éppen megindult a barlang felé, amikor annak mélyéről hirtelen valami szörnyű hang tört elő: nem emberi és nem állati hang, hanem valami, ami leginkább a keserű nevetéshez hasonlított.

Momaya egy elfojtott sikollyal megfordult és visszamenekült a dsungelbe. Vagy száz lépésnyit szaladt, amíg végre erőt vett rémületén és ismét hallgatózva megállott. Vajjon minden küzködése hiábavaló volt-e? Azért ment volna keresztül a félelmeken és veszélyeken, hogy most dolgavégzetlenül visszaforduljon?... Igyekezett összeszedni bátorságát, hogy megint visszamenjen a barlanghoz, de végül is a félelem bizonyult erősebbnek...

Szomoruan, bátorságát veszítve, lassan megfordult és megindult a Mbonga falujába visszafelé vezető uton. Fiatal válla előregörnyedt, mint az öregasszonyoké, akik sok-sok esztendő terhét cipelik. Fáradtan és meg-megbicsakló léptekkel haladt előre, mintha csak ő is hirtelen megöregedett volna.

Megint vagy száz lépésnyire cipelte magát, amikor azután egyszerre csak felbukkant emlékezetében az ő kis gyermeke, akit emlőin táplált, majd a növekvő kisfiú, aki körülötte játszadozott és nevetgélt - az ő Tiboja!

Megint kihuzta magát. Megrázta a fejét. Megfordult és elszántan megindult a barlang szája felé, ahol Bukawai, a tisztátlan lakott - Bukawai a varázsló.

A barlang mélyéről megint az a szörnyű, nevetésszerű hang hallatszott. Ezuttal azonban Momaya felismerte, hogy mi az: a hiénák furcsa torokhangja!

Most már nem remegett többé, hanem erősen megmarkolta dárdáját s aztán kiáltozni kezdett Bukawai után, hogy jöjjön ki.

Bukawai helyett azonban egy hiéna visszataszító feje jelent meg a barlang bejáratában. Momaya feléje bökött a dárdájával, mire a csuf gonoszindulatu állat haragos morgással visszahúzódott. Momaya ismét elkiáltotta Bukawai nevét, amire válaszul azután egy dünnögő hang felelt, amely azonban époly kevésbé tűnt emberinek, mint a hiénáé.

- Ki merészkedett Bukawai barlangjához? - kérdezte a hang.

- Én vagyok, Momaya, - felelte az asszony. - Momaya, Mbonga főnök falujából.

- Mit kívánsz?

- Szükségem van egy erős varázsszerre, - válaszolta Momaya, - egy sokkal erősebb varázsszerre, mint amilyet Mbonga varázslója tud készíteni. A nagy fehér őserdei szellem elrabolta Tibomat és ezért kell most egy varázsszer, hogy visszahozza a fiamat, vagy hogy megmutassa, hol rejtőzik, hogy aztán odamehessek és hazavihessem.

- Kicsoda Tibo? - érdeklődött Bukawai.

Momaya megmondta neki.

- Bukawai varázsszere rendkívül erős, - közölte most a hang. - Bukawai varázsszere alig van megfizetve öt kecskével és egy vadonatuj alvó pokróccal.

- Két kecske tökéletesen elegendő érte, - felelte Momaya, aki, mint minden néger, szenvedélyesen szeretett alkudozni.

Az ár körüli huza-vona végre odacsalta Bukawait a barlang szájához. Momaya - amikor megpillantotta - sajnálta, hogy nem maradt odabenn. Vannak dolgok, amelyek sokkal borzalmasabbak, sokkal félelmetesebbek, sokkal visszataszítóbbak, semhogy leírhatók lennének - és Bukawai arca ezek közé tartozott.

Mellette megjelent a két hiénája, amelyekről a szóbeszéd azt tartotta, hogy ezek alkotják állandó és kizárólagos társaságát. Mindenesetre ezek hárman összeillettek - a két legvisszataszítóbb állat, a legvisszataszítóbb emberi lénnel...

- Öt kecske és egy vadonatuj alvó pokróc - morogta Bukawai.

- Két kövér kecske és egy alvó pokróc, - emelte fel Momaya eredeti ajánlatát. Bukawai azonban csökönyösen kitartott eredeti követelése mellett. Vagy félórán keresztül állhatatosan követelte az öt kecskét és az alvó pokrócot, mialatt hiénái szaglászta a levegőben, morogtak és időnként félelmetesen kacagtak. Momaya kezdettől fogva el volt rá szánva, hogy szükség esetén bármit megad, amit Bukawai kérni fog, de alkudozás második természete lévén a fekete kalmároknak, végül is sikerült megállapodniuk három kövér kecskében, egy vadonatuj alvó pokrócban és egy darab rézdrótban.

- Gyere vissza ma éjszaka, - mondta Bukawai, - amikor a hold már két órája fenn van az égen. Akkor meg fogom csinálni azt az erős varázsszert, amely majd vissza fogja vezetni neked Tibot. De hozd magaddal a három kövér kecskét, egy új alvópokrócot és egy darab rézdrót, amely legalább akkora hosszú legyen, mint egy megtermett ember karja.

- Nem hozhatom magammal ezeket a dolgokat, - felelte Momaya. - Neked kell majd eljönnöd értük. Ha majd visszaadtad nekem Tibot, akkor mindezt megkapod Mbonga falujában.

Bukawai megrázta a fejét.

- Addig nem csinállok varázsszert, - jelentette ki, - amíg meg nem kapom a kecskéket, a pokrócot és a rézdrót.

Momaya kért és fenyegetőzött - de hasztalan. Végül is sarkonfordult és elindult a dsungelen keresztül Mbonga faluja irányában. Nem tudta, hogyan fogja kicsempészni a három kecskét meg az alvó pokrócot a faluból és hogyan fogja elszállítani a dsungelen keresztül Bukawai barlangjáig, de abban bizonyos volt, hogy valamiképen véghez viszi - még ha az életébe kerül is, Tibot mindenáron vissza kell kapnia!

*

Tarzan, ahogy lassan haladt a dsungelen keresztül kis balujával egyetemben, megszimatotha Bara, az őz szagát. Tarzan imádta Bara husát. Ez volt a leginycsiklandozóbb falat számára - arról azonban szó sem lehetett, hogy a kis baluval a hátamögött megközelíthesse Barát, így tehát elrejtette a gyermeket egy ághajlatban a sűrű levelek között, jó maga pedig gyorsan és nesztelenül Bara nyomába eredt.

Tibo magára maradva még jobban félt, mint a majmok között. Az igazi és látható veszedelem kevésbé félelmetesek, mint azok, amelyeket elképzelsz az ember és csak népének istenei tudták, hogy Tibo mi mindent képzelt el!...

Még alig volt egy rövid ideig buvóhelyén, amikor hallotta, hogy valami közeledik a dsungelen keresztül. Szorosabban hozzásimult az ághoz, amelyen állott és azon imádkozott, hogy Tarzan csak minél hamarabb visszatérne. Pillantása kutatva mélyedt az őserdő fái közé, abban az irányban, ahonnan a közeledő élőlény mozgását hallotta.

Mi lesz, ha egy leopárd megszimatolta a jelenlétét! Egy pillanat alatt rátámad... Forró könnyek lepték el a kis Tibo szemét. Közvetlen a közelében meglibbent a dsungel ágas-bogas növényrengetege. Az a bizonyos lény már csak néhány lépésnyire lehetett attól a fától, amelyen a kisfiu rejtőzött! Szeme csaknem kiugrott fekete üregéből, ahogy a félelmetes lény közeledését figyelte, amely bizonyára hátborzongató morgással fog megjelenni az iszalagok és kuszónövények között.

Akkor szétváltak a lombok és teljes életnagyságban - egy asszony jelent meg előtte. Tibo fülhasító kiáltással leugrott rejtekhelyéből és az asszony felé szaladt. Momaya hátrahőkölt és felemelte dárdáját. A következő pillanatban félredobta a fegyvert és erős karjai közé zárta a kisfia sovány testét.

Magához szorítva sirt és nevetett egyszerre és forró örömkönnyei Tibo könnyeivel összekeveredve peregtek végig arcán.

A közeli zajtól felriasztva a szomszédos bozótban Numa, az oroszlán felébredt álmából. Átpillantva az ágas-bogas növényzeten, meglátta a fekete asszonyt és gyermekét. Megnyalta a szájaszélét és megmérte a távolságot köztük és jómaga között. Láttá, hogy egy rövid nekifutásmódás után egyetlen hosszú ugrással elérheti őket. Farka hegye megrezdült, aztán felmordulva ásított egyet...

*

Egy kósza szellő hirtelen rossz irányba fordulva, odavitte Tarzan szagát Bara, az őz érzékeny orrcimpáihoz. Az állat izmai megfeszültek, füle felmeredt, aztán hirtelen nekiiramodással eltűnt a rengetegben. Vele együtt eltűnt Tarzan ebédje is! A majomember haragosan megrázta a fejét és visszafordult afelé a hely felé, ahol a kis fekete balut hagyta. Szokása szerint majdnem hangtalanul lépdelt. S mielőtt elérkezett volna arra a helyre, egyszerre csak furcsa hangok ütötték meg a fülét - mintha egy asszony nevetett és ugyanakkor egy asszony sirt volna, ez a két hang azonban valamiképpen ugyanabból a torokból származott, sőt időnként még egy gyermek görcsös zokogása is belekeveredett. Tarzan sietni kezdett - már pedig a siető Tarzannál csak a madarak, meg a szél voltak sebesebbek...

Ugyanakkor, amikor Tarzan a hangok irányába közeledett, egy másik hangot hallott - egy mély, morgó ásítást. Momaya nem hallotta, sem Tibo - Tarzannak azonban ugyanolyan éles volt a füle, mint akár Barának, az őznek. Meghallotta az ásítást és rögtön rá is ismert - azonnal a hátán lógó sulyos dárda után kapott, hogy a fegyver minden eshetőségre számítva kéznél legyen.

Numa, az oroszlán nem találta sietősnek a dolgát. Kényelmesen szemlélődött, mert hiszen úgy is látta, hogy kipécézett zsákmánya nem menekülhet előle. Hatalmas testével áttört a levélfüggönyön és most borzongató, izzó tekintetét rászegezve az emberpárra, egy másodpercig mozdulatlanul állott.

Ekkor vette észre Momaya és még szorosabban keblére ölelve Tibot, felsikoltott. Szörnyű érzés volt, hogy ugyanabban a pillanatban, amikor megtalálta gyermekét, rögtön el is veszítse! Felemelte dárdáját és keze a fegyverrel széles ívben dobásra lendült. Numa felordított és lassan előre lépett. Momaya feléje hajította a fegyverét. A dárda felszakította az aranyszőrű bőrt és sebet vágott a husba. A fájdalom egyszerre felébresztette a ragadozó minden félelmetes ösztönét.

Az oroszlán támadásba lendült.

Momaya be akarta hunyni a szemét, de nem tudta. Láta cikázó sebességgel közeledni az elkerülhetetlen halált - de ugyanakkor valami mást is megpillantott: egy hatalmas, meztelen fehér férfit, aki mintha az égből pottyant volna le és egyszerre csak ott állott a támadó oroszlán útjában. Láta, ahogy a hatalmas izmok meglendülnek a levelek között átszűrődő egyenlítői nap vakító fényében - aztán látta, amint egy súlyos vadászdárda elsüvit a levegőben és éppen ugrás közben éri a támadó oroszlán.

Numa felegyenesedett hátsó lábaira és iszonyu üvöltéssel megrázta magát, hogy megszabaduljon a szügyéből kimeredő dárdától. Hatalmas mancsaival hajlítani és csavarni próbálta a fegyvert. Tarzan lekuporodva és vadászkését kezében szorongatva, támadásra készen keríngett a dühöngő ragadozó körül. Momaya szemét tágranyitva, szinte a földbe gyökerezett lábakkal állott és meg sem tudott moccanni.

Numa hirtelen haragjában a majomemberre akarta vetni magát, ez az acélos izmu lény azonban könnyűszerrel kikerülte a támadást, egy szökéssel oldalt lépett, majd megfordulva egyenesen rátámadt ellenfelére. A vadászkés pengéje kétszer villant meg a levegőben és kétszer furódott bele Numa hátába. A második csapás egyenesen az állat hátgerincét vágta keresztül és Numa - miután hasztalan csapkodott támadója felé - néhány végső vonaglás után elnyult a földön és nem mozdult többé...

Bukawai, attól tartva, hogy a zsiros üzlet kiszalad a keze közül, Momaya után eredt, azzal a szándékkal, hogy rábeszélje az asszonyt: hagyja nála zálogban réz- és vasékszereit, amíg majd elhozza a varázsszer árát. Bukawai ugyanis maga volt a legjobban tisztában varázsszere értékével és így jól tudta, hogy tanácsos lesz annak árát lehetőleg előre biztosítani.

A varázsló akkor érkezett a helyszínre, amikor Tarzan éppen a támadó oroszlán elé ugrott. Láta az egész jelenetet és ugyanakkor elképedt - egyszersmind azonban azonnal azt is kitálla, hogy ez a félelmetes lény lehet az a különös, fehér démon, akiről már azelőtt is hallott kósza híreket, mielőtt még Momaya felkereste volna.

Momaya - miután az oroszlán már nem volt veszélyes sem reá, sem gyermekére nézve - megújult rémülettel meredt Tarzanra. Hiszen ő volt az, aki elrabolta Tiboját! Kétségtelenül ismét el akarja majd venni tőle. Momaya magához szorította a kisfiát és elhatározta, hogy ezuttal inkább meghal, semminthogy elengedje venni magától Tibot.

Tarzan szóltanul nézte őket. Amikor látta, hogy a kisfiu zokogva csimpaszkodik anyja nyakába, az egyedüllétnek valami szomorú érzése vett rajta erőt. Nem volt senki, aki Tarzanhoz huzott volna - holott neki majd a szíve kiszakadt azért, hogy valaki hozzátartozzék.

Végül Tibo felpillantott, mintha nyugtalanította volna a hirtelen beállott csend. És ekkor megpillantotta Tarzant.

- Tarzan - kiáltotta Kercsak törzse nagy majmainak nyelvén - ne végy el engem Momayától, az én anyámtól. Ne vigyél vissza engem a fán lakó szőrös emberek közé, mert én félek Taugtól és Guntótól és a többiektől. Engedd meg, hogy Momayával maradhassak, ó Tarzan, a dsungel ura! Engedd, hogy Momayanál, anyámnál, maradhassak és akkor amig csak élünk, áldani fogunk téged és ételt fogunk kitenni Mbonga falujának kapuja elé, hogy sohasem szenvedj éhséget...!

Tarzan felsóhajtott.

- Eredj - szólalt meg végül. - Menjetek vissza Mbonga falujába és Tarzan majd követni fog benneteket, hogy utközben semmi baj ne érhesse.

Tibo lefordította a szavakat anyjának, aztán mindketten hátat fordítottak a majomembernek és megindultak hazafelé. Momaya szívében végtelen félelmet és ugyanakkor végtelen örömet érzett, mert még sohasem találkozott szemtől-szembe egy istenséggel és még sohasem volt ilyen boldog. Magához szoritotta a kis Tibot és gyöngéden simogatta lesóványodott arcát. Tarzan észrevette a mozdulatot és megint felsóhajtott.

Teekának megvan a maga baluja, - dünnyögte magában - Sabornak is megvannak a balui és a Gomangani-asszonyoknak is, meg Karának, meg Manunak, sőt még Pambanak, a patkánynak is. Csak Tarzannak nincsen senkije - sem asszony, sem balu. Tarzan ember és az embernek ugylátszik egyedül kell maradnia...

Bukawai látta, ahogy eltávolodnak és haragosan dünnyögött maga elé, hatalmas esküvel fogadkozva, hogy most már csak azért is meg fogja kapni a három kövér kecskét, a vadonatuji alvó pokrócot és a rézdrótot.

VI. FEJEZET

A varázsló bosszut esküszik

Lord Greystoke vadászott - illetőleg pontosabban szólva, fácánokra lövöldözött Chamston-Hedingben. Lord Greystoke kifogástalanul és az alkalomhoz illően volt öltözve - vadászruhája a legapróbb részletekig divatos volt. Minthogy nem tartozott a legkitünőbb lövők közé, az első vadászsorban haladt a hajtók után - de amennyi hiányzott az ügyességéből, azt pótolta a megjelenésével. Semmi kétség, a nap végeztével jó néhány madarat fog leteríteni - sokkal több madarat, mint amennyit meg tudna enni akár egy esztendő alatt, még akkor is, ha éhes volna, ami pedig nem volt, tekintve, hogy csak az imént kelt fel a reggeliző asztal mellől.

A hajtók - számszerint huszonhárman, fehér parasztingben - egy tisztás felé hajszolták a madarakat és most megkerülve őket, éppen azon fáradoztak, hogy a megriadt sereget a puskák csöve elé tereljék. Lord Greystoke - amennyire már az egy főurhoz illik - izgatott volt. Tagadhatatlan, hogy sok izgalom van az efajta sportban. Furcsán bizsergett a vére, amikor látta, hogy a hajtók egyre közelebb és közelebb lopóznak a madarakhoz. Lord Greystoke a maga bizonytalan és öntudatlan módján azt érezte, mintha valamelyik történelemelőtti ősenek vére csörgedezne ereiben - azé a szőrös, félmeztelen ősemberé, aki vadászattal szerezte meg az életéhez szükséges élelmet...

Ugyanakkor a liánokkal benőtt egyenlitői dzsungelben egy másik lord Greystoke - az igazi lord Greystoke - vadászott... A maga fogalmai szerint ő is divatosan volt öltözve. Forró nap lévén, még a leopárd-bőrt is levetette magáról. És az igazi lord Greystokenek nem volt két vadászfegyvere, sőt még egy sem; továbbá nélkülözte a hátamögött álló töltőgető embert is - rendelkezett ezzel szemben valamivel, ami sokkal hatásosabbnak bizonyult, mint vadászfegyverek, töltők, sőt még huszonhárom hajtó is együttevén: az étvágyával, hihetetlen rátermettségével és ennek megfelelő izmokkal, amelyek olyanok voltak, mint az acélrugók.

Később, a nap folyamán, Angliában, az egyik lord Greystoke csipkedve evett olyan dolgokból, amelyeket nem ő terített le és ivott italokat, amelyek különös pukkanó hangot adtak, amikor a dugót kihúzták az üvegből. Megnyomkodta ajkát hófehér vászonkendővel, hogy eltüntesse az étkezés leghalványabb nyomait is, nem is sejtve azt a tényt, hogy ő tulajdonképpen szélhámos és hogy főrangú címének törvényes birtokosa ugyanekkor fejezi be a maga ebédjét valahol a távol Afrikában. Ez az *igazi* Greystoke azonban nem használt hófehér asztalkendőt. Ehelyett barna karját és kezefejét végighuzta a száján és véres ujjait beletörölte a csipőjébe. Aztán lassan megindult a dsungelen keresztül az ivóhely felé, ahol négykézlábra ereszkedve kortyolta a vizet ugyanugy, mint barátai: a dsungel többi vadjai.

Mialatt szomjuságát csillapította, a homályos erdő egy újabb lakója közeledett a folyóhoz a hátamögött elhúzódó ösvény mentén. Numa volt, az oroszlán, az aranysárga bőrű, fekete sörényű, fékezhetetlen és félelmes állat. Tarzan, a majomember már jóval előbb meghallotta közelgését, mielőtt még felbukkant volna. De nyugodtan ivott tovább, amíg csak be nem telt vízzel. Akkor aztán felegyenesedett, lassan, a vadon teremtményeinek könnyed kecsességével és azzal a nyugodt biztonsággal, amely ugyszólván születési előjoga volt.

Numa megtorpant, amikor megpillantotta az embert, aki éppen azon a ponton állott, ahol maga az állatok királya óhajtott inni. Kitátotta hatalmas állkapcsait és kegyetlen szeme szikrákat szórt. Aztán felmordult és lassan közelebb jött. Az ember is morogni kezdett és lassan félrehúzódott - közben pedig állandóan szemmel tartotta nem az oroszlán szemét, hanem a farkát. Ha ugyanis a fark hegye gyorsan, görcsös rántással ide-oda kezd mozogni, akkor jó lesz résen lennie és hogyha a fark hegye hirtelen megmerevedik, akkor harcolni, vagy menekülni kell - miután azonban mindebből semmisem következett be, Tarzan nyugodtan vissza-

huzódott, az oroszlán pedig lejött a partra és inni kezdett alig ötven lábnyira attól a helytől, ahol az ember állott.

Holnap talán majd életre-halálra megküzdének egymással - ma azonban még valami különös fegyverszünet állott fenn közöttük, amilyen egyébként megmagyarázhatatlan módon elég gyakran előfordul a dsungel vadállatai között. Numa még javában ivott, amikor Tarzan megint visszatért az őserdőbe és bekanyarodott Mbonga, a fekete főnök falujának irányába.

Már legalább egy hónap mulott, hogy a majomember utoljára meglátogatta volt a Gomanganikat. Azóta sem járt arra felé, amióta hirtelen szeszélyből visszaadta a kis Tibot a gyászba borult anyjának. És ezzel a balu örökbefogadásának egész ügye lezárult Tarzan számára. Keresett valakit, akire rápazarolhatná érzelmeit, úgy, ahogy Teeka pazarolja a maga balujára - de a kis fekete fiúval szerzett rövid tapasztalatai megtanították a majomembert arra, hogy ő ezeket az érzelmeket hiába keresi.

Az a körülmény, hogy rövid időn keresztül valóságos balujaként kezelte a kis fekete fiúcskát, semmilyen tekintetben nem változtatott azokon az érzelmeken, amelyekkel Kala gyilkosaival szemben viseltetett. A Gomanganik továbbra is megmaradtak halálos ellenségeinek és úgy érezte, hogy örökre azok is fognak maradni. Ma is azzal a szándékkal indult meg feléjük, hogy a lét egyhanguságát a feketék megkínzásával fogja kissé változatosabbá tenni.

Még be sem sötétedett egészen, amikor elérte a falut és elfoglalta szokott helyét azon a nagy fán, amelynek ágai átnyultak a paliszádon. Odalentről, az egyik közeli kunyhó mélyéről hangos jajgatás hallatszott. Ez az éles és fűrészelő hang kellemetlenül hasogatta Tarzan fülét. Egyáltalán nem volt inyére a dolog és ezért elhatározta, hogy egy időre elmegy innen - hátha közben a jajgatás megszűnik. De aztán, mikor néhány óra múlva visszatért, bosszankodva tapasztalta, hogy a jajgatás még mindig nem maradt abba.

Tarzan lassan leereszkedett a fáról az alatta elterülő árnyékba, azzal a feltett szándékkal, hogy akár erőszakos uton is véget vet ennek a bosszantó hangnak. Lopakodva és a többi kunyhók árnyékában maradván elővigyázatosan kuszott arra felé, ahonnan a jajgatás hallatszott. A kunyhó ajtaja előtt vidám tűz lobogott éppen úgy, mint a falu többi kunyhóinak bejárata előtt. A tűz körül néhány nő kuporgott és időnként ezek is gyászos hangokat hallattak, mintegy kíséretül a belülről kihallatszó vezető szólamnak.

A majomember szélesen elvigyorodott, amikor arra gondolt, hogy milyen zűrzavart fog kelteni, amikor hirtelen ugrással ott terem majd a tűz fényében, a kuporgó asszonyok előtt. Az izgalmat kihasználva beugrik a kunyhóba, belefojtja a hangot a jajgató lénybe, aztán már el is tűnik a dsungelbe, mielőtt még a feketebőrűek az ámulattól összeszednék magukat.

Tarzan nem egyszer vitt véghez már hasonló csínyeket Mbonga a főnök falujában. Rejtélyes és váratlan megjelenései mindannyiszor pánikszerű félelemmel töltötték el a szegény, babonás feketebőrűeket és ugylátszott, hogy sohasem fogják megszokni felbukkanását. De éppen ez a rémület volt az, ami különösen izessé tette ezeket a kalandokat a majomember számára. Ölni egymagában nem volt elegendő. Tarzant, aki hozzá volt szokva a halál látásához, nem elégitette ki többé. Már réges-rég megbosszulta Kala halálát, de még mindig izgalmat és gyönyörűséget talált a feketék kínzásában, amivel nem tudott betelni.

Abban a pillanatban, amikor harsány ordítással éppen elő akart ugrani, - egy emberi alak jelent meg a kunyhó ajtajában: az a lény, akibe bele akarta fojtani a jajgatást. Fiatal asszony volt, akinek egy fapálcika volt keresztüldugva az orrcimpáján és akinek alsó ajkát egészen lehúzták a beléje aggatott sulyos fémékitmények. Homlokát különös tetovált rajz díszítette; ugyanilyen rajzok voltak arcán és mellén is - haja pedig sár és drót segítségével egész csodálatosan volt fésülve.

Ugyanebben a pillanatban a tűz fénye rávetődött és ekkor Tarzan fölismerte benne Momayát, Tibo anyját. A lángnyelv azonban ugyanakkor megvilágította azt a helyet is, ahol Tarzan lappangott. Momaya megpillantotta és azonnal hangos kiáltással eléje ugrott és Tarzan is egy lépést tett feléje. A többi asszonyok megfordultak és ekkor észrevették őt; ők azonban ahelyett, hogy közeledtek volna, egytől-egyig felugráltak és sikoltozva szerteszét szaladtak.

Momaya Tarzan lábai elé vetette magát és könyörögve emelte fel kezeit hozzá, miközben ajkairól csak úgy dőlt a szó. A majomember azonban az egész szóáradatból semmit sem értett. Egy pillanatra rábámult az asszony feléje forduló, megfélemlített arcára. Tulajdonképpen ölni jött; ez a vizárként hömpölygő beszéd azonban megzavarta. Körülnézett, majd visszapillantott az asszonyra és ekkor valami furcsa érzés fogta el. Ugy találta, hogy képtelen volna megölni a kis Tibo anyját - de ahhoz sem érezte elég erősnek magát, hogy ezt a szóáradatot elviselje. Már látta, hogy az estére tervezett egész szórakozása füstbe ment. Türelmetlen mozdulattal legyintett, majd sarkonfordult és egy ugrással megint belevetette magát a sötétségbe. Egy perccel később már messze távolodott a fekete őserdei éjszakában - és hátamögött egyre halkabbá vált Momaya kiáltása és jajgatása.

Valósággal megkönnyebbült, amikor oly messzire jutott, hogy már nem hallotta többé a hangokat. Kikeresve magának egy kényelmes ághajlatot, magasan a föld fölött, álmra hajtotta fejét, mialatt odalenn egy portyázó oroszlán morgott és a távoli Angliában a másik lord Greystoke - inasa segítségével - levetkőzött és lefeküdt a hófehér megvetett ágyba, bosszankodva azon, hogy valahol egy macska nyávog az ablaka alatt...

Másnap reggel, amikor Tarzan éppen felfedezte Horta, a vaddisznó friss nyomát, ugyanakkor hirtelen két Gomangani - egy nagy és egy kicsi - nyomára is bukkant. A majomember, aki hozzá volt szokva, hogy mindent alaposan megvizsgáljon ami a szeme elé kerül, megállott, hogy elolvassa azt a történetet, amely számára egészen világosan le volt írva a vadállatok útjának puha talajába. Tarzan a legcsekélyebb bemélyedésből is pontosan meg tudta állapítani mindazt, ami történt - minden egyes nyom külön-külön történettel szolgált számára: Tantor, az elefánt három nappal ezelőtt járt ezen az uton, Numa az elmúlt éjszaka vadászott erre és Horta, a vadkan alig egy órája keresztezte lassan az utat. Tarzan figyelmét azonban ezuttal az a történet kötötte le, amelyről a Gomanganik nyoma tanuskodott. Ez pedig úgy szólt, hogy az előző napon egy öreg ember ment erre északi irányban egy kis fiúval együtt - és mellettük két hiéna haladt.

Tarzan nem tudta mire magyarázni a dolgot és hitetlenül vakarta meg a fejét. Pontosan kiolvasta a lábnyomokból, hogy a hiénák nem követték a két embert ellenséges szándékkal, hanem hol az egyikük volt elől, a másik meg hátul, hol mindketten elől, hol meg mindketten a két ember mögött. Különös és megmagyarázhatatlan volt ez az ügy, főleg mert a nyomok azt mutatták, hogy a hiénák az ut jórészen a két ember mellett, sőt közvetlenül a közelükben haladtak. Aztán Tarzan kiolvasta a nyomokból azt is, hogy a kisebb Gomangani mindig félve huzódott el a vadállatok mellől, valahányszor tulságosan közel kerültek hozzá, míg az öreg ember láthatólag egyáltalán nem félt tőlük.

Tarzan eleinte csak azzal volt elfoglalva, hogy valami kapcsolatot találjon Dango és a Gomanganik nyomai között. Most azonban éles tekintete felfedezett valamit a kisebb Gomangani nyoma körül és erre hirtelen felfigyelt. Mintha az ember egy levelet találna az uton és azon hirtelen felismerné, a barátja kezeirását.

- A fekete balu! - kiáltotta a majomember és ekkor emlékezetében hirtelen megjelent Momaya képe, úgy, ahogy utoljára látta őt az előző éjszakán, Mbonga falujában, térdén állva könyörögve és könnyes arccal.

Abban a pillanatban mindent megértett - a jajgatást és a lamentálást, a fekete anya könyörgését és az asszonyok siránkozását a tűz körül. A kis fekete balut megint elrabolta valaki - de ezuttal nem Tarzan. Az anya bizonyára azt hitte, hogy gyermeke ismét Tarzan a majomember hatalmába került és valószínűleg azért könyörgött, hogy adja vissza neki.

Igen, mindez egész világossá vált - de vajjon ki lehetett az, aki ezuttal elrabolta a fekete balut? Tarzan ezen töprengett magában és ugyanakkor megpróbálta megfejteni a hiénák rejtélyes jelenlétének okát is. Elhatározta, hogy a végére jár az ügynek. A nyom még csak egy napos volt és észak felé vezetett. Tarzan azonnal megindult és követte. Egyes helyeken más vadállatok nyomai keresztezték a jeleket, majd ahol a talaj sziklássá változott, még maga Tarzan, a majomember is tanácstalanul állott - de végül is mindig újra rábukkant annak a halvány illatnak a segítségével, amely elmaradhatatlan kísérője az emberi lábnyomoknak és amelyet csak a Tarzanéhoz hasonló finom szimattal felruházott lény volt képes felfedezni...

Két rövid nap leforgása alatt sok minden váratlan dolog történt a kis Tibo körül. Először is megjelent Bukawai, a varázsló - Bukawai, a tisztátlan - a rothadástól elégtelenített szörnyű arcával. Egyedül jött és fényes nappal a folyónak ahhoz a részéhez, ahol Momaya naponta mosakodni szokott és ahol Tibot is fürdette. Momaya közelében lépett ki egy nagy bokor mögül és a kis Tibo annyira megrémült tőle, hogy visitva rohant anyja védelmező karjai közé.

Momaya azonban - noha maga is megrémült - egy nősténytigris elszánt vadságával fordult meg, hogy szembeszálljon fia bántalmazójával. Amikor meglátta, hogy kivel áll szemben, részben megnyugodva sóhajtott fel, másrészt azonban továbbra is szorosan magához ölelte Tibot.

- Eljöttem, - mondta Bukawai minden bevezetés nélkül, - a három kövér kecskéért, a vadonatuji alvópokrócért és a rézdrótért, amelynek olyan hosszúnak kell lennie, mint egy felnőtt férfi karja.

- Nekem nincs kecském a te számodra, - nyelvelt vissza Momaya, - se alvópokrócom, sem bármiféle drótom. Te nem csináltad meg a varázsszeredet. A fehér dsungel-szellem adta vissza nekem az én Tibomat és ebben neked semmiféle érdemed nem volt.

- De igen is volt, - morogta Bukawai, hustalan állát mozgatva. - Én parancsoltam meg a fehér dsungel-szellemnek, hogy adja vissza neked Tibot.

Momaya a szemébe nevetett.

- Hazugságok hangoztatója! - kiáltotta. - Eredj vissza bűzös barlangodba és a hiénáid közé. Eredj vissza és rejtse el rothadó arcodat a hegyek gyomrában, nehogy a nap, ha meglátja kénytelen legyen eltakarni arcát egy fekete felhővel.

- Eljöttem, - ismételte Bukawai, - a három kövér kecskéért, az új alvópokrócért, továbbá a rézdrótért, amelynek olyan hosszúnak kell lennie, mint egy felnőtt férfi karja, amelyekkel mind tartozol nekem, amiért hozzásegítettem, hogy visszakaphasd Tibodat.

- Csak arról volt szó, hogy olyan hosszú legyen, mint egy férfikar könyökhossza, - javította ki Momaya, - de semmit sem fogsz kapni, öreg tolvaj. Nem akartad elkészíteni a varázsszeredet, amíg előre meg nem fizetek érte és amikor visszafelé indultam a falumba, a nagy fehér dsungel-szellem visszaadta nekem Tibot - még pedig egyenesen Numa torkából. Az ő varázsszere valódi varázsszer - a tiéd azonban csak olyan gyöngye kotyvalék, aminőt a magadfajta öregember készíteni tud.

- Eljöttem, - ismételte meg Bukawai kitartóan, - a három kövér...

Momaya azonban nem várta be a többi, amit egyébként már ugyis szinte kívülről tudott. Magához szorítva Tibot, sietni kezdett Mbonga a főnök paliszáddal körülvett faluja felé.

Másnap - amikor Momaya a törzs többi asszonyaival együtt dolgozott az ültetvényeken, a kis Tibo pedig a dsungel szélén gyakorolta a dárdavetést, arra a napra gondolva, amikor majd ő is nagy harcos lesz - Bukawai ismét megjelent.

Tibo éppen akkor fedezett fel egy kis mókust, amely gondtalanul ugrándozott az egyik hatalmas fa törzsén. Gyermekes képzelete az állatkát egy ellenséges harcos fenyegető alakjává formálta át. A kis Tibo felemelte apró dárdáját, szíve megtelt fájának ösztönös vérszomjával és már elképzelte az éjszakai ünnepséget, amikor körül fogja táncolni megölt ellenfelének holttestét, miközben törzsének asszonyai már készítik a finomabbnál finomabb eledeleket az elkövetkezendő lakomára...

Amikor azonban elhajította a dárdáját, eltévesztette a mókust is meg a fát is, sőt elvesztette magát a fegyvert is, amely beröpült a dsungel kusza növényzete közé. Ugy gondolta azonban, hogy legfeljebb néhány lépésnyire eshetett le valahol a tilos rengetegben. Az asszonyok valamennyien ott dolgoztak az ültetvény-földön, a közelben pedig mindenütt harcosok vigyáztak a biztonságra és így a kis Tibo bátran nekivágott a sötét dsungelnek.

A folyondárok és az ágas-bogas növényzet takarófüggönye mögött három szörnyűséges alak várakozott - egy nagyon öreg férfi, aki fekete volt mint a korom és arcát félig lerágta a lepra, mellette pedig két hasonlóképpen undort keltő, hatalmas termetű hiéna - két dögevő, aki máris a még élő dög mellé csatlakozott...

Tibo csak akkor vette őket észre, amikor négykézláb mászva bekuszott az iszalagok közé, hogy kis dárdáját megkeresse - akkor azonban már késő volt. Amikor megpillantotta Bukawai arcát, az öreg varázsló már meg is ragadta és tenyerét szájára tapasztva, beléfojtotta a sikoltást.

Tibo hasztalan próbálta kiszabadítani magát; egy perccel később a félelmetes öreg már magával hurcolta a sötét és félelmetes dsungelen keresztül. A két undorító hiéna pedig most közrefogva őket, állandóan körülöttük keringett, morogva, vicsorogva és - ez volt talán a legszörnyűbb - iszonyatosan kacagva.

A Tibo számára - aki rövid évei alatt máris több megpróbáltatáson ment keresztül, mint mások egész életükben - ez az észak felé vezető utazás olyan volt, mint valami lidércnyomásos rémálom. Most visszagondolt arra az időre, amelyet a nagy fehér dsungel-szellem mellett töltött és rémült kis lelkében azon imádkozott, hogy bárcsak még egyszer visszakerülhetne a mellé a fehérbőrű óriás mellé, aki a szőrös erdei emberek szövetségese. Akkor is kinozta a félelem - de mi volt az ahhoz képest, amit most érzett!

Az öreg ember csak ritkán szólt Tibohoz, noha ugyszólván álló naphosszat morgott maga elé valamit. Tibo a morgásból csak annyit értett, hogy valami kövér kecskét, alvó pokrócot és rézdrótot emleget. »Tiz kövér kecske, tiz kövér kecske«, ismételte magában szakadatlanul az öreg néger. Végül is a kis Tibo ebből kitalálta, hogy váltságdíja nyilván felemelkedett. Tiz kövér kecske? Honnan szerezne az ő anyja tiz kövér kecskét, vagy ami azt illeti, akár tiz soványat hogy visszavásárolja vele az ő szegény kis fiát? Mbonga bizonyára nem fogja rendelkezésére bocsátani, Tibo pedig tudta, hogy apjának egész életében sohasem volt többje egy időben három kecskénél. Tiz kövér kecske!... Tibo nyöszörögni kezdett. Ez az undorító öreg meg fogja ölni és fel fogja falni, mert ennyi kecskét lehetetlen szerezni. Bukawai aztán oda fogja dobni csontjait a hiénáknak... A kis fekete fiú megborzongott és annyira elgyöngült, hogy csaknem leroskadt a földre. Bukawai megráncigálta a fülét és oldalba lökve noszogatta előre.

Örökkévalóságnak tűnő utazás után végre elérkeztek a két sziklás domb közé ékelt barlang szájához. Az alacsony és szűk bejáratot néhány összekötözött fiatal ághajlás vágta el a kóborló vadállatok elől. Bukawai leakasztotta a primitív ajtót és belökte Tibot a nyíláson. A hiénák

vicsorogva elrohantak mellette és eltűntek a szeme elől a barlang sötét mélyén. Bukawai most visszatette a helyére az ajtót, aztán durván karonragadva Tibot, magával vonszolta egy keskeny, sziklás folyosón keresztül. A barlang talaja elég simának tűnt, mert a mindenfelé heverő piszkot már annyi láb taposta le, hogy csak itt-ott mutatkozott némi egyenetlenség.

A folyosó kanyargós, koromsötét volt, a falak érdesek - Tibo össze-vissza karcolta, meg ütötte magát, ahogy a sziklának ütközött. Bukawai oly gyorsan és biztonságosan mozgott a zézugos folyosókon, mintha ragyogó napfényben valami ismerős uton járna. Ismert minden hajlatot és kanyarulatot, mint ahogy az anya ismeri gyermekének arcvonásait. És láthatólag sietős volt a dolga. A szegény kis Tibot még kiméletlenebbül hajszolta maga előtt, mint amennyire szükség lett volna; az öreg varázsló azonban - akit kitaszítottak az emberi társadalomból, akit betegség kinozott, akit mindenki elkerült, utált és gyűlölt - minden egyébként volt nevezhető, csak jószándékú léleknek nem. A természet általában csak keveset juttatott neki az ember nemesebb tulajdonságaiból és a sors még azt a keveset is tökéletesen kigyomláta belőle. Bármilyen is volt ezelőtt - Bukawai, a varázsló most eszes, ravasz, kegyetlen és bosszuálló lénné változott.

Hátborzongató történetek forogtak közszájon arról, hogy milyen kegyetlenül szokta megkínozni a keze közé került áldozatokat. Az engedetlen gyermekeket az ő nevével ijesztgették. Tibot is gyakran megfenyegették vele és a kisfiu most remegve gondolt vissza azokra a rémesekre, amelyekkel anyja traktálta. A sötétség, a szörnyű varázsló közelsége és a hiénától való félelem csaknem megbénította, úgy hogy bukdácsolni kezdett s így Bukawai volt kénytelen tovább vonszolni maga után.

Tibo végre valami gyöngye világosságot pillantott meg, egy perccel később kiérték egy nagyjából kör alakú szobába, ahol némi nappali világosság szűrődött be a sziklamennyezet egy hasadékan keresztül. A hiénák már ott voltak, mintha csak az érkezőkre vártak volna. Amikor Bukawai Tiboval együtt belépett, a bestiák sárgás fogukat vicsorítva feléjük iramodtak. Láthatólag éhesek voltak. Egyenesen Tibo felé tartottak és az egyik a kisfiu meztelen lába után kapott. Bukawai felragadott a földről egy botot s keményen végigvágott vele az állaton, ugyanakkor pedig a szidalmak egész áradatát zuditotta rá. A hiéna kikerülte a csapást és elszaladt a szoba egyik oldalfalához, ahol morogva megállott. Bukawai a vadállat felé lépett, amelynek szőre felborzolódott a dühtől, ahogy a közeledőt megpillantotta. Gonosz szeméből félelem és gyűlölet villogott - Bukawai szerencséjére azonban láthatólag a félelem bizonyult erősebbnek.

A gazda figyelmetlenségét kihasználva, a másik vadállat közvetlen közről villámgyorsan nekiugrott Tibonak. A gyerek felsikoltott és a varázsló felé menekült. Bukawai most a másik hiéna felé fordult. Nehéz botjával ezt is elkergette és viaszosította egészen a falig. A két dögevő most a fal mentén kezdett keringeni a szobában, míg uruk feldühödve ide-oda szaladgált, hogy elkapja őket, vadul csapkodva feléjük dorongjával és rájuk szórva az istenek és démonok minden átkát.

Hol az egyik, hol a másik bestia időnként megfordult, hogy szembeszálljon a varázslóval és ilyenkor Tibo még a lélegzetét is visszatartotta félelmében, mert soha életében nem látott még ilyen gyűlöletes kifejezést sem ember, sem állat arcán. De a félelem mindannyiszor lenyűgözte a kegyetlen vadállatok haragját, úgy hogy mogorván és fogukat vicsorítva tovább menekültek, rendszerint éppen abban a pillanatban, amikor Tibo már biztosra vette, hogy most egyenesen Bukawai torkának ugranak.

A varázsló végül is belefáradt a hiábavaló hajszába. Egy mordulással - amely éppen olyan bestiális volt, mint a vadállatoké, - Tibo felé fordult.

- Elmegyek behajtani a tiz kövér kecskét, az új alvópokrócot és a két darab rézdrótot, amely anyádtól jár nekem azért a varázsszerért, amelyet majd csinálni fogok, hogy visszaszerez-hessen téged, - mondta. - Te addig itt maradsz. És itt hagyom, - tette hozzá, a szobába vezető folyosó felé mutatva, - a hiénákat is. Ha szökni próbálsz, menten felfalnak!

Eldobta a botot és hívogatni kezdte a két vadállatot, amelyek vicsorogva, huzódva, farkukat behuzva közeledtek. Bukawai behajtotta őket a folyosóba, majd egy durva léckerítéssel elzárta a nyílást, miután jómaga is elhagyta a szobát.

- Ez egyelőre megvéd tőlük, - mondta. - Ha azonban meg nem kapom a tiz kövér kecskét és a többi dolgokat, akkor nekik is fog jutni egy-két csont belőled, ha én már jóllaktam.

Azzal magára hagyta a fiút, hogy elgondolkozzék szavai könnyen felfogható értelme fölött.

Tibo - miután a varázsló eltávozott - leroskadott a földre és a félelemtől s a magányosság érzés-től könnyekre fakadt. Tudta, hogy anyja képtelen lesz tiz kövér kecskét kifizetni érte, már pedig akkor Bukawai visszatér, megöli és megeszi...! Maga sem tudta meddig feküdt a földön, hirtelen azonban felriadt a hiénák vész-es morgására. A két bestia visszatért a folyosóra és most a léckerítésen keresztül vadul meredt feléje. A félhomályban is tisztán látta sárgás szemük villogását. Fölágaskodtak és megpróbálták átjutni a léceken. Tibo megremegett és visszahúzódott a szoba tulsó oldalára. Látta, hogy a lécek meghajolnak a vadállatok támadása alatt és minden pillanatban el volt készülve rá, hogy a kerítés betörik és akkor a vadállatok egyenesen rávetik magukat.

Lassan teltek ezek a rémületes órák. Leszállt az éjszaka és Tibo rövid időre el is szunnyadt - olybá tűnt azonban, hogy az éhes bestiák sohasem alszanak. Valahányszor feléjük pillantott, a léckerítésen keresztül mindig ott látta őket vész-esen morogva, vagy hátborzongatóan kacagva. A sziklás mennyezet keskeny résén keresztül, magasan a feje fölött, Tibo megpillantott néha egy-egy csillagot és egyszer még a holdat is, amint arra vonult. Aztán végre megint felkelt a nap. Tibo szörnyen éhes és szomjas volt, mert az előző nap reggel óta nem evett és a hosszú ut alatt csak egyetlenegyszer volt alkalma innia - de még az éhségnél és a szomjuságnál is szörnyűbbnek érezte reménytelen és borzalmas helyzetét.

Ekkor - napfelkelte után - történt, hogy a gyermek felfedezett a földalatti szoba falában egy másik bejáratot is, amely csaknem pontosan szemben volt a lécekkal, amelyek mögül a hiénák meredtek éhesen feléje. Ez a nyílás tulajdonképpen mindössze egy keskeny rés volt a sziklás falban, amely vezethetett épugy csak néhány lábnyira, mint ahogy vezethetett akár a szabadulás felé is!... Tibo odasietett és benézett a résen. De semmit sem látott. Karját benyújtotta a sötét nyíláson, de tovább nem merészkedett. Ugy okoskodott, hogy ha ezen az uton menekülni lehetne, akkor Bukawai nem hagyta volna szabadon a rést - nyilvánvaló tehát, hogy ez a nyílás csak valami zsákuccába, vagy valami még a jelenleginél is félelmesebb helyre vezet!

A fiú rettegését azokon a tényleges veszedelmeken - Bukawain és hiénáin - felül, amelyek valóban fenyegették, még megszorozta a babonás félelem, olyan dolgoktól, amelyeket nem is lehet pontosan megnevezni. A feketék képzeletét ugyanis szörnyű lények egész raja népesíti be, mintha az oroszlán, a leopárd, a kígyó, a hiéna és a számtalan mérges rovar nem volna elegendő, hogy félelemmel töltse el ezeknek a szegény, egyszerű teremtményeknek a szívét, akiket sorsuk a föld legfélelmetesebb helyére vetett.

Igy aztán a kis Tibo talán még jobban félt a képzelt veszélyektől, mint a valódiaktól. Nem mert nekivágni a szabaduláshoz vezető utnak, mert hátha Bukawai éppen ott állította lesbe az őserdő valamelyik rémületes szellemét!...

A valóságos veszedelem azonban csakhamar elfeledtette a fiúcskával a képzeletbeli borzalmakat. Mert alig hogy feljött a nap, a kiéhezett hiénák ujult erőfeszítéssel próbálkoztak, hogy

keresztültörjenek azon a gyöngye korláton, amely prédájuktól elválasztja őket. Hátsó lábukra emelkedve, megpróbálták leráncigálni és kitolni helyükből a léceket. Tibo tágrameredt szemmel nézte, ahogy a lécek hajladoznak és ropognak. Tudta, hogy a gyenge rudak nem állhatnak sokáig ellent a két erőteljes és céltudatos vadállat támadásának. Csakugyan, a léckerítés egyik sarkán már engedni kezdett és az így támadt résen keresztül egy szőrös mancs nyult be a szobába. Tibot kirázta a hideg, mert érezte, hogy a vég már közeledik...

Egészen a tulsó falig hátrálva, annyira elhúzódott a bestiáktól, amennyire csak lehetett. Aztán látta, hogy a kerítés tovább enged. A résen most egy vad, vicsorgó fej jelent meg és széttátott álkapcsokkal meredt feléje. Még egy pillanat és az egész szármalmas alkotmány bedől, a két vadállat ráveti magát, leszaggatja a hust csontjairól, magukat a csontokat megrágva pedig majd összekapnak a belei fölött...

*

Bukawai a falut körülvevő deszkapalánkon kívül akadt rá Momayara. Az asszony, amikor megpillantotta, undorodva huzódott vissza - a következő percben azonban foggal és körömmel vetette rá magát. Bukawai csak a lándzsája segítségével tudta a támadást elhárítani.

- Hol van a kisfiam? - sikoltotta az asszony. - Hol az én kis Tibom?

Bukawai jól színlelt csodálkozással tágra meresztette a szemét.

- A fiad? - kiáltotta. - Nem tudok egyebet róla, mint azt, hogy megmentettem őt a dzsungel fehér szellemének karmai közül, de ezért még nem kaptam meg a járandóságomat. Eljöttem tehát a kecskéért és az alvópokrócért, továbbá a rézdrótért, amelynek oly hosszúnak kell lennie, mint egy felnőtt harcos karjának, a vállától az ujjai hegyéig...

- Hiéna-fatty! - förmedt rá Momaya. - Gyermekeimet ellopták és te, te emberi roncs, loptad el őt!... Add vissza nekem, mert különben kitépem a szemeidet és szivedet odavetem a vad-disznók elé!...

Bukawai vállat vont.

- Mit tudom én, hol van a te fiad? - jegyezte meg közömbösen. - Én ugyan nem vittem el. Ha megint elrabolták is, mit tudhat Bukawai a dologról? Talán elsőizben is Bukawai rabolta el? Ugy-e nem, hanem a fehér erdei szellem! Már pedig ha egyszer ellopta, akkor bizonyára ő lopta el most másodszor is. De ehhez nekem semmi közöm. Az első alkalommal visszaszerztem neked, de nem kaptam meg érte a járandóságomat. Ha most megint eltűnt és megint vissza akarod szerezni, Bukawai elintézi a dolgot - de csak tiz kövér kecskéért, egy vadonatu alvópokrócért és két darab olyan hosszú rézdrótért, mint egy meglett ember karja a vállától az ujjai hegyéig... És akkor Bukawai nem fogja emliteni többé azokat a kecskéket meg az alvópokrócot, meg a rézdrótot, amit az első varázsszer fejében kellett volna fizetned.

- Tiz kövér kecske! - sikoltotta Momaya. - Még tiz év alatt sem tudnék neked ennyi kecskét fizetni. Még hogy tiz kövér kecske!...

- Tiz kövér kecske, bizony, - ismételte megint Bukawai. - Tiz kövér kecske, egy vadonatu alvópokróc és két darab olyan hosszú rézdrót, mint...

Momaya türelmetlen mozdulattal megállította a szóáradatot.

- Várj! - kiáltotta. - Nekem nincsenek kecskéim. Hiába rontod velem a tüdődet. Maradj itt, amíg elmegyek a férjemért. Neki is mindössze három kecskéje van ugyan, de valahogy majd elintézzük a dolgot. Várj!

Bukawai letelepedett egy fa alá, nagyon elégedetten, mert tudta, hogy most vagy megkapja a kért fizetséget, vagy szörnyű bosszút fog állni. Attól nem tartott, hogy ezek az idegen törzshöz

tartozó emberek bántalmazni fogják, noha tisztában volt vele, hogy félnek tőle és gyűlölik. De bélpoklossága miatt senkisé ismert volt hozzányulni és mint ismert varázslónak, amugy sem kellett támadástól tartania. Éppen kitervelte magában, hogy mindenáron ráveszi őket a tiz kecske megfizetésére, sőt azt is kiköti, hogy az állatokat egészen a barlangja szájáig tereljék - amikor Momaya visszatért. Vele együtt három harcos is megjelent: Mbonga a főnök, Rabba Kega, a falu fővarázslója és Ibeto, Tibo atyja. Egyikük sem volt különösebben csinosnak mondható ember, még a rendes körülmények közt sem és most - haragtól eltorzult arcukkal - könnyen félelmet gerjeszthettek bárki szívében is: de Bukawai, ha félt is, mindenesetre nem árulta el ezt az érzését. Sőt ellenkezőleg: szentelen tekintettel fogadta őket és egész magatartása megfélemlítésükre irányult, mialatt amazok félkörben letelepedtek vele szemben.

- Hol van Ibeto fia? - nyitotta meg a tárgyalást Mbonga.

- Honnan tudhatnám én ezt? - felelte Bukawai. - Valószínűleg a fehér ördögisten kerítette hatalmába. Ha megfizetnek érte, készítek majd egy erős varázsszert és akkor megtudhatjuk, hogy hol van Ibeto fia, sőt vissza is szerezhethjük. Legutóbb is az én varázsszerem szerezte vissza, amelyért azonban nem kaptam meg a járandóságomat.

- Ha varázsszerre van szükség, azt majd elkészíti az én saját varázslóm! - válaszolta Mbonga méltóságteljesen.

Bukawai elvigyorodott, aztán feltápáskodott a helyéről.

- Nagyon helyes, - mondta, - hát csak csináltasd meg vele a varázsszerét és majd meglátjuk, hogy azzal vissza tudja-e hozni Ibeto fiát!

Néhány lépésnyire eltávolodott tőlük, majd megfordulva haragosan rájukförmedt:

- Az ő varázsszere sohasem fogja visszahozni a gyereket, ezt biztosan tudom. És azt is tudom, hogy ha megtalálnátok is, akkor sincs olyan varázsszer, ami visszahozhatná, mert a fiu akkor már halott lesz. Erről éppen most szereztem tudomást: apám nővérenek szelleme ugyanis ebben a pillantban jelent meg nekem és ő közölte ezt velem...

Ami Mbongat és Rabba Kega-t illette, ők ugyan nem nagyon bíztak a saját mágiájukban és ennél fogva hasonló kétkedéssel fogadták mások varázstudományát is - de mégsem volt zárva az az eshetőség, hogy a dologban mégis van valami. Hiszen mindenki tudta, hogy az öreg Bukawai magukkal a szellemekkel szokott társalogni, sőt két démon lakik nála hiénák formájában! Nem szabad tehát elhamarkodni a dolgot. Másrészt azonban az árat is jól meg kellett fontolni. Mbonganak semmi kedve sem volt ahhoz, hogy könnyedén megváljon tíz kövér kecskétől egy kisfiu ellenében, akit bármikor elvihet a himlő...

- Várj csak, - mondta Mbonga. - Lássuk néhány varázsmutatványodat, hogy megállapíthassuk, vajjon csakugyan jó varázsló vagy-e. Aztán majd tárgyalhatunk a fizetéséről. Rabba Kega is be fog mutatni néhány varázslatot. Aztán majd meglátjuk, kié a jobb varázslat. Ül le, Bukawai.

- A fizetség tíz kecske, még pedig kövér kecskék, egy vadonatyú alvópokróc és két olyan hosszú rézdrót, mint egy meglelt harcos karja a vállától az ujjai hegyéig! És mindezt előre kell fizetni és a kecskéket oda kell terelni egészen a barlangomig. Akkor megcsinálom a varázsszeremet és attól számítva a második napon a fiu már vissza is fog térni anyjához. Gyorsabban nem lehet megcsinálni a dolgot, mert idő kell hozzá, hogy ezt az erős varázsszert elkészíthessem.

- Csinálj nekünk most valami varázslatot - szölitotta fel Mbonga. - Lássuk, milyen erős varázslatra vagy képes.

- Hozzatok nekem tüzet, - felelte Bukawai, és majd mutatok nektek egy kis varázslatot!

Momayat elküldték tüzéért és mialatt ő távol volt, Mbonga elkezdett alkudozni Bukawaival az áron. Tíz kecske, mondta, elég magas fizetség volna egy egészséges harcosért is. Azután felhívta Bukawai figyelmét arra a tényre, hogy ő Mbonga, igen szegény és hogy a népe is igen szegény és hogy tíz kecske legalább nyolccal több, mint amennyit egy kisfiu megér, nem is szólva a vadonutaj alvópokrócról, meg a rézdrótról. Bukawai azonban rendületlenül kitartott a követelése mellett. Az ő varázsszere rendkívül drága és legalább öt kecskét át kell engednie a szellemeknek, akik segítenek majd neki a varázsszert elkészíteni.

Még mindig alkudoztak, amikor Momaya visszatért a tüzzel.

Bukawai néhány parazsat maga elé helyezett a földre, aztán az oldalán lógó tarisznyaféle holmiból egy csipetnyi port vett elő és azt rászórta a parazsakra. Hangos puffanás kíséretében nagy füstfelhő csavarodott föl a levegőben. Bukawai lehuntya a szemét és ide-oda ingatta magát. Aztán néhány mozdulatot tett a levegőben, majd hirtelen ájulást színlte. Mbonga és kísérői ugyancsak megilletődtek, Rabba Kega ideges lett. Ugy látta, hogy tekintélye forog veszélyben. Abban az edényben, amelyet Momaya magával hozott, még maradt néhány parázs. Megragadta tehát az edényt és mialatt senkisé sem figyelt rá, egy marék száraz levelet dobott bele s ugyanakkor félelmes ordításban tört ki, amely Bukawai nézőközönségének figyelmét egyszeriben feléje terelte. A kiáltás csodálatosképen Bukawait is felrázta ájultságából, amikor azonban az öreg varázsló felfedezte, hogy miről van szó, gyorsan visszazuhan »öntudatlanságába« mielőtt még ballépését bárki is felfedezhette volna.

Rabba Kega - látva, hogy Mbonga, Ibeto és Momaya feszülten figyelnek rá - hirtelen belefújt az edénybe, aminek eredményeképpen a száraz levelek lángra kaptak és az edényből füst szállt fel. Rabba Kega vigyázott rá, hogy úgy tartsa az edényt, hogy senki sem vehesse benne észre a leveleket. A nézők szeme valóban tágra nyílt a falu varázslójának erre a csodálatos mutatványára. Ez utóbbi pedig hirtelen bátorságra kapva, kiáltozni kezdett, majd ide-oda ugrált és félelmes grimaszokat vágott, végül egész közel tartotta arcát a füstölő edényhez, mintha csak a benne tartózkodó szellemekkel társalogna.

E foglalatossága közben Bukawai is felocsudott önkívületi állapotából, mert végül is nem tudta fékezni kíváncsiságát. Pillanatnyilag senki sem törődött vele. Haragosan hunyorgott a félszemével, majd ő is harsány kiáltást hallatott és amikor megbizonyosodott róla, hogy Mbonga feléje fordul, hirtelen egész testében megmerevedett és karjával meg lábával görcsös mozdulatokat végzett.

- Látom őt! - kiáltotta. - Messze van innen. A fehér ördögisten még nem kerítette hatalmába. Egyedül van és nagy veszedelem fenyegeti, - tette hozzá, - de ha gyorsan megkapom a tíz kövér kecskét és a többi holmikat, akkor még talán idejében meg tudom menteni!

Rabba Kega megállt az ugrándozásban. Mbonga feléje pillantott. A főnök láthatólag zavarban volt és nem tudta eldönteni: most melyik varázsszer az igazi.

- Mit mond a te varázslatod? - kérdezte Rabba Kegtől.

- Én is látom őt, - kiáltotta Rabba Kega, - de nem ott van, ahol Bukawai mondja. A kisfiu halott és a folyó fenekén fekszik.

Amire Momaya hangos jajgatással zokogni kezdett.

*

Tarzan egészen a két domb közé ékelt szűk barlang szájáig követte az öregember, a két hiéna, meg a kis fekete fiu nyomát.

Itt egy percre megállott a fiatal hajtásokból font ajtó előtt, amelyet Bukawai helyezett el a barlang szája elé. És ahogy figyelve hallgatózott, a barlang mélyéről meghallotta a hiénák vicsorgását és morgását, amely elmosódva szűrődött feléje.

A vadállati hangokkal összekeverve azonban a majomember éles füle hirtelen felfedezte egy gyermek rémült jajkiáltását is. És Tarzan nem habozott tovább. Félre lökve a gyatra ajtót, besietett a sötét nyíláson. A folyosó, amelyre ért, vaksötét és keskeny volt, az ő szeme azonban már hozzá volt szokva a dsungel homályához és épugy látott a legsötétebb éjszakában is, mint azok a vadállatok, amelyek gyermekora óta környezetét alkották.

Gyorsan, de mégis elővigyázatosan haladt előre, mert a hely sötét, barátságtalan és zegzugosan kanyargó volt. Miközben előre haladt, egyre tisztábban hallotta a két hiéna morgását és azt, hogy körmeikkel valami fát kaparásznak és tépdésnek. A gyermek sikongása is közelebből hallatszott és Tarzan felismerte annak a kis fekete fiucsának a hangját, akit valamikor balujává akart fogadni.

A majomember nem vesztette el a fejét. A dsungelben sokkal kevesebb az értéke az emberi életnek, semmint hogy akár a hozzá legközelebbállónak halála is tulságosan kihozta volna a sodrából - inkább a várható küzdelem ösztökélte előre. Szívében ugyanis megmaradt vadnak és az egyetlen, ami érdekelte és izgatta, maga a harc volt.

A domb mélyén lévő földalatti sziklás szobában a kis Tibo már egészen a falhoz lapult hogy mennyire csak lehet, távol tartsa magát az éhségtől őrző fenevadaktól. Látta, hogy a léckerítés egyre jobban lazul a hiénák dühös csapkodása alatt. És tudta, hogy néhány perc múlva kis élete szörnyűséges véget ér ezeknek az undok teremtményeknek a karmai és sárgás fogai között.

A hatalmas testű állatok támadása következtében a kerítés valóban egyre veszedelmesebben hajladozott, majd végül nagy recsenéssel be is tört - és a két ragadozó a fiu felé rohant. Tibo rémült pillantással nézte őket, majd lehunyta a szemét és zokogva eltakarta kis karjával az arcát.

A hiénák egy másodpercre megtorpantak. Velükszületett óvatosságuk és gyávaságuk még visszatartotta őket, hogy prédájukra vessék magukat. Rámeredtek a fiura, majd lassan, lopakodva és lelapulva kusztak feléje. Ekkor toppant közjük Tarzan, aki gyorsan és nesztelenül ugrott be a szobába - de mégsem annyira nesztelenül, hogy az éles fülű bestiák azonnal meg ne hallották volna. Haragos morgással most a majomember felé fordultak aki fölényes vigyorgással az arcán, egyenesen feléjük tartott. Az egyik állat egy percre szembefordult vele - a majomember azonban méltóságán alulinak tartotta volna, hogy akárcsak a vadászkesét is kihuzza a megvetett Dango ellen. Félkézzel megkapta nyakánál fogva az állatot, amint az éppen el akart osonni mellette, aztán a másik felé vágta, amely már menekülve iszkolt a folyosó felé.

Tarzan most felemelte Tibot a földről. A kisgyermek, amikor érezte, hogy a hiénák karmai helyett emberi kezek közé került, felnyitotta a szemét s csodálkozva és hitetlenül pillantott fel. Amikor aztán megismerte Tarzant, megkönnyebbült zokogásba tört ki és úgy kapaszkodott bele kis kezével a megmentőjébe, mintha a fehér ördögisten nem a dsungel legfélelmetesebb teremtménye lett volna.

Mire Tarzan ismét elérte a barlang száját, a hiénák már nyomtalanul eltűntek. Miután megittatta Tibot a közeli forrásból, vállára kapta a fiut és sebes ügetéssel megindult a dsungelen keresztül, elhatározva magában, hogy amilyen gyorsan csak lehet, véget fog vetni Momaya kiállhatatlan jajgatásának, amelyről sejtette, hogy annak oka éppen a balu elvesztése lehetett...

- Nem igaz, hogy holtan fekszik a folyó fenekén! - kiáltotta Bukawai. - Mit ért ez az ember varázslatokhoz?! És egyáltalán, kicsoda ő, hogy azt merésze mondani: Bukawai varázslata nem erős varázslat? Bukawai igenis látja Momaya fiát! Messzire van innen, egyedül és nagy veszedelemben. Jó lesz sietni a tiz kövér kecskével, meg a...

Tovább azonban nem jutott. Annak a nagy fának a tetejéről, amely alatt ültek, hirtelen gyanus zaj hallatszott. És ahogy az öt feketebőrű felpillantott, csaknem megdermedt a rémülettől. A nagy fehér ördögistent látták megjelenni a fejük felett!

Mielőtt azonban még menekülésre gondolhattak volna, egy másik arcot is felfedeztek: az elveszett kis Tibo nevető és boldogan vigyorgó arcát.

Tarzan - hátán a gyerekekkel - minden félelem nélkül közibük ugrott és letette Tibot az anyja elé. Momaya, Ibeto, Rabba Kega és Mbonga egy perc alatt körülvette a gyereket és valamennyien kérdésekkel halmozták el. Momaya hirtelen haragosan megfordult, hogy rátámadjon Bukawaira, mert a kisfiu közben már elmondta, hogy milyen szenvedésekben volt része a kegyetlen öreg részéről - Bukawai azonban már nem volt jelen. Mindenféle varázslat nélkül is tisztában volt vele, hogy nem lesz tanácsos Momaya közelében maradnia, miután Tibo beszámolt élményeiről. Így hát rohanva menekült a dsungelen keresztül oly gyorsan, ahogy csak öreg lába bírta - a távoli barlang felé, amelyről tudta, hogy oda egyetlen fehérbőrű sem meri követni.

Tarzan is eltűnt a maga rejtélyes módján, amivel mindig ámulatba szokta ejteni a négereket. S ekkor Momaya pillantása Rabba Kegára esett. A falu varázslója nem sok jót olvasott ki ebből a tekintetből és éppen ezért ösztönszerűen hátrálni kezdett.

- Szóval az én Tibom holtan fekszik a folyó fenekén? - vitotta az asszony. - És messze van, egyedül és nagy veszedelemben, ugy-e?... Ez hát az a híres varázslat!... Nos, Momaya, majd mindjárt meg fogja mutatni neked, hogy mi az ő varázslata! - kiáltotta, azzal felkapott egy letört ágat és fejbe sújtotta vele Rabba Kegát. A férfi felordított és futásnak eredt. Momaya utána vetette magát és ütötte, ahol érte, maga előtt hajszolva a kapun keresztül végig a falu uccáján, nagy gyönyörűségére azoknak a harcosoknak és gyermekeknek, akik elég szerencsések voltak ahhoz, hogy szemtanui legyenek a rettegett és gyűlölt Rabba Kega megaláztatásának.

Tarzan, a majomember ilyenformán két újabb veszedelmes ellenséget szerzett magának. Mind a két varázsló késő éjszakáig álmatlanul hánykolódott és bosszúterveket kovácsolt magában a fehér ördögisten ellen, aki nevetségessé tette őket. De mindkettőjük gonosz tervezgetésébe félelem is vegyült, amelytől nem tudtak szabadulni.

A fiatal lord Greystokenak fogalma sem volt ezekről a tervekről. De akkor sem törődött volna velük, ha tudott volna róluk. Époly nyugodtan aludt, mint egyébként és noha nem volt tető a feje fölött és ajtó sem védte a betolakodók ellen, sokkal jobban aludt, mint előkelő rokona Angliában, aki több rákot evett és több bort ivott a vacsoránál, mintsem éjszakai nyugalma szempontjából helyénvaló lett volna.

VII. FEJEZET

Bukawai bűnhődése

Amikor Tarzan, a majomember még kisfiu volt, sok más dolog között megtanulta, hogyan kell alkalmas köteleket fonni a dsungel szálak fűvéből. Tarzan, a kis Tarmangani, kötelei erősek és elszakíthatatlanok voltak. Erről és még sok minden másról ezzel kapcsolatban Tublat, a mostohaapja tehetett volna tanúságot. Egy marék kövér hernyó ellenében talán arra is rá lehetett volna venni, hogy elmondjon néhány szemtelenséget, amelyet Tarzan követett el vele szemben gyűlöletes hurokkötele segítségével; Tublat azonban mindannyiszor szörnyű dühbe gurult, valahányszor csak rá is gondolt akár Tarzanra, akár a lassójára, úgy hogy erről a témáról nem lett volna tanácsos érdeklődni nála.

Ez a kigyóyszerűen csavarodó kötélhurok annyiszor keringett a gyanutlan Tublat feje fölött, annyiszor kapta le méltatlan és nevetséges helyzetbe hozva őt a lábáról, amikor éppen a legkevésbé számított rá, hogy nem csoda, ha bárdolatlan szívében kevés szeretet maradt fehérbőrű mostohagyereke, a csinyek szerzője iránt. Még az is előfordult néha, hogy Tublat tehetetlenül lógott a levegőben, a hurok megszorult a nyaka körül és a halál vigyorgott az arcába, mialatt a kis Tarzan egy közeli ágon ugrándozott, gunyolódva és illetlen grimaszokat vágva feléje.

Volt azonban egy másik alkalom is, amikor a hurokkötél ismét nagy szerephez jutott - és ez volt a kötéllel kapcsolatos egyetlen olyan esemény, amelyre Tublat gyönyörűséggel emlékezett vissza.

Tarzan - akinek agya ugyanolyan mozgékony volt, mint a teste - állandóan újabb és újabb játékot eszelt ki. Éppen a játékoknak köszönhetette, hogy gyermekkorában sok mindent megtanult. Ezen a nevezetes napon is megtanult valamit és hogy közben életét nem vesztette, az nagy meglepetés volt maga Tarzan számára s egyben az egyetlen csepp öröm Tublat boldogságának poharában.

A kisfiu - miközben a hurokkötelet a fán bujkáló egyik játszótársa felé dobta - eltévesztette a célpontot és a hurok a majomkölyök helyett az egyik kiálló ágnyulványra csavarodott. Megpróbálta leráncigálni, de a hurok csak annál szorosabbra húzódott. Ekkor Tarzan magán a kötélen kezdett felfelé mászni, hogy leszedje a hurkot az ágról. És mikor már jókora utat megtett, egyik játszópajtása megfogta a kötélen lógó végét és amilyen messze csak tudott, elfutott vele. Tarzan ráripakodott, hogy hagyja abba az ostobáskodást. A majomkölyök el is engedte a kötelet, aminek eredményeképpen Tarzan a kötélen hintázni kezdett. A fiu ekkor rájött, hogy ez a játéknak egy új és igen kellemes formája. Most már ő maga szólította fel a majomkölyköt, lóbálja a kötelet és Tarzan végül ide-oda himbálózott, amennyire csak a kötélen hossza engedte.

Amikor erre rájött, felkapaszkodott az ágra, amelyen a hurok megakadt és miután azt lefejtette onnan, még följebb húzta a kötelet, egészen egy hosszú és erősnek látszó ág széléhez. Itt ismét megerősítette a hurkot, majd a lógó kötélen gyorsan leereszkedett az ágak között egészen a kötélen alsó végéig; aztán meglendítette magát és kis teste - mint valami élő inga - hintázni kezdett jobbra és balra, harminc láb magasságban a föld fölött!

Ó, milyen élvezet volt ez! Valóban, nagyszerű új játék! Tarzan egészen odáig volt a gyönyörűségtől. Nemsokára azt is felfedezte, hogy ha kellő időben és kellő módon feszíti meg testét, akkor tetszése szerint csökkentheti vagy gyorsíthatja a lengés sebességét - és kisfiu léte természetesen az izgalmasabb gyorsaságot választotta. Így azután egyre nagyobb és

nagyobb ivben hintázott, míg alatta a tisztáson Kercsak törzsének majmai szájtató bámulattal verődtek össze és néztek föl rá.

Más közönséges halandóval nem igen történhetett volna meg az, ami ezután bekövetkezett, mert senkisé is birta volna ki olyan sokáig a kötélén lógva hogy ez lehetségessé váljon. Tarzan azonban még akkor sem érzett semmi fáradtságot, amikor más már halálosan kimerült lett volna.

És éppen ez lett a veszte.

A törzs többi tagjai között Tublat is ott állott a csoportban. Nem volt egyetlenegy sem a vadon összes teremtményei között, akit Tublat annyira, szívből gyűlölt volna, mint ezt a számára szörnyűségnek tűnő, szőrtelen, fehérbőrű korcsmajmot. Tarzan ügyessége és Kala féltékenyen őrködő ösztönös anyai szeretete nélkül Tublat már el is felejtette azokat a körülményeket, amelyek között a dsungelnek ez a kis árvája az ő családjába került. Ennek eredményeként már azt képzelte, hogy Tarzan a saját fia és ez csak még nagyobb haragra ingerelte.

Tarzan, a majomember egyre szélesebb ivben, egyre magasabbra lendült, míg végül - éppen abban a pillanatban, amikor a kötél által leírt ív legmagasabb pontjára ért - a hurok a fa törzsének folytonos erős dörzsölése következtében hirtelen kettépattant. A körülálló majmok csak annyit láttak, hogy a sima, barnabőrű test a lendület erejétől kivágódik a levegőbe, aztán - akárcsak egy otromba nehéz kő - hangos puffanással lezuhant. Tublat örömeiben nagyot ugrott és olyasféle hangot hallatott, amely leginkább egy részeg kurjongatáshoz hasonlít. Most aztán vége Tarzannak és vele együtt vége Tublat bosszuságainak is!... Mostantól kezdve végre békében és biztonságban élhet megint!...

Tarzan teljes negyven lábnyit röpült a levegőben és végül is egy sűrű bokorban a hátára zuhant. Kala volt az első, aki mellette termett - a vad, félelmetes, de szerető szívű Kala. Szemtánuja volt évekkal ezelőtt, amikor kis baluja ugyanilyen esés folytán zuzta halálra magát. És most ezt a mostoha gyermekét is ilyen módon veszítse el?... Tarzan mozdulatlanul feküdt a bokorban, amikor rátalált. Kalának jó néhány percnyi erőlködésébe került, amíg ki tudta szedni az ágbogak közül és akkor karjaiba kapva, rögtön megállapította, hogy nem halt meg. Sőt, még csak nem is sérült meg súlyosabban; a bokor ugyanis felfogta a zuhanás erejét. Mindössze a tarkóján vérző seb mutatta azt a helyet, ahol nekivágódott egy vastagabb hajtásnak és ez a seb magyarázta meg egyuttal eszméletlenségét is.

Néhány perc múlva azonban már magához tért és époly mozgékony volt, mint valaha. Tublat dühöngött. Haragjában találomra belevágta a fogait az éppen hozzá legközelebb álló majomba - amiért azután ellenfele, egy vad és erejének teljében lévő harcias fiatal him, alaposan helybenhagyta.

Tarzan azonban megtanult valamit: rájött arra, hogy a huzamos dörgölés még a legerősebben font kötelet is tönkreteszi. Sok éven keresztül ez a tanulság csak arra szolgált számára, hogy nem hintázott tulsókáig egyfolytában, illetőleg tulmagasan a föld színe fölött.

Nemsokára azonban elérkezett az a nap, amikor ugyanaz a dolog, amely akkor csaknem vesztét okozta - az életét mentette meg.

Ekkor már nem volt többé gyermek, hanem egy hatalmas férfi a dsungelben. Most már senki sem volt, aki féltő gonddal vigyázzon reá - de ilyesmire nem is volt többé szükség. Kala már nem élt és nem élt Tublat sem - s noha Kala személyében elköltözött az élők sorából az egyetlen lény, aki valaha is igazán szerette, Tublat halála után még sokan maradtak olyanok, kik gyűlölték. Nem minthogyha kegyetlenebb, vagy vadabb lett volna ellenfeleinél, mert csak éppen olyan vad és kegyetlen volt, mint barátai, a vadállatok - viszont sokszor gyöngédnek is mutatkozott, ami amazokkal sohasem fordult elő. Azok, akik nem szívelték Tarzant, főleg egy

tulajdonságát rótták fel bűnéül, ami belőlük teljességgel hiányzott és amelyet meg sem tudtak érteni: az emberi humor képességét. Igaz, hogy ez Tarzannál néha vastagon, durva és kegyetlen tréfák formájában nyilvánult meg barátaival szemben és irgalmatlan kérlelhetetlenségben ellenségei iránt. De még sem ezeknek a tulajdonságainak köszönhető, hogy felkeltette a gyűlöletét Bukawainak a varázslónak, aki Mbonga, a főnök falujától északi irányban, egy távoli domb-pár közé ékelt barlangban lakott.

Bukawai féltékeny volt Tarzanra. Hónapokon keresztül táplálta magában a gyűlöletet, noha csak igen halvány reménye lehetett a bosszuállásra, miután Tarzan, a majomember rendszerint a dsungel egy másik részén, Bukawai barlangjától sok mérföldnyire tartózkodott.

A fekete varázsló csak egyszer látta szemtől-szembe az ördögistent - ahogy a négerek általában nevezték - és ez alkalommal Tarzan nemcsak megfosztotta őt a várható dus keresettől, hanem még hazugságban is marasztalta és varázslatáról bebizonyította, hogy az bizony nagyon szármalmas varázslat. Mindezt Bukawai nem tudta megbocsátani, ámbar meglehetősen valószínűtlennek látszott, hogy valaha is alkalma nyílják a bosszura.

Ez az alkalom azonban mégis elkövetkezett - még pedig egészen váratlanul.

Tarzan észak felé vadászgatott. Meglehetősen eltávozott a törzstől, aminthogy - mióta felnőtt - egyre többször fordult elő, hogy néhány napos magányos vadászkirándulásokat tett. Gyermekkorában szórakozását lelte a hancurozásban és a pajtásaival, a fiatal majmokkal való játékban; ezek a játszótársak azonban azóta már morcos és barátságtalan himmajmokká váltak, vagy érzékeny és gyanakvó anyákká, akik féltékenyen vigyáztak gyámoltalan baliukra. Tarzan tehát egyre inkább előnyben részesítette a magányt annál a társaságnál, amelyet Kercsak törzsének majmai nyujthattak neki.

Ezen a napon, amikor Tarzan vadászott, az ég lassanként elborult. A rongyosszélű felhők egész alacsonyan torlódtak a fák csucsa fölött. Tarzan úgy találta, hogy olyanok, mintha ijedt antilopok lennének, amelyek egy éhes oroszlán elől menekülnek. A felhők gyors futása ellenére azonban a dsungelben semmi sem mutatott változásra. Egy levél sem rezdült és a csönd - mint valami hatalmas, halott súly - elviselhetetlenül nehezedett a lélekre. Még a kis bogarak is meglapultak, mintha éreznék valami szörnyűséges esemény közeledtét, a nagyobb teremtmények pedig teljesen elnémultak. Ilyen lehetett az őserdő annak az elképzelhetetlenül távoli őskornak kezdetén, amikor még isten nem népesítette be élettel a földet és amikor még nem volt hang - mert nem volt fül, amely felfoghatta volna.

És mindezek fölött valami betegesen sápadt, sárgás égbolt feszült, amelyen keresztül a kavargó fellegek rohantak. Tarzan már ezelőtt is sokszor látott ilyen jelenséget és mindannyiszor valahogyan furcsán érezte magát. A félelem ismeretlen érzés volt számára, a természet hatalmas és kiszámíthatatlan erejének megnyilvánulásaival szemben azonban kicsinynek érezte magát - végtelenül magányosnak.

Most hirtelen távolról valami halk morgást hallott.

- Az oroszlánok keresik a prédájukat, - dünnyögte magában, ahogy felnézett a gyorsan iramló felhőkre. A morgás most hatalmas dörgéssé erősödött. - Jönnék már! mondta magában Tarzan, a majomember egy dus lombu fa alatt keresett menedéket. Hirtelen a fák egyszerre meghajtották a fejüket, mintha isten kinyult volna a felhők közül és hatalmas tenyerét rálapította volna a világra. - Most meg távolodnak! - suttogta magában Tarzan. - Az oroszlánok tovább mennek! - Ekkor hirtelen villám hasított végig az égen és a felcikázó fényt fül-siketítő mennydörgés követte. - Az oroszlánok ráugrottak a prédára, - morfondírozott Tarzan, - és most üvöltöznek zsákmányuk teste fölött.

A fák vadul hajladoztak minden irányban, ahogy a démoni erejű szél könyörtelenül kezdte cimbálni a dsungelt. És közben szakadni kezdett az eső - nem úgy, ahogy nálunk északon esik, hanem hirtelen, áradásszerű, megsemmisítő zuhatag formájában. - A préda vére, - gondolta Tarzan még szorosabban behúzódva annak a nagy fának egy üregébe, amely alatt állott.

Közel volt a dsungel széléhez és mielőtt a vihar kitört volna, kis távolságra két dombot figyelt meg - most azonban nem látott semmit. Ahogy belebámult a zuhogó esőbe és tekintetével a két dombot kereste, jól esett elképzelnie, hogy az égszakadás elmosta őket, de közben jól tudta, hogy amint az eső elállt, a nap ismét kibukkan és minden úgy lesz, ahogy azelőtt volt, legfeljebb néhány letört gallyat fog látni, itt-ott a rengeteg egy-két öreg villámsujtotta fája fog végigdőlni a földön, hogy most testével táplálja ugyanazt a talajt, amely végeláthatatlan idők, talán évszázadok óta neki adott életet.

Egy szálás fatörzs, alig néhány yardnyira tőle zuhant végig a földön, Tarzant azonban megvédték annak a fiatal óriásnak messze ágazó gallyai, amelyek alatt ösztönösen menedéket keresett. Itt mindössze egyetlen veszély fenyegette s ennek az egynek is kevés valószínűsége volt. De mégis bekövetkezett. A feje fölött magasló fa koronáját hirtelen áthasította a villám és mire az eső elállt és a nap kibukkant a felleg körül - Tarzan arccal a földfelé fordulva, mozdulatlanul feküdt a villámsujtotta fa roncsai között.

*

Amikor az eső elállt és a vihar elvonult, Bukawai kilépett a barlangja nyílásán és körülnézett. Mellette kétoldalt egyedüli és elmaradhatatlan kísérői, a hiénák szaglászta a levegőben. Az egyikük hirtelen felmordult és fejét leszegve, lassan és lopakodva a dsungel irányába indult. A másik nyomon követte.

Bukawai - kezében görcsös dorongot szorongatva - felébredt kíváncsisággal sietett utána. A hiénák, néhány yardnyira a földön fekvő Tarzantól, szaglászva és morogva megtorpantak. Ekkor érkezett oda Bukawai és először nem akart hinni a szemének. Amikor azonban az élettelennek látszó alakban felismerte az ördögistent, haragja nem ismert határt. Azt hitte ugyanis, hogy Tarzan meghalt és neki most már sohasem lesz módja áhitott bosszuját kitölteni rajta.

A hiénák vicsorogva közeledtek a majomember felé. Bukawai artikulátlan kiáltással, kegyetlen és sulyos dorongcsapásokat osztogatva, közéjük rohant, mert remélte, hogy az élettelennek látszó testben mégis marad valami élet. A vadállatok dühösen vicsorogtak és kedvük lett volna urukra és kinzójukra vetni magukat, de a beidegződött félelem visszatartotta őket a támadástól. Néhány méternyire visszahúzódtak és hátsó lábaikra ereszkedve, gyűlölködő és éhes tekintet löveltek feléje.

Bukawai lehajolt és fülét a majomember szívére tette. A szív még dobogott. A szörnyen eltorzított arcon öröm villant keresztül - és ez egyáltalán nem volt valami kedves látvány. A majomember mellett ott feküdt a földön hosszú, füből font kötele. Bukawai gyorsan összekötözte vele a hátracsavart karokat, aztán vállára kapta a testet - mert noha öreg és beteg volt, ereje még nem hagyta cserben egészen. A hiénák, ahogy a varázsló megindult a barlang felé, megint nyomába szegődtek és követték mindenütt, végig a hosszú, sötét folyosón, amerre Bukawai becipelte áldozatát a hegy gyomrába. Bukawai roskadozva vitte a terhét a földalatti szobákon keresztül, amelyeket kanyargó folyosók kötöttek össze. Az egyik ilyen kanyarulat egy hirtelen fordulója után megint napfény érte őket és Bukawai kilépett a hegy közepén egy kis kör alakú mélyedésbe, amely valószínűleg valamelyik ősrégi vulkán krátere lehetett.

Ennek az üregnek minden oldalát meredek falak szegélyezték. Egyetlen kijárása az volt, amelyről Bukawai becipelte áldozatát. A sziklás talajon néhány kopasz fa emelkedett. És vagy száz lábnnyira odafönn a magasban látni lehetett a szakadék köcsipkés, kihalt, kopár szélét.

Bukawai nekitámasztotta Tarzant az egyik fának, majd saját köteleivel megkötözte úgy, hogy a keze szabadon maradhatott ugyan, de a köteleket olyan helyen csomózta meg, hogy a majomember nem érhetette el őket. A hiénák közben baljóslatu morgással keringtek körülötte. Bukawai gyűlölte őket és ők is gyűlölték Bukawait. A varázsló tudta, hogy csak arra várnak, amikor már egészen elerőtlenedik, vagy amikor dühük átszakítja a félelem gátjait. Lelke legmélyén nem kis félelmet érzett a visszatartó állatokkal szemben és az a félelem vitte rá, hogy mindig jól tartsa a két vadállatot, sőt gyakran - ha a vadászat balul ütött ki - a magából adjon élelmet nekik, ugyanakkor azonban beteg, bestiális és primitív agyának minden vad ösztönével igyekezett kegyetlenségét éreztetni velük.

Kölyökkoruktól kezdve mellette voltak. Azóta vele éltek és ha néha el is kóboroltak valami önálló vadászatra, mindannyiszor visszatértek. Bukawai lassanként azt kezdte hinni, hogy nem is annyira megszokásból térnek vissza hozzá, hanem valami gyűlölködő makacssággal aminek folytán inkább elviselnek minden bántalmat és kegyetlen bánásmódot, csak hogy végül kitölthessék rajta a bosszújukat. És nem nagy fantázia kellett ahhoz, hogy elképzelje, milyen lesz az a bosszu? Ma lesz a napja, hogy erről saját szemével meggyőződhetik - éppen csak hogy Bukawait ma még egy másik áldozat fogja helyettesíteni.

Bukawai - miután Tarzant a fához kötötte - visszatért a folyosóra, maga előtt hajtva a hiénákat és elzárva a barlang nyílását egy összekötözött, ágakból készült ajtókerítéssel, amely arra szolgált, hogy éjszakára eltorlaszolja Bukawai alvóhelyét, nehogy a kráterbe kizárt hiénák a sötétség leple alatt belopakodjanak és megtámadják.

Bukawai most visszatért a barlang külső szájához és egy edényt megtöltve vízzel annál a forrásnál, amely a közeli kis szakadékban eredt, visszatért a belső kráterhez. A hiénák ott álltak a kerítés mögött és éhesen meresztették szemüket Tarzan felé. Mintha várták volna a zsákmányból kijáró porciójukat, amelyben már ezelőtt is sokszor volt részük.

A varázsló a vízzel odalépett Tarzan elé és az edény tartalmának egy részét a majomember arcába loccsantotta. A lecsukott szemhéjak megrezzentek. Bukawai másodszor is ráloccsantotta a vizet és akkor Tarzan végleg felnyitotta a szemét és körülnézett.

- Ördögisten! - kiáltotta Bukawai. - Én vagyok, a nagy varázsló. Az én varázsszerem erős. A tiéd gyenge. És ezért állsz most itt megkötözve, mint a kecske, amelyet csalétkül kötöttek ki az oroszlánok elé!...

Tarzan egy szót sem értett a varázsló beszédéből és éppen ezért nem is felelt. Hideg, nyugodt tekintettel nézett Bukawai szemébe. A hátamögött lapulva közeledtek a hiénák. Hallotta a morgásukat - de még csak arrafelé sem fordította a fejét. Ő maga is emberi értelemmel rendelkező vadállat volt tulajdonképpen - és a benne élő vadállat nem engedte, hogy félelmet mutasson a halállal szemben, amelyről emberi értelmével viszont jól tudta, hogy amugy is kikerülhetetlen.

Bukawai - aki még nem volt hajlandó odadobni áldozatát a hiénáknak - fölemelt doronggal közeledett a bestiák felé. Rövid tusakodás következett, amelyben, mint mindig, most is a hiénák húzták a rövidebbet. Tarzan figyelmesen nézte őket. Láta és átérezte azt a gyűlölséget, amely a két állat és a félelmetes emberroncs között fennállott.

Bukawai, miután a hiénákat megleckéztette, visszatért, hogy tovább folytassa Tarzan becsmélését. Miután azonban látta, hogy a majomember egy szót sem ért abból, amit neki mond, végül is abbahagyta. Visszahúzódott a folyosóra és a kerítésszerű ajtót odahúzta a nyílás elé.

Majd bement a barlang belsejébe és előhozott egy alvópokrócot, amelyet leterített a nyílás előtt, hogy ott kényelmesen elhelyezkedve, kiélvezhesse bosszujának megvalósulását.

A hiénák most lopakodva keringtek a majomember körül. Tarzan egy pillanatra megpróbálta szétfeszíteni köteleit, de aztán rájött, hogy hurokkötele, amely elég erős volt Numa, az oroszlán számára is, nem fog engedni még az ő erejének sem. Semmi kedve sem volt meghalni, de azért - mint már sokszor életében - most is arcrándulás nélkül nézett szembe a halállal.

Mialatt megfeszítette a köteléket érezte, hogy az hozzádörzsölődik ahhoz a szikár fához, amely köré fonódott. És ekkor villámszerű élességgel cikkázott át agyán egy kép emlékei mélyéről. Egy karcsu kisfiu alakját látta, amint egy kötél végébe kapaszkodva himbálódzik magasan a föld fölött. Látta, amint odalentről a majmok figyelik és látta, amint a kötél elpattan s a kisfiu széles ívben zuhan a föld felé...

Tarzan elmosolyodott. És ugyanabban a pillanatban gyorsan huzgálni kezdte a kötelet ide-oda a fa törzse körül.

A hiénák - védtelenségén felbátorodva - közelebb furakodtak hozzá. Végigszaglászta a láb-szárát, ekkor azonban Tarzan feléjük csapott szabadon hagyott kezével, amire ismét eloldalogtak. A majomember azonban jól tudta, hogy amint éhségük növekszik, támadni fognak. Ezzel azonban egyelőre nem törődve, hidegvérűen, módszeresen, minden fölösleges sietség nélkül tovább dörzsölte ide-oda a köteléket a vékony fa durva kérgén.

Bukawai a barlang szájában fekvé nyugodtan szundikálni kezdett. Ugy gondolta, hogy még jó időbe fog telni, amíg a vadállatok az éhségtől hajtva annyira nekibátorodnak, hogy megtámadják a kikötött foglyot. Az ő morgásuk és az áldozat jajkiáltása majd ugyis idejében felébreszti. Addig is szépen kialhatja magát.

És aludt is.

Igy teltek az órák egymás után. A hiénák nem voltak kiéhezve, a kötél viszont - amely Tarzan tagjait körülbéklyózta - erősebb volt, mint az a gyermekkorában font kötél, amely oly könnyen kettépattant a durva fakéreg dörzsölésétől. Mégis - amilyen mértékben a bestiák éhsége növekedett - a dörzsölés folytán ez a kötél is egyre vékonyabbá és vékonyabbá vált.

Bukawai pedig aludt.

Már késő délután volt, amikor a hiénák egyike - mindegyre erősödő éhségtől hajtva - hangos morgással rávetette magát a majomemberre. A morgás felébresztette Bukawait, aki gyorsan felült és kinézett a kerítésen keresztül, hogy szemügyre vehesse, ami a kráterben végbemegy. Látta is, ahogy az éhes hiéna nekiugrik a férfi védtelen torkának. És látta azt is, hogy Tarzan keze kinyulik és megragadja a vicsorgó állatot, ugyanakkor pedig a másik bestia nekiugrik az ördögisten vállának. A hatalmas, simabőrű test megfeszült. A barnás bőr alatt kidülledtek az izmok - a majomember egész súlyával és minden erejével ellökte magát a fától - a kötelékek szétpattantak és most mindhárman vicsorogva, harapva és egymást tépve hemperegtek a kráter földjén.

Bukawai talpra ugrott. Lehetséges volna, hogy az ördögisten megmeneküljön a vadállatok fogai és éles karmai elől?... Nem? Hiszen ez a lény fegyvertelen volt és a két hiéna letéperte...

Bukawai azonban nem ismerte Tarzant.

A majomember belemélyesztette ujjait az egyik hiéna torkába és féltérdre kapaszkodott, noha a másik bestia vadul ráncigálta lefelé. Tarzan félkézzel fogta az egyiket, majd másik kezével a másikat is megragadta és maga felé húzta.

Ekkor Bukawai - látva a veszedelmet - kirohant a barlangból és magasra emelte görcsös dorongját. Tarzan látta, hogy közeledik. Most azonban már talpra ugrott, mindkét markában egy hiéna torkát szorongatva. És most hirtelen lendülettel a dühtől tajtékzó vadállatokat egyenesen a varázsló feje felé vágta. Az egyik vadállat nekiugrott ura arcának, míg a másik megfélemlítve a kráter tulsó oldalára huzódott. Az ember és az állat birkózva hempergett a földön - ez azonban nem elégítette ki Tarzant. Belerugva a bestia oldalába, odahajította a másik mellé, majd lehajolva a földön fekvő varázslóhoz, talpra segítette.

Bukawai elboruló öntudattal látta, hogy ellenfele tekintetéből a halál szikrázik feléje s ezért foggal és körömmel esett neki Tarzannak. A majomember undorodva rázkódott meg a szörnyű, elégtelenített arc közelségétől. A hiénának azonban nyilván elégük volt a küzdelemből és eltűntek azon a keskeny nyíláson, amely a barlang belsejébe vezetett.

Tarzannak nem nagy fáradságába került leteperni és megkötözni Bukawait. Akkor odavezette őt ahhoz a fához, amelyhez az imént még ő maga volt kötve. De gondja volt rá, hogy Bukawainak ne legyen módjában olyan módon megszabadulnia kötelékeitől, mint ahogy neki sikerült. Aztán megkötözve magára hagyta.

És mialatt áthaladt a kanyargó folyosókon és a földalatti szobákon, nézelődött a hiénák után, de nem látta őket semerre.

- Vissza fognak térni, - mondta magában.

Odalenn a kráterben, a könyörtelenül magasba emelkedő falak között, Bukawait kirázta a hideg a reszkető rémülettől.

- Vissza fognak térni! - ordította rémült sikoltásba fuló hangon.

És vissza is tértek...

VIII. FEJEZET

»Az oroszlán«

Numa, az oroszlán egy tüskés bokor mögött lapult, az ivóhely közelében, ott, ahol a folyó egy kanyarulat alatt éppen összeszűkül. A folyó két oldalán huzódott a sok láb koptatta csapás, amerre évszázadok óta a dsungel és a síkság vadjai közlekedtek a víz felé - a ragadozók büszkén és félelmet nem ismerő méltósággal, a többiek pedig gyáván, lopakodva és aggodalmasan...

Numa, az oroszlán éhes volt. Nagyon éhes. És ennek megfelelően elcsendesedett. Miközben az ivóhely felé közeledett, gyakran és nagyokat ordított - amint azonban arra a helyre ért, ahol alkalmas leshely kínálkozott, hogy meglesse Barat, az őzet vagy Hortat, a vadkant, vagy valamelyik más izes husu, szomszagtól odacsalogatott állatot - elhallgatott. Félelmes, baljós csend volt ez. Az éhes állat vad szemében sárgászöld fény szikrázott és kigyózó farka görcsösen meg-megrándult a földön.

Pacco, a zebra jött elsőnek és Numa, az oroszlán alig tudta elfojtani dühös morgását az állat láttára; a síkság valamennyi lakója között ugyanis Pacco, a zebra a legóvatosabb. A fekete-csikos him mögött közeledett a nyáj: harminc, vagy negyven tömzsi vad, kis lóhoz hasonló teremtmény. A vezetőjük, miközben a folyóhoz közeledett, gyakorta megtorpant és fülét hegyezve, a levegőben szaglászva állott néhány percig, hogy valami röpke szellő szárnyán elfogja a rettegett ragadozók valamelyikének áruló illatát.

Numa nyugtalanul izgett-mozgott, hátsó lábát egészen behuzta sárgás törzse alá, ilyen módon nekikészülődve az ugrásnak és a hirtelen támadásnak. Szemében mohó fény csillogott. Hatalmas izmai megremegtek a pillanat izgalmában.

Pacco kissé közelebb jött, majd megállt, horkantott egyet, aztán megfordult és elrobogott. A nyáj hangos patadobogással követte - Numa, az oroszlán azonban meg sem moccant. Ismerte már Pacco, a zebra szokását. Tudta róla, hogy még jónéhányszor nekiiramodik és újra el-iskol, mielőtt kellő bátorságot gyűjtene, hogy nőstényeit és csikóit az ivóhelyhez vezesse. A fő az, hogy valamitől végleg el ne riadjon. Numanak már gyakran volt része az ilyesmiben és ép ezért mozdulatlanul merevedett, nehogy éppen ő legyen az, aki miatt a nyáj - anélkül, hogy ivott volna - visszadübörög a síkságra.

Pacco és családja csakugyan még jónéhányszor közeledett és ugyanannyiszor megfordult és elmenekült; minden egyes alkalommal azonban közelebb és közelebb merészkedtek a folyóhoz, míg végül a jól megtermett him belemártotta bársonyos orrát a vízbe. A többiek óvatosan lépkedve követték vezérüket. Numa kiszemelt magának egy karcsu, de izmos csikót és ahogy ránézett tüzelő szeme mohón csillant fel: Numa, az oroszlán számára ugyanis alig van izesebb falat Pacco husánál, talán éppen azért, mert valamennyi növényevő közül Pacco az, akit a legnehezebb elcsípni.

Az oroszlán lassan ugrásra emelkedett - és ahogy teste megfeszült, egyik hatalmas mancsa alatt egy kis ág roppant ketté. Nyilsebesen lendült a csikó felé - az ág reccsenése azonban elég volt ahhoz, hogy a félénk állatot elriassza, úgy hogy abban a pillanatban, amikor Numa támadott, a nyáj máris dobogva menekült.

A him maradt utolsónak és az oroszlán egy hihetetlennek látszó ugrással vetette magát feléje, hogy megragadja. A kettéroppant ág azonban végleg megfosztotta Numat ebédjétől, jóllehet hatalmas mancsa belekapott a zebra sima hátába és a csapás nyomán négy vérvörös csik tarkázta az állat gyönyörű szőrzetét.

Numa dühösen kullogott el a folyótól és éhesen, haragosan és veszélyesen indult meg portyázó útjára a dsungel felé. Most már egyáltalán nem volt válogatós, annyira, hogy még Dangot, a hiénát is csemegének tekintette volna. És ebben a hangulatban bukkant rá az oroszlán Kercsak, a nagy majom törzsére.

Ilyen korán reggel senkisémet számított Numára, az oroszlánra. Ilyenkor még rendszerint aludni szokott az elmúlt éjszakáról meghagyott prédája mellett - ezen az éjszakán azonban Numanak még nem volt zsákmánya. Így hát még mindig vadászuton volt - s éhesebb volt, mint valaha.

A nagy emberszabású majmok - miután első korai éhségüket már lecsillapították - tétlenül ögyelegtek a tisztásukon. Numa, mielőtt még látta volna őket, már megorrontotta a szagukat. Rendes körülmények között ilyenkor megfordult volna, hogy valami más zsákmány után nézzon - mert még maga Numa is tiszteletben tartotta Kercsak törzse hatalmas himjeinek izmait és éles fogát - ma azonban tovább lopakodva közeledett feléjük és felhuzott inye kegyetlen vicsorgásba torzult.

Amikor elérte azt a pontot, ahonnan már megpillanthatta a majmokat, pillanatnyi késedelem nélkül támadásba lendült. Vagy egy tucat ilyen szőrös, emberformájú lény üldögélt egy csomóban a földön. A tisztás egyik oldalán, egy fa ágai között, egy barnabőrű ifju kuporgott. Látta Numa gyors támadását; látta, hogy a majmok megriadva futásnak erednek, miközben a hatalmas himék legázolják a kis balukat; mindössze egyetlenegy nőstény szállt szembe a támadóval - egy fiatal nőstény, amely anyaságának önfeláldozásával helytállott, hogy baluja elmenekülhessen.

Tarzan leugrott védett helyéről és ráordított a menekülő himekre és azokra, akik biztonságban kuporogtak a tisztást körülvevő fákon. Ha a bikák helytálltak volna, Numa nem is merte volna folytatni a támadást, vagy pedig nem tudott volna ép bőrrel szabadulni.

A himék azonban - ha meghallották is a kiáltást - nem engedelmeskedtek azonnal. Numa már megragadta a majomanyát és behurcolta a dsungelbe, mielőtt a himék még összeszedték magukat s elegendő bátorságot gyűjtöttek volna arra, hogy társuk segítségére siessenek. Tarzan sürgető hangja azonban az ő dühüket is felszította. Vicsorogva és ugatva követték Numa nyomát a növényzet sűrű utvesztőjében, ahol az oroszlán buvóhelyet keresett. A majomember vezette a csapatot, gyorsan, de mégis elővigyázattal haladva előre és inkább fülére és szimatjára, semmint szemére bízva magát.

A nyomot könnyű volt követni, mert az áldozat elhurcolt teste könnyen észrevehető és kiszimatolható vérnyomokat hagyott mindenfelé. Még a magunkfajta eltompult teremtmény is minden nehézség nélkül követhette volna a nyomát. Tarzan és Kercsak bikái pedig úgy olvastak ezekből a nyomokból, mint valami nyitott könyvből.

Tarzan pontosan tudta, mikor érnek a nagy macska közelébe, jóval előbb, semmint még annak haragos és fenyegető morgását hallotta volna. Odakiáltott a majmoknak, hogy kövessék példáját, azzal fellendítette magát egy fára és egy perccel később Numat dühösen vicsorgó gyűrű vette körül, amely messzebb volt tőle, semhogy fogaival és mancsaival elérhette volna, amelyet azonban annál jobban láthatott.

A ragadozó két mellső lábát a mozdulatlanul fekvő nőstényen nyugtatta. Tarzan jól látta, hogy az utóbbiban már nincs élet: de valami belső érzés azt diktálta neki, hogy kiragadja a prédát ellenfele karmai közül és megbüntesse a gonosztevőt.

Gunyos és sértő szavakat zuditott Numa felé, majd a támasztékaul szolgáló fáról száraz galyakat törve le, hajigálni kezdte velük az oroszlánt. A majmok hűségesen követték példáját. Numa dühében és bosszuságában felordított. Éhes volt és ilyen körülmények között mégsem tudta elfogyasztani zsákmányát.

A majmok - ha a maguk eszejárását követik - egy idő múlva hagyták volna az oroszlánt, hogy békésen elköltse ebédjét, mert hiszen a nőstény már amúgy is halott volt. Azzal nem hozhatták vissza belé az életet, hogy ágakkal hajigálják Numát! Valószínűleg maguk is visszatértek volna a tisztásra, folytatni az evést - Tarzan azonban másként határozott. Numát meg kell büntetni és el kell kergetni. Meg kell tanítani, hogy ha már megöl is egy Mangánit, nem költheti el nyugalomban prédáját. Az ő emberi agya már a jövőbe nézett, míg a majmokat egyedül csak a jelen foglalkoztatta. Ők megelégedtek volna azzal, hogy ma megmenekültek Numa karmaitól, Tarzan viszont tisztán látta annak szükségét - sőt lehetőségét is - hogy a jövőre nézve megvédjék magukat.

Igy aztán tovább tüzelte a nagy majmokat, amíg végül Numára a gallyak egész zápora zuhogott, úgy, hogy állandóan kénytelen volt kapkodni a fejét és több ízben haragosan, fenyegetően felhördült, de prédáját továbbra sem engedte el.

Tarzan hamarosan észrevette, hogy az ágak és a gallyak, amelyeket Numa felé hajigáltak, nem tesznek kárt az állatban akkor sem, ha eltalálták; sebet pedig egyáltalán nem ejtettek rajta - így aztán a majomember valami más és hatásosabb hajtófegyver után nézett. Nem is kellett sokáig keresgélnie. Nem nagyon messzire Numától egy halom kő feküdt, amely már jóval hatékonyabb és fájdalmat okozóbb fegyvernek ígérkezett. Tarzan odakiáltott a majmoknak, hogy figyeljenek rá, aztán leereszkedett a földre és a kövekből vagy egy maréknyit szedett össze. Tudta, hogy ha a majmok látni fogják az eredményt, gyorsabban követik a példáját, mintha pusztán parancsot adna nekik, hogy szedjenek össze köveket és dobálják vele Numát, mert hiszen Tarzan akkor még nem volt elismert vezére Kercsak törzse majmainak. Ez még csak évek múlva következett be. Abban az időben mindössze olyan ifjunak számított, mint bármely fiatal him, ám már bizonyos tekintélyt szerzett magának ezek között a vad állatok között, akik közé különös sorsa vezérelte. Az idősebb generáció morcos himjei még mindig gyűlölködve néztek rá, mint ahogy a vadállatok gyűlölik azokat, akiket gyanusnak találnak és akiknek jellegzetes illata elűt az övéktől, tehát tulajdonképpen máris ellenségnek tekintendő. A fiatalabb himek azonban - akik játszótársai voltak és vele együtt nőttek fel - épúgy megszokták Tarzan szagát, mint a törzs bármely más tagját. Az ő számukra Tarzan époly kevéssé volt gyanus, mint bármely más him, akit ismertek; de azért ők sem szerették, mert hiszen magát a szeretet érzését is csak a párzási évszakban ismerték.

Igy tehát Tarzan, miután parancsolni nem tudott nekik, a példamutatásra szorítkozott. Már régen felfedezte a majmok utánzási hajlandóságát és megtanulta, hogyan állíthatja azt céljai szolgálatába. Most tehát, miután felnyalábolt egy nagy csomó követ, megint visszakuszott a fára és megelégedetten látta, hogy a majmok csakugyan követik a példáját.

Kihasználva azt a rövid nyugalmi időt, amíg ellenfelei municióval látták el magukat, Numa nekilátott a zsákmány elfogyasztásának. De alig kezdett hozzá, amikor a majomember ügyes hajtással egy éles kődarabot vágott egyenesen a pofájába. Haragos és fájdalmas felordítását valóságos sortűz követte a majmok részéről, akiket Tarzan példája föllelkesített. Numa megrázta hatalmas fejét és fenyegetően nézett fel kinzóira. Vagy félórán keresztül zuditották rá a köveket és gallyakat és ám már megpróbálta még beljebb cipelni prédáját a rengetegbe, üldözői nyomon követték mindenfelé s ahelyett, hogy engedték volna prédáját békén elfogyasztani, mind messzebbre és messzebbre kergették maguk előtt.

Valamennyiük között a leggonoszabb az a szörtes majom volt, akinek még ahhoz is volt mersze, hogy leereszkedjék a földre és néhány lépésnyire közelítse meg a Dsungel Urát, hogy annál biztosabban és annál nagyobb erővel zudithassa rá az éles gránitköveket és a nehéz gallyakat. Numa hirtelen feldühödve, újra meg újra nekitámadt ilyenkor - a fürge, hajlékony testű lény azonban mindannyiszor kibújt előle s még hozzá olyan

szemtelen könnyedséggel, hogy az oroszlán lassanként már nagy éhségéről is megfeledkezett éktelen haragjában és sokszor még prédáját is otthagya egy időre az üldözés kedvéért.

Tarzan és a majmok tovább üldözték a hatalmas állatot egészen egy nagy természetes tisztásig, ahol ugylátszott, hogy Numa végül is helyállni szándékozik, mert a térség közepén helyezkedett el úgy, hogy elég távol volt bármelyik fától és így a majmok dobásai nem sok kárt tehettek benne. Tarzan volt az egyedüli, aki konokul és dühítő biztonsággal újra, meg újra eltalálta.

A majomembernek kezdett nem tetszeni a dolgok ilyen fordulata, mikor látta, hogy Numa már csak egy-egy halk morgással fogadja a néha néha ráeső köveket és szemmel láthatóan hozzákészülődik, hogy több ízben elhalasztott ebédjét befejezze. Tarzan megvakarta a fejét és elkezdett töprengeni valami más, hatásosabb támadási módon, mert szilárdul feltette magában, hogy egyszer és mindenkorra el fogja venni Numa kedvét attól, hogy a törzset meg merje támadni. Jól tudta ugyanis, hogy ha Numának egyszer sikerül prédát ejtenie Kercsak törzséből, akkor életük sem éjjel sem nappal nem lesz többé biztonságban előle. Numát meg kell tanítani rá, hogy bármelyik majom megölése azonnali és könyörtelen bosszút von maga után. Csak néhány ilyen leckére lesz szükség, hogy a törzs békessége biztosítva legyen. Ez ugyan, itt előttük, nyilván valami öreg oroszlán lehetett, amely erejét és ügyességét veszítve kénytelen volt ráfanyalodni arra prédára, ami éppen elébe akadt; de még egy magányos oroszlán is, ha nem szállnak vele szembe, kiirthatja lassanként az egész törzset, vagy legalább is annyira veszélyeztetheti a létét, hogy maga az élet sem lesz többé kíváncsi az állandó gond és félelem miatt.

- Meg kell értetni vele, hogy ezentul a Gomanganikra vadásszon, - gondolta magában Tarzan.
- Azok könnyebb prédának fognak bizonyulni. De én majd megtanítom a vad Numát, hogy a Mangarik közt nincsen keresnivalója!

Az első megoldandó kérdés azonban az volt, hogy miképpen lehetne elragadni prédáját a lakmározó oroszlántól. Tarzanban végre kialakult egy terv, amelyet mindenki más talán tulságosan vakmerőnek talált volna - Tarzan azonban szerette azokat a vállalkozásokat, melyek minél nagyobb veszéllyel voltak összekötve. Mindenesetre kétséges, hogy rajta kívül bárki másnak eszébe jutott volna ehhez hasonló módon megfosztani zsákmányától egy feldühödött és éhes oroszlánt.

Tarzannak azonban a tervhez, amelyet magában kidolgozott, segítőtársra is volt szüksége, még pedig olyanra, aki ugyanolyan bátor és csaknem ugyanolyan ügyes, mint jómaga. A majomember tekintete gyermekkori játszópajtására és első szerelmi vetélytársára, Taugra esett, az egyetlenre a törzs himjei közül, aki Tarzannal szemben olyasféle érzéseket táplált, amit körülbelül barátságnak lehetne nevezni. Tarzan mindenesetre bizonyos volt a felől, hogy Taug bátor és ezenfelül fiatal, ügyes és hihetetlenül izmos is.

- Taug! - kiáltott rá a majomember. A hatalmas majom éppen azon volt, hogy ágakat törjön le egy villámsujtotta fáról. Most abbahagyta foglalatosságát és fölneézett. - Eredj közel Numához és igyekezz bosszantani, - folytatta Tarzan. - Bosszantsd addig, amíg csak nem támad. Igyekezz elcsalni őt Mamka testétől. Csald el olyan messzire, amennyire csak tudod.

Taug bólintott. Éppen szembe volt Tarzannal a tisztás tulsó oldalán. Végül is letörte a fáról a gallyat, majd leugrott a földre és morogva és vicsorogva sértegetni kezdte Numát. A felbosszantott oroszlán felnézett rá, majd felemelkedett fektéből. Farka megmerevedett és ekkor Taug futásnak eredt, mert tudta, hogy ez a farkmerevedés a küszöbön álló támadás előjele szokott lenni.

Ugyanekkor, az oroszlán hátamögött, Tarzan gyorsan befutott a tisztás közepére, Mamka testéhez. Numa - akinek teljes figyelme Taugra összpontosult - nem vette észre a majom-

embert. Ehelyett a menekülő him után vetette magát, aki azonban éppen idejében kanyarodott el előre és sikerült két-három méterrel az üldöző vadállat előtt elérnie a legközelebbi fát. A hatalmas testű emberszabásu majom macskaügyességgel lendült fel a biztonságot jelentő ágak közé. Numa mancsa alig néhány hüvelyknyire csapott le mögötte a levegőben.

Az oroszlán egy pillanatra megtorpant a fa alatt, dühös szemekkel méregette a majmot és úgy ordított, hogy a föld rengett belé. Aztán megfordult és visszafelé indult zsákmánya irányában. Ekkor azonban hirtelen megállott, farka ismét megmerevedett és most még dühösebb indulattal vetette magát előre, mint az imént; azt látta ugyanis, hogy a szőrtelen emberszerű majom éppen a tulsó oldalon levő fák felé iramodik, hatalmas vállán cipelve a zsákmány véres testét.

A majmok a biztonságos ágak közül figyelték a vad versenyfutást és közben szidalmakat zuditottak Numára s tanácsokat kiáltottak Tarzan felé. A magasan járó nap fényes és izzó sugaraival reflektorszerűen világította meg a tisztáson mozgó alakokat, akiket a környező fákön kuporgó nézők pontosan láthattak. Lenn a térségen szemük előtt iramlott a meztelen, világos barna bőrű ifju, vállán cipelve a megölt majom rettenetesen megcsonkított holttestét, amelynek vére vörös iszapként fődte be sima testét és duzzadó izmait. Mögötte egy fekete sörényű, leszegzett fejű oroszlán - a dsungel telivérje - cikkázott keresztül a napsütötte tisztáson.

Tarzan - noha a halál ott közelített a sarkában - valami furcsa, örömhöz hasonló izgalmat érzett. De vajjon el fogja-e tudni érni a fákat, mielőtt lecsap rá a nyomában dübörgő halál?

Gunto közvetlen eléje ereszkedett az egyik fa ágáról és figyelmeztető tanácsokat süvitett feléje.

- Fogj meg! - kiáltotta vissza Tarzan és egyetlen hatalmas szökkenéssel az óriási him felé ugrott, amely egyik hátsó és egyik mellső lábával kapaszkodott az ágon. Gunto elkapta mindkettőjüket - a nagy majomembert és a nőténymajom élettelen testét - megragadta szőrös mancsával és felhuzta őket annyira, hogy Tarzan meg tudott kapaszkodni az egyik szomszédos ágban.

Odalentről egy pillanattal később Numa is a levegőbe vetette magát. Gunto azonban - bár látszatra nehézkes és ügyetlen volt - oly gyorsan bujt ki előre, mint Manu, a makimajom; úgy hogy az oroszlán karma éppen csak hogy surolta és egyetlen véres barázdát vágott szőrös karján.

Tarzan felcipelte Mamka hulláját egy magasan fekvő ághajlathoz, ahol még Sheeta, a párduc sem kaparinthatta volna meg. Numa dühösen keringett fel-alá a fa körül és félelmetesen üvöltött. Nemcsak, hogy a zsákmányától esett el, hanem még csak meg sem bosszulhatta magát. Most aztán egészen nekivadult - ellenfelei azonban elérhetetlen távolságban voltak tőle és miután még néhány szidalmat és egy-két lövedéket hajítottak feléje, már el is menekültek a fák koronáin keresztül, magára hagyva őt forrongó és tehetetlen haragjával.

Tarzan később sokat töprengett ezen a kalandon. Előre látta, hogy milyen veszély fenyeget, ha a dsungel nagy ragadozóinak figyelme Kercsak, a nagy majom törzse felé fordulna és ugyanakkor eszébe jutott az is, hogy milyen vadul menekültek a majmok akkor, amikor Numa először rájuk támadt. A dsungel humora félelmetes és kegyetlen. A vadak egyáltalán nem, vagy csak igen kevésbé értik a tréfát - a fiatal angol azonban meglátta a komikumot olyan dolgokban is, amelyek a körülötte élő lények szemében a legkevésbé sem tunket mulatságosnak.

Apró kölyök-korától kezdve kereste a tréfát - legtöbbnyire majompajtásai nagy bosszuságára és bánatára; és most is megérezte a humort a majmok fejvesztett menekülésében és Numa

tehetetlenül tomboló dühében, annak ellenére, hogy ez a kegyetlen őserdei kaland Mamka életébe és a törzs számos tagjának meggyávulásába került.

Csak néhány héttel később történt, hogy Sheeta, a párdúc csapott le váratlanul a törzsre és elrabolt egy kis balut az egyik fáról, ahova anyja rejtette, amíg jómaga elment eleség után nézni. Sheeta büntetlenül vitte el zsákmányát - és Tarzan éktelen haragra gyulladt.

A törzs himjei előtt szóvátette, hogy Numa és Sheeta egyetlen hónap leforgása alatt a törzs két tagját ölték meg.

- Valamennyiünket fel fognak falni! - kiáltotta. - És ez azért van, mert mindegyikünk saját feje után indulva portyázik a dsungelben és közeledő ellenségeinkre nem figyel senki. Még Manu, a makimajom sem ilyen elővigyázatlan. Közülök mindig ketten-hárman őrködnek, vajjon nem fenyegeti-e őket valami veszedelem. Pacco, a zebra és Wappi, az antilop is mindig kiállítanak őrszemeket a nyáj körül, hogy vigyázzanak, amíg a többiek esznek. Csak mi, a nagy Manganik, türjük, hogy Numa és Sabor és Sheeta bármikor ráinktörjenek és sorainkból raboljanak táplálékot baluik számára.

- Grrrrr! - vicsorgott Numgo.

- Mitévők legyünk? - kérdezte Faug.

- Nekünk is ki kell állítanunk két, vagy három őrszemet, akik állandóan figyeljék, vajjon Numa, Sabor, vagy Sheeta nem közeledik-e, - válaszolta Tarzan. - Akkor aztán senkitől sem kell többé félnünk, legfeljebb Histahtól, a kigyótól, de ha a többit szemmel tartjuk, akkor azt is észrevehetjük, amikor Histah közeledik, ha még oly nesztelenül kuszik is...

Igy történt azután, hogy Kercsak törzsének nagy majmai ettől kezdve mindig őrszemeket állítottak, akik három irányból is figyelték, nem ólálkodik-e valami veszedelem, mialatt a törzs vadászik, vagy élelmet keres.

Csak maga Tarzan mert messzebbre eltávolodni lakóhelyüktől, mert Tarzan ember volt és a vadászaton kívül szórakozást, kalandot és mulatságot is keresett a dsungelben - míg a többiek megelégedtek azzal, hogy élnek és szaporodnak, Tarzan a majomember élni és szórakozni is akart.

Egy napon Mbonga, az éjfékete emberevő főnök falujának palánkja fölött kuporgott és megfigyelte - mint ahogy már ezelőtt is sokszor - amint Rabba Kegga, a falu varázslója magára ölti Gorgo, a bölény fejét és bőrét, Tarzan mindig mulatott rajta, valahányszor valamelyik Gomangani Gorgo képében parádézott, de nem tulajdonított különösebb jelentőséget a dolognak mindaddig, amíg Mbonga kunyhójának nekitámasztva fel nem fedezte egy oroszlán fejjel együtt lenyuzott bőrét. És ekkor a kegyetlen állat-ember ifju, szépvonású arcát széles vigyor torzította el.

Egyelőre visszatért a dsungelbe, ahol a véletlen, valamint fürgesége, ereje és csodálatos megfigyelőképességgel párosult ravaszsága csakhamar könnyű zsákmányhoz juttatta. Ha Tarzan jogosnak érezte is, hogy a vadon ellássa őt élelemmel, egyuttal azt is kötelességének érezte, hogy azt a maga számára megszerezze és ebben a tekintetben senkisem volt rátermettebb, mint az az angol lord-ivadék, akinek még kevesebb sejelme volt őseiről, mint azoknak róla... Igy aztán beesteledett, amikor Tarzan megint visszatért Mbonga falujához és elfoglalta már egészen simára koptatott őrhelyét azon a fán, amelynek ága átnyult a palánkon, a zárt fal egyik oldalán. A falu egyetlen uccáján - minthogy semmiféle különösebb ünnepség nem volt kilátásban - alig lézengett néhány ember. Mbonga népét ugyanis csak a bőséges hus, vagy a bennszülöttek-főzte sör tudta elocsalogatni kunyhóikból. Ezen az estén tehát csak fecsegve üldögéltek a lobogó rőzserakások mellett a törzs idősebb tagjai; a fiatalok pedig - legtöbbször párosával - visszahúzódtak a pálmaháncssal fődött kunyhók árnyékába.

Tarzan könnyedén leszökölt a fáról a falu uccájába és a sötét árnyék védelme alatt lopakodva közeledett Mbonga, a főnök kunyhója felé. Itt megtalálta, amit keresett. Körös-körül mindenfelé harcosok tartózkodtak, de ezeknek persze sejtelmük sem volt róla, hogy a rettegett ördög-isten ott ólálkodik a közelükben és így azt sem vették észre, hogy észrevétlenül megkaparintja a kívánt tárgyat és azzal együtt eltűnik a faluból, époly nesztelenül, mint ahogy jött.

Aznap éjszaka, valamivel később, amikor Tarzan alváshoz készülődött még jóideig feküdt, felnézve a szikrázó csillagokra és Gorora, a holdra - és elmosolyodott. Visszaemlékezett rá, hogy milyen mulatságos volt, amikor a hatalmas himek vad összevisszaságban menekültek azon a napon, amikor Numa közékük csapott és elrabolta Mamkát, pedig jól tudta róluk, hogy valamennyien vadak és elszántak. De éppen a hirtelen meglepetés ejtette pánikba őket - és ez volt az, amit Tarzan még nem tudott. Ezt azonban a legközelebbi jövőben alkalma volt megtanulni.

Széles vigyorral az arcán szunnyadt el.

Reggel Manu, a makimajom ébresztette fel azzal, hogy egy föléje hajló ágról üres babhéjakat hajigált fölfelé forduló arcába. Tarzan felpillantott és mosolygott. Nem egy ilyen ébresztésben volt már része. Ő, meg Manu meglehetősen jó barátok voltak és ez a barátságuk kölcsönös szolgálatokon alapult. Manu gyakran jött reggelenként rohanva, felébreszteni Tarzant és elujságolni neki, hogy Bara, az őz valahol a közelben tartózkodik, vagy hogy Horta, a vadkan a szomszédos iszapban alszik, viszonzásul pedig Tarzan feltörte a keményebb diókat és a vastagabb héjju gyümölcsöket Manu számára, vagy elkergette az ólálkodó Histah-t, a kigyót, meg Sheetát, a párducot.

A nap már elég magasan járt és a törzs meglehetősen szétszóródott, hogy élelmet keressen. Manu kézlengetéssel és rikoltozó kis visongásokkal jelezte, hogy milyen irányban távoztak.

- Gyere velem, Manu, - mondta Tarzan, - és olyat fogsz látni, hogy örömdben táncra kerekedsz és megbolondulsz a saját kurjongásodtól! Gyere csak, Tarzan a majomember után...!

Azzal megindult a Manu által jelzett irányban és feje fölött, az ágak között, fecsegve és nyöszörögve és grimaszokat vágva haladt Manu, a makimajom. Tarzan vállára vetve cipelte magával azt a holmit, amit előző este zsákmányolt Mbonga, a főnök falujában.

A törzs benn, az erdő mélyén kereste az élelmet, annak a tisztásnak a közelében, ahol Gunto, Taug és Tarzan annakidején elbánt Numával és végül is megfosztotta zsákmányától. Néhányan magán a tisztáson tartózkodtak. Békésen és meglegedetten majsolták az ételt, abban a biztos tudatban, hogy három oldalról három különböző őrszem őrködik a törzs biztonsága fölött. Erre Tarzan tanította meg őket és bár - mint ez gyakran előfordul - néhány napja egyedül és távol tőlük vadászott, nem felejtették el intelmeit. Ha még egy ideig folytatták volna az őrségállítást, valósággal törzsi szokássá fejlődött volna a dolog és ez az intézmény valószínűleg örök időkre fennmaradt volna.

Tarzan azonban - aki jobban ismerte őket, mint azok saját magukat - biztosra vette, hogy amint magukra hagyja őket, nem állitanak többé őrszemeket. Éppen ezért most elhatározta, hogy nemcsak megréfálja őket, hanem egyuttal leckét is ad nekik abból, mennyire életbevágó fontossága az elővigyázat a dsungel mélyén. Kercsak majmai a maguk módján ugyan eddig is elővigyázatosak voltak - Tarzan azonban fokozottabb óvatosságra akarta tanítani őket.

Aznap Gunto őrködött a tisztás északi oldalán. Felkuperodott egy faág villájába, ahonnan jókora távolságra áttekinthette az őserdő körülötte elterülő részét. Ő volt az első, aki felfedezte a közeledő ellenséget. Figyelmét magára vonta a bozótból felhallatszó csörtetés és egy perccel utóbb megpillantott egy lobogó sörényt és egy sárgás-barna testet. Csak éppen hogy

megvillant előtte ez a látvány és máris harsogva elordította magát: »Kreeg-ah!«, ami a majmok között a veszélyre való figyelmeztetés kiáltása.

A törzs abban a pillanatban visszahangozta a kiáltást úgy, hogy a tisztás körül az egész dsungel harsogott a Kreeg-ah-tól és a majmok sürgősen nekiiramodtak a fáknak, hogy védelmet keressenek a lombzat között, míg a nagy himek abba az irányba siettek, amerre Gunto posztolt.

Ekkor jelent meg a tisztáson Numa, az oroszlán méltóságteljesen és hatalmasan. Hatalmas melléből morajló és recsegő ordítás tört elő, amelynek hallatára a majmok testén az ijedtségtől végigborzongott a szőr.

Numa a tisztásra érve megállott és ebben a pillanatban a fák tetejéről valóságos jégesőként kezdett zuhogni rá a kő és a száraz ág. Tíz-husz helyen is eltalálták. Egyes majmok leugráltak a földre, köveket kerestek össze és azzal bombázták tovább könnyörtelenül.

Numa megfordult, hogy elmeneküljön, de utját már erről az oldalról is fájdalmas közáporosó zárta el. Ekkor a tisztás egyik szélén a hatalmas termetű Taug közeledett feléje egy akkora szikladarabbal a kezében, mint egy ember feje. És a Dsungel Ura elterült a rettenetes erővel rázuduló csapás alatt.

Kercsak törzsének nagy majmai ordítva, vicsorogva és hangos ugatást hallatva rohantak a legyőzött oroszlán felé. Botok, kövek és sárgás agyarak meredtek a mozdulatlan test felé. Még egy pillanat, aztán Numat - mielőtt még vissza nyerhetné eszméletét - megrohanják és darabokra tépik, úgy hogy a dsungel teremtményeinek legfélelmesebbikéből mindössze néhány törött csont és néhány véres szőrösomó marad.

A kövek és a botok már a levegőbe emelkedtek és a hatalmas agyarak félelmetesen villantak fel, amikor a fák egyikéről egy hosszú, fehér pofaszakállu, ráncosarcu, apró kis teremtmény pottyant közéjük. Egyenesen Numa testére ugrott rá és ott táncolt és visitott és sikoltozott, mintha csak ki akarná hívni maga ellen Kercsak törzsének himjeit.

Azok egy pillanatra megtorpantak a meglepetéstől. Hiszen ez Manu volt, a makimajom, Manu, a kis gyáva, aki most itt elszántan szembeszáll a vad és hatalmas Manganikkal és Numa, az oroszlán testén táncolva orditozza feléjük, hogy hozzá ne nyuljanak.

A himek megrökönyödését kihasználva, Manu lenyult és megragadta Numa sárgásbarna fülét. Egész erejével megrántotta a sulyos fejet, úgy hogy az hátára fordult és akkor a bőr alól előbukkant Tarzan, a majomember borzas fekete feje és éles vágásu arcéle.

Néhányan az idősebb majmok közül mindenáron be akarták fejezni a munkát, ha már egyszer nekikezdték, Taug azonban - a morcos, izmos Taug - villámgyorsan odaugrott a majomemberhez és testével védelmezve az eszméletlenül heverőt, visszaparancsolt mindenkit, aki gyermekkori játszótársa közelébe akart férkőzni. És ott termett élettársa, Teeka is, aki elszántan és vicsorogva állta a sarat Taug oldalán. Még néhányan csatlakoztak hozzájuk, míg végül is Tarzant szőrös testőrök gyűrűje vette körül.

Tarzan meglepődve és kissé meghökkenve nyitotta fel néhány perccel később a szemét. Rábámult a körülötte álló majmokra s akkor lassan kezdett visszaderengeni agyába, hogy mi történhetett.

Arca lassan széles vigyorgásba szaladt. Jó néhány sebet kapott és ezek a sebek ugyancsak fájtak, - de mégis úgy érezte, hogy ez a kaland megérte azt, amibe került. Rájött például, hogy Kercsak majmai igenis megszivlelték a tanítását és rájött arra is, hogy vannak igaz barátai ezek között a morcos vadállatok között, amelyekről eddig azt hitte, hogy teljesen érzéketlenek mindennel szemben. S arra is rájött, hogy Manu, a makimajom - a kis gyáva Manu - is hajlandó volt kockára tenni életét, hogy őt megmentse.

IX. FEJEZET

A lidércálom.

Mbonga, a főnök falujának bennszülöttei ünnepet ültek, míg a fejük fölött egy magas fán Tarzan, a majomember posztolt - haragosan, félelmetesen, korgó gyomorral és irigyen. Aznap gyatrán sikerült a vadászat, mert még a legnagyobb őserdei vadász életében is épügy vannak sovány idők, mint kövérek. Gyakran előfordult, hogy Tarzan néha egész nap éhesen kódorgott, aztán voltak hónapok, amikor éppen csak hogy valami eleséget sikerült találnia - az ilyen idők azonban szerencsére ritkaszámba mentek.

Egyszer egy időszakra valami betegség ütötte fel a fejét a növényevők között, úgy hogy a sikságon éveken át alig lehetett vadat látni, majd megint a nagy ragadozók szaporodtak el és annyira ellepték az egész vidéket, hogy minden zsákmányolható állat - s ilyenképpen Tarzan prédája is hosszú időre elmenekült a környékről.

Legnagyobbbrészt azonban bőségesen akadt eleség Tarzan számára. Csak ma üldözte a balsors, úgy hogy végül is éhkoppon maradt. S most, ahogy fenn kuporgott a fán, a dáridózó feketék feje fölött, kegyetlenül mardosta az éhség és még jobban gyűlölte ősi ellenségeit, mint valaha. Amint, hogy valóban keserves dolog lehetett számára ott, a magasban ücsörögni és nézni, hogyan tömik a bendőjüket a Gomanganik annyira, hogy majd megpukkadnak tőle. És hozzá még elefánthust esznek!

Tarzan és Tantor mindig is a legjobb barátságban volt egymással és Tarzan eddig még sohasem kóstolt bele elefánt husába; a Gomanganik azonban nyilvánvalóan elejtettek egyet és most ahogy nagy dáridót csaptak a préda husából, Tarzan bizony szívesen követte volna példájukat, ha módja lett volna rá. Persze, ha tudta volna, hogy az elefánt betegségben mult ki néhány nappal azelőtt, hogy a feketék rábukkantak a hullájára, nem nagyon vágyakozott volna a falat után, mert Tarzan, majomember nem ette a döglött állatot. Az éhség azonban tulateszi magát ennél még különb aggályokon is és Tarzan egyébként sem volt soha tulságosan aggályoskodó természetű.

E pillanatban alig volt egyéb, mint egy átkozottul éhes, vad bestia, akit éppen csak hogy az ösztönös óvatosság tartott féken, mert a falu közepén sistergő hatalmas főzőkatlant fekete harcosok gyűrűje vette körül, akikkel még magának Tarzannak, a majomembernek sem lehetett volna büntetlenül tengelyt akasztani. Várnia kellett tehát az étvágya csillapításával addig, amíg a feketék eszméletlenségig telezabálják magukat, aztán majd - ha hagynak még néhány morzsát - megkaparintani, ami még megmaradt. A türelmetlen Tarzannak azonban olybá tűnt, mintha a falánk Gomanganik inkább széjjel pukkadnának, semmint, hogy abba-hagyják az evést, míg az utolsó csipetnyi eledellel nem végeztek. Egy időre felfüggesztették ugyan az evést, hogy valami vadásztáncot mutassanak be, ez a testgyakorlat azonban láthatólag újra felélesztette étvágyukat, mert valósággal elképesztő mennyiséget fogyasztottak az elefánthusból és az otthon készült sörből, míg végre annyira megtömték a gyomrukat, hogy már felállni sem tudtak, hanem egyszerűen csak végigheveredtek a földön a nagy főzőüst körül és úgy zabáltak tovább, egészen az öntudatlanságig.

Már jóval elmúlt éjfél, amikor a jelek azt mutatták, hogy az orgia a vége felé közeledik. A feketebőrűek egymásután álmosodni kezdtek, néhányan azonban még mindig derekasan tartották magukat. Ezek is olyan állapotban voltak már, hogy felőlük Tarzan nyugodtan behatolhatott volna a faluba és akár az orruk elöl kaparinthatott volna el egy maréknyi hust - de ő nemcsak egy maréknyit akart. Ugy érezte, hogy most már csak azért is alaposan meg kell töltenie a gyomrát, annál is inkább, mert élelemre volt szüksége, hogy a cserkészést tovább folytathassa.

Végül már csak egyetlen harcos maradt a porondon - egy öreg fickó, akinek ráncos hasa most olyan sima és feszes lett, mint a dob bőre. De azért időnként nagy ügyel-bajjal még mindig odavonszolta magát az üsthöz, lassan féltérdre ereszkedett, úgy hogy benyulhatott a kondérba és kihalászhatott még egy szeletke hust magának. Akkor aztán hátrafele fordult és hangos nyögéssel kezdte legyömöszölni a torkán az ételt.

Tarzan látta, hogy ez a vén haspók nyilvánvalóan nem hagyja abba zabálást, amíg vagy bele nem hal, vagy az utolsó morzsát is el nem fogyasztja. A majomember bosszusan megrázta a fejét. Micsoda undok teremtmények ezek a Gomanganik! Viszont a dsungel valamennyi lakója között ők voltak az egyedüliek, akiket bizonyos tekintetben Tarzanhoz hasonlóknak lehetett tekinteni. Tarzan ember volt és láthatólag ezek is valami emberfajta lények lehetnek épúgy, mint ahogy a kis makimajmok, a nagy majmok, és Bolgani, a gorilla ugyancsak nyilvánvalóan mind egyazon nagy családhoz tartoztak, ámbár nagyságra, alakra és szokásokra nézve el is ütöttek egymástól. Tarzan szégyelte magát miattuk, mert az jutott eszébe, hogy a dsungel valamennyi vadja között az ember a legutálatosabb - az ember, meg Dango, a hiéna. Mert csak az ember, meg a Dango tömi magát tele annyira, hogy végül is felpuffad, mint egy döglött patkány. Tarzan már látott olyan esetet, amikor Dango elkezdett lukat enni egy döglött elefánt hullájába és aztán evett, evett tovább, egészen addig, amíg nem tudott kijönni többé a magazabálta lukon. S most el tudta képzelni, hogy az ember - ha alkalma kínálkoznék rá - ugyanerre volna képes. Az ember különben is a természet legcsufabb teremtményei közé tartozik sima bőrével, nagy hasával, egyforma kis fogaival és vörös ajkával! Az ember egyenesen utálatos, - gondolta Tarzan, miközben elnézte a lába alatt a porban elnyúló undok, öreg fekete harcost.

De lám csak! Ez az ember most megint feltápáskodik, hogy újabb husdarabot halásszon ki magának a kondérból. Hangosan és fájdalmasan nyögött, de azért csak falt tovább és falt és falt a végtelenségig. Tarzan nem tudta elviselni sem az éhséget, sem az undort, amelyet érzett. Nesztelenül lecsuszott a fáról a földre és megállt egy hatalmas fatörzs mögött.

A férfi még mindig ott térdelt falánk izgalmában a főzőüst előtt, háttal a majomember felé fordulva. Tarzan gyors és nesztelen léptekkel közeledett feléje. Egyetlen hang sem hallatszott, amikor acélos ujjai összezárultak a fekete torok körül. A küzdelem rövid volt, mert az öregben amúgy sem lakozott sok erő és különben is már félig elvesztette az eszméletét a zabálástól meg a sörtől.

Tarzan ellökte magától az élettelen testet majd kiszedett egy csomó husdarabot a kondérból - annyit, hogy még az ő hatalmas étvágyához is elegendő legyen - aztán megint felnyalábolta az öreget és beleültette az üstbe. Ha a feketebőrűek felébrednek, legalább lesz min törni a fejüket! Tarzan vigyorgott. Aztán, ahogy eleségével megrakodva a fák felé indult, fölkapott egy edényt, amelyben sör állott és ajkához emelte, de az első korty után rögtön kiköpte az italt és széles ívben elhajította magától az edényt. Biztosra vette, hogy még Dango is undorodna ettől a szörnyűséges italtól és a meggondolás csak még terebélyesebbre dagasztotta az emberi fajta iránt érzett lenézését.

Tarzan vagy félmérföldnyire beljebb vonult a dsungelbe, aztán nekilátott, hogy a zsákmányolt ételt elfogyassza. Érezte ugyan, hogy a husnak valami furcsa és kellemetlen szaga van, de azt hitte, hogy az onnan származik, hogy egy vízzel teli üstben tűz fölött állott. Tarzan természetesen a nyershushoz volt szokva. Ez a főtt eledel nem nagyon volt inyére, minthogy azonban meglehetősen éhes volt, már jó sokat elfogyasztott belőle, míg egyszerre csak érezni kezdte, hogy a gyomra nem hajlandó többet befogadni. A különös csak az volt, hogy tulajdonképpen sokkal kevesebbet evett, mint amennyit elegendőnek képzelt volna kinzó éhsége csillapítására.

A megmaradt ételt a földre hajtva elhelyezkedett egy kényelmes ághajlatban és megpróbált aludni - az álom azonban makacsul elkerülte a szemét.

Tarzan, a majomember rendes körülmények között oly gyorsan szokott elszunnyadni, mint a kutya, miután összehuzta magát a szőnyegen a kellemesen bágyasztó tűzhely előtt. Ezen az éjszakán azonban csak izgett-mozgott és forgolódott, mert a gyomra mélyén olyasféle érzése támadt, mintha a megevett husdarabok kifelé kívánczoltak volna, hogy megkeressék az elefántot, amelyből származtak. Tarzan azonban keményen tartotta magát. Összeszorította a fogát és visszanyomta ezt a kinos, felfelé törekvő érzést. Ha már ilyen sokáig kellett várnia, amíg hozzájuthatott az eledelhez, nem volt hajlandó egykönnyen megválni tőle.

Végre is elszunnyadt, amikor egy oroszlán ordítása ébresztette fel. Fölült és csodálkozva látta, hogy világos nappal van. Tarzan megdörzsölte a szemét. Lehetséges volna, hogy csakugyan aludt? Egyáltalán nem érezte olyan felfrissültnek magát, mint ahogy máskor szokta, kiadós és egészséges szundikálás után. Most hirtelen valami nesz vonta magára a figyelmét és ahogy lepillantott, egy oroszlánt látott a fa tövében, éhesen bámulva fel reá. Tarzan egy grimaszt vágott az állatok királya felé, amire Numa - a majomember legnagyobb elképedésére - egyszerre csak mászni kezdett a fára, egyenesen feléje törtetve az ágak közé. Tarzan még soha életében ezelőtt nem látta, hogy egy oroszlán fára mászott volna, de - valami megmagyarázhatatlan okból - ezuttal még csak nem is csodálkozott rajta, hogy ez az oroszlán ilyesmire vetemedik.

Az oroszlán lassan kuszott feléje, Tarzan pedig fölfelé huzódott, a magasabban fekvő ágak felé. Bosszuságára azonban felfedezte, hogy egyáltalán alig tud mászni. Ujra, meg újra visszacsuszott és ilyenformán minden előnyét elvesztette, míg az oroszlán változatlanul kapaszkodott s egyre közelebb és közelebb került a majomemberhez. Tarzan már látta az éhes villogást a sárgás-zöld szemekben. Látta a hatalmas álkapocs kétoldalán lecsorgó nyálat és a szörnyű fogakat, amelyek nemsokára megragadják és darabokra szaggatják. A majomember kétségbeesett erőlködéssel végre valami kis előnyre tett szert és elérte a vékonyabb ágakat, ahová - mint azt jól tudta - már egyetlen oroszlán sem tudná követni. Az ördögpofájú Numa azonban egyre csak közeledett. Bármilyen hihetetlennek tűnt, de ez volt a valóság. És Tarzan legfőként azon ámult, hogy noha tudatában volt mindennek a lehetetlenségével, mégis valahogy természetesnek talált mindent, elsősorban azt, hogy egy oroszlán egyáltalán felmásszik egy fára, másodsorban pedig, hogy felmerészkedjék a legmagasabban fekvő vékony ágakig, ahová még Sheeta, a párdúc sem merne felmászni.

A majomember nagy-bizonytalanul már elérte a magas fa tetejét és Numa, az oroszlán vészes morgással változatlanul nyomon követte. Amikor azután Tarzan a fa legmagasabb ágán, magasan az őserdő felett, kinosan egyensúlyozva magát megállapodott, tudta, hogy nincs tovább. Alatta serényen iparkodott felfelé az oroszlán és Tarzan, a majomember tisztában volt vele, hogy most aztán ütött a végórája. Egy vékony ágon nem bocsátkozhatik harcba Numával, az oroszlánnal, különösen nem az olyan Numával, amely láthatólag éppoly könnyedén mozgott a lengő ágakon, kétszáz lábnyira a talaj fölött, mint akár odalenn a földön.

Egyre közelebb és közelebb jött az oroszlán. Még egy pillanat s akkor kinyulik egy hatalmas mancs és megragadja a majomembert. Ekkor Tarzan hirtelen felpillantott, mert valami neszt hallott a feje fölött. Egy hatalmas madár keringett közvetlenül fölötte. Soha életében nem látott még ilyen óriási madarat, de azonnal felismerte, mert hiszen százszor is látta a képét azokban a könyvekben, amelyeket a földnyelven álló kis kunyhóban tanulmányozott - abban a mohával benőtt kunyhóban, amely berendezésével együtt egyedüli örökségként maradt halott és ismeretlen atyja után a fiatal lord Greystokera.

Az egyik képeskönyvben egy hatalmas madár volt látható, amint magasan a föld fölött röpülve egy kis gyermeket tart karmai között, míg lenn a földön egy kétségbeesett anya áll,

tehetetlenül felemelve kezeit. Az oroszlán már felemelte karmos mancsát, hogy megragadja, amikor a madár hirtelen lebukott és hasonlóképpen félelmetes karmait belevágta Tarzan hátába. Szörnyű fájdalom volt ez, a majomember mégis megkönnyebbülve érezte magát, hogy a madár elragadja őt Numa félelmetes mancsai elől.

A madár most nagy szárnycsapkodással hirtelen magasba emelkedett, úgy hogy az őserdő mélyen alattuk feküdt. A rettenetes magasságból lenézve Tarzan szédült és erősen lehuntya a szemét s visszafojtotta még a lélekzetét is. A nagy madár azonban még mind magasabbra és magasabbra szárnyalt. Tarzan most mégis felnyitotta a szemét. A dsungel már olyan mélyen maradt alattuk, hogy mindössze valami elenyészően apró zöld foltnak tűnt és pontosan a fejük fölött, közvetlen közelben a nap fényes korongja világított. Tarzan felnyújtotta a kezét és melengette a hidegtől elgémberedett tagjait. Aztán hirtelen harag nyilalt át rajta. Vajjon hová viszi ez a madár? Miért engedi jómaga tehetetlen préda módjára cipelni magát? Tarzan, a majomember, a hatalmas harcos, küzdelem nélkül adja meg magát sorsának? Soha!

Kirántotta vadász-kését és felfelé sujtva vele; egyszer-kétszer-háromszor belemártotta a madár mellébe. A hatalmas szárnyak még néhányszor görcsösen csapkodtak, de a karmok már eleresztették zsákmányukat és ekkor Tarzan, a majomember fejével lefelé zuhanni kezdett a mélységben fekvő dsungel irányában.

A majomembernek úgy tűnt, hogy sok-sok percen keresztül zuhan, míg végül hatalmas roppanással kiköt a fák zöld lombkoronája között. A vékonyabb ágak letöredeztek az esés erejétől, úgy hogy percre megállapodott ugyanazon az ágon, amelynek hajlatában az előző éjszaka nyugovóra tért. Itt egy másodpercig görcsösen erőlködött, hogy megkapaszkodjék és visszanyerje egyensúlyát, de végül is lefordult róla és csak vad kapaszkodás árán tudott annyira megfogni, hogy lógva maradhatott az ágon.

Megint felnyitotta szemét, amelyet zuhanás közben erősen lehunty. Most megint éjszaka volt. Régi fűrgeségét visszanyerve visszakapaszkodott az ághajlatba, ahonnan az imént lefordult. Odalenn egy oroszlán ordított és Tarzan, ahogy lepillantott, látta, hogy a sárgás-zöld szemek megcsillannak a holdfényben, amint a dsungel fekete éjszakáján keresztülfuródva, feléje szegeződnek.

A majomember nehezen kapkodva lélegzett. Egész testét hideg verejték lepte el és szörnyű nagy betegséget érzett a gyomra fenekén. Tarzan, a majomember most álmodta életének első álmát.

Hosszu ideig csak kuporgott és nézte Numát és várta, hogy elkezdjen felkapaszkodni a fára és figyelte, hogy nem hallja-e odafönről a hatalmas szárnyak csapkodását - mert Tarzan, a majomember számára az álom egyenlő volt a valósággal.

Nem tudta elhinni, amit látott és mégis - miután saját szemeivel tapasztalta ezeket a hihetetlen dolgokat - nem kételkedett érzékszervei tanúságában. Tarzant eddigi életében még sohasem vezették félre érzékszervei és ép ezért természetesen vakon megbizott bennük. Nem tudta tehát elképzelni, hogy látszólag keresztülment volna valami rémes kalandon, amely a valóságban egyáltalán nem is volt igaz. Felfogó képességét meghaladta az az elgondolás, hogy romlott elefánthussal elcsapott gyomor, egy oroszlán ordítása a dsungelben, egy könyvben látott kép és maga az alvás együttvéve egészen fantasztikus álmokképeket idézhettek elő; azt azonban tudta, hogy Numa sohasem mászik fára, tudta, hogy a dsungelben egyáltalán nincs olyan madár, mint amelyet az imént látott és azt is tudta, hogy nem zuhanhatott volna le abból a félelmetes magasságból anélkül, hogy azonnal halálra ne zuzta volna magát.

Tarzan tehát meglehetősen zavarban volt, miközben újabb alváshoz készülődött - meglehetősen zavarban volt és nagyon-nagyon rosszul érezte magát.

Mialatt keményen törte a fejét az éjszaka furcsa eseményein, egy újabb különös jelenség vonta magára a figyelmét. Megint nem hitte volna el, ha a saját két szemével nem látja: Histah, a kigyó csavarodott fel gyűrűzve a fa törzsére - Histah, amely annak az öreg embernek a fejét viselte, akit Tarzan megfojtott és beledobott a főző-kondérba. Pontosan ugyanolyan feje volt és ugyanolyan kerek, feszes, fekete felpuffadt hasa. A kifordult szemek üveges pillantással fordultak feléje és amikor a félelmetes arcu jelenség már egészen közel ért, kitátotta a száját, hogy Tarzanba vágja fogait. A majomember vadul odasujtott a rémületes arc kellős közepébe és ugyanabban a pillanatban a jelenség is eltűnt.

Tarzan minden izében remegve, tágranyilt szemmel és lélekzete után kapkodva ült föl az ágon. Éles és a dsungel térségeihez szokott szemével körülpillantott, de sehol sem látta az öreg embert, aki Histah a kigyó testét viseli, csak később fedezett fel meztelen combján egy hernyót, amely a feje fölött lévő ágról eshetett le rá. Undorodó grimasszal lefricskázta magáról a földre.

És így telt tovább az éjszaka; egyik álom kergette a másikat, egyik lidércnyomás jött a másik után, míg végül az elkinzott majomember rémült őz módjára reszketett még a fák között elsuhanó szellőtől is és felriadt, valahányszor a hiéna borzongatóan felkacagott az őserdő csöndjében. Végre azonban felhasadt a hajnal és a beteg, lázas Tarzan nagy kinnal keresztül vánszorgott a dsungelen, hogy vizet találjon. Mintha egész testét tűz égette volna tetőtől-talpig meleg hullám öntötte el. Egy ágas-bogas, áthatolhatatlannak látszó sűrűséghez ért és a vadállatok módjára ott huzta meg magát, hogy magányosan és senkitől sem látva fejezze be életét, biztonságban a portyázó ragadozók elől.

De nem halt meg. Pedig jóideig ugyancsak kívánta a halált - de aztán a természet és maga a beteg gyomor is a maguk módján állították helyre. A majomember elkezdett szörnyen izzadni aztán rendes és zavartalan álomba merült. Végig aludta csaknem az egész délutánt. És amikor felébredt, még mindig kissé gyengének érezte ugyan magát, de már nem volt többé beteg.

Megint nekilátott ivóvizet keresni, aztán mikor végre lecsillapította szomját, lassan a földnyelven álló kunyhó felé indult. Ha elhagyatottnak érezte magát, vagy ha gondolkodni akart, akkor rendszerint ezt a nyugalmas és békés helyet kereste fel.

Mialatt a kunyhóhoz közeledett és eltolta az ajtóról a durván ácsolt reteszt, amelyet még apja készített sok évvel ezelőtt - két apró vérrel aláfutott szem figyelte mozdulatait a közeli dsungel ágbogai közül. Egy rosszindulatu és kíváncsi tekintet követte Tarzant, aki azonban belépett a kunyhóba és bezárta maga után az ajtót. Itt, a külső világtól távol nyugodtan álmodhatott tovább. Felkuporodhatott a fekvőhelyre és végignézhette a könyvekben a különös dolgok képeit, aztán silabizálhatta a nyomtatott szavakat, amelyeket megtanult kibetűzni, anélkül, hogy magát az élő nyelvet ismerte volna, és általában kedvére élhetett abban a csodálatos világban, amelyet ezekből a szeretett könyvekből megismert. Numa és Sabor akár a közelben portyázhattak, az elemek kedvükre dühönghetnek odakünn - de itt benn, Tarzan teljesen átengedhette magát a nyugodt elernyedésnek, amelyekre szüksége volt, hogy ebbe a számára legnagyobb gyönyörűséget jelentő foglalatosságba belemerüljön.

Ma azt a képet lapozta fel, ahol egy hatalmas madár elragad karmai között egy kis Tarman-ganit. Tarzan összeráncolt szemöldökkel vizsgálgatta a színes nyomást. Igen, ez ugyanaz a madár volt, amely előző nap őt elragadta - Tarzan számára ugyanis az álom annyira a valóságot jelentette, hogy valóban azt képzelte: egy nap és egy éjszaka mult el azóta, amióta az ághajlatban először álomba hajtotta a fejét.

Mennél többet törte azonban a fejét a dolgon, annál valószínűlenebbnek tündek azok a látszólagos kalandok, amelyeken végigment, de hogy hol végződött a valóság és hol kezdődött a képzelet, azt nem tudta megállapítani. Már azt sem tudta biztosan, vajjon egyáltalán csak-

ugyan ott volt-e a bennszülöttek falujában, megölte-e az öreg Gomanganit, evett-e az elefánt husból és beteg volt-e? Tarzan megvakarta bozontos üstökét és elgondolkozott. Mindez igen különös volt és ő csak annyit tudott, hogy még sohasem látta Numát fára mászni, sem Histah-t olyan formában, hogy egy öreg fekete ember fejét és hasát viselte volna, pláne olyanét, akit Tarzan előzőleg már megölt.

Végül is egy sóhajtással feladta a próbálkozást, hogy megfejtse a megfejthetlent. Csak a szíve mélyén érezte, hogy valami új dolog lépett az életébe, amit azelőtt nem ismert - egy más világ, amely csak akkor létezett, amikor ő aludt, amelynek tudatát és emlékét azonban megőrizte még akkor is, amikor már felébredt.

Aztán azon kezdett töprengeni, hogy vajjon azok a csodálatos teremtmények, amelyeket alvása közben megismert, nem ölhették volna-e meg őt? Hiszen Tarzan, a majomember akkor egészen más lénnyé változott - valami tehetetlen, gyámoltalan és gyáva lénnyé, aki legszívesebben megszaladt volna ellenfelei elől, akár csak Bara, az őz, minden állatok legféltettebbike.

És így - az álom kapcsán - ismerkedett meg Tarzan a félelemnek azzal az érzésével, amelyet éber állapotban sohasem ismert. Nyilván ugyanazon a lelki folyamaton ment keresztül, mint valamikor ősei és amely folyamat azután először babona, majd később vallás formájában maradt meg az utókornak; mert ők is - épugy, mint Tarzan - éjszakánként olyan dolgokat véltek látni, amelyeket éber állapotban és utólagos meggondolással lehetetlenségnek kellett, hogy tartsanak - magyarázatul tehát furcsa szellemeket találtak ki, akik különös és félelmetes hatalommal vannak felruházva és ezeknek a szellemeknek tulajdonították azután azokat a megmagyarázhatatlan természeti tűneményeket, amelyeknek minden megismétlődése borzongással, csodálattal és reszkető félelemmel töltötte el őket.

Ahogy azután Tarzan a nyomtatott oldalon felsorakozó kis betűbolhákra fordította a figyelmét, furcsa kalandjainak emléke elmerült, miközben olvasni kezdte Bolgani, a gorilla fogságbaesésének történetét. Volt ott egy többé-kevésbé élethű illusztráció is, amely Bolganit egy ketrecben ábrázolta. A rács előtt egy csomó furcsa külsejű Tarmanganit állott és kíváncsian bámulta a vicsorgó vadállatot. Tarzan - mint mindig - most is elcsodálkozott azon, hogy milyen haszontalan és színes tollazattal borítják testüket ezek a Tarmanganik. Valahányszor e különös teremtmények képét nézte, mindannyiszor vigyorognia kellett. Nem tudta eldönteni, vajjon azért fedik-e el testüket, mert szégyenlik szőrtelenségüket, vagy azért, mert azt hiszik, hogy ezekbe a furcsa holmikba öltözve talán szebbeknek hatnak. Tarzan különösen a lerajzolt embernek nevetséges fejdiszein tudott elszórakozni. Nem tudta elképzelni, hogy a nőstények hogyan tudják egyensúlyozni a fejükön rettenetes fejfedőiket és csaknem hangosan fel kellett nevetnie, amikor elnézte azokat a mulatságos kis kerek holmikat, amelyek a hímek fején diszelegtek.

A majomember lassan kapiskálta az egyes betűcsoportok értelmét a nyomtatott oldalon és mialatt olvasott, a kis bolhák - mindig ezeknek képzelte a betűket - elkezdtek összekavarodni a szeme előtt. Kétszer is megdörzsölte kezefejével a szemét, de mindannyiszor csak pillanatokra sikerült a kis bolhákat összefüggő és értelmes csoportokba visszazavarni. Rosszul aludt az előző éjszaka és most annyira kimerült kialvatlanságtól, a betegségtől és a könnyű láztól, hogy egyre nagyobb megerőltetésbe került figyelmét összpontosítani, vagy a szemét nyitvatartani.

Tarzan érezte, hogy lassanként elszundit. És amikor éppen azon volt, hogy ellenállás nélkül engedi át magát ennek a vágynak, amely már csaknem testi kin képében jelentkezett - hirtelen felrezzent arra, hogy a kunyhó ajtaja kinyílik. Tarzan egy percre csodálkozva kapta fel a tekintetét és akkor meghökkenve pillantotta meg az ajtóban Bolgani, a gorilla hatalmas, szőrös alakját.

Nos, az egész nagy dsungel valamennyi lakója között alig volt valaki, akivel Tarzan kevésbé szívesen szívtatna együtt a kis kunyhó levegőjét, mint Bolganival. De azért nem félt, ámbr gyorspillantásu szeme felfedezte, hogy Bolganin éppen rajta van az őserdei düh, amely gyakran keríti hatalmába a különösen indulatos himeket. Altalában a nagy gorillák kerülnek az összetűzéseket, félrevonulnak a dsungel többi lakójától és legnagyobbbrészt jó szomszédoknak nevezhetők - de ha megtámadják őket, vagy ha éppen rájuk jön az a bizonyos örűltség, nincs a dsungelnek az a vad és elszánt teremtménye, aki őnszántából tengelyt akasztana velük.

Tarzan számára azonban nem volt menekűlés. Bolgani egyenesen rámeredt vérrel átfutott, gonosz tekintetű szemével. Még egy pillanat és ráront a majomemberre. Tarzan a vadászskése után nyult, amelyet maga mellé, az asztalra fektetett. Ujjai azonban nem érték el azonnal a fegyvert és így keresve arra pillantott és eközben tekintete az imént olvasott könyvre esett, amely még mindig a Bolganit ábrázoló képnél volt felnyitva. Tarzan megtalálta a kését, de csak immel-ámmal fogta kezébe és közben a közeledő gorillára vigyorgott.

Többé nem fog beugrani azoknak a látomásoknak, amelyek olyankor jelennek meg, amikor alszik! Egészen biztos, hogy Bolgani egy perc múlva át fog változni Pamba-vá, a patkánnyá, amely Tantor, az elefánt fejét fogja viselni. Tarzannak éppen elég hasonló tapasztalatban volt része az elműlt órák alatt ahhoz, hogy körülbelűl tudja, mit várhat - Bolgani azonban ezuttal nem változtatott alakot, hanem lassan mind közelebb nyomult a fiatal majomemberhez.

Tarzant kissé gondolkodóba ejtette az is hogy ezuttal semmi vágyat sem érzett arra, hogy elmenekűljön, mint ahogy eddigi álombeli kalandjaival történt. Visszanyerte biztonságát és készen állott rá, hogy ha szükséges, belebocsátkozzék a küzdelembe - de még mindig bizonyosra vette, hogy a gorilla, amely szemben áll vele, nem husból és vérből való teremtmény.

A jelenség egyszerre csak majd eltűnik és elfoszlik a levegőben, gondolta Tarzan, vagy váratlanul átalakul valamivé. De egyik sem következett be. Komoran és félelmetesen állott a tűnemény, akár csak maga az igazi Bolgani, remek, sötéten csillogó szőrzetével, élettől és erőttől duzzadva a napfényben, amely a fiatal lord Greystoke háta mögűl, a magas ablakon keresztül tűzött be a kunyhóba. Annyi bizonyos, hogy valamennyi álombeli tűnemény közül ez látszik a legvalóságosabbnak, morfondirozott magában Tarzan, miközben nyugodtan várta a legközelebbi érdekes fordulatot.

Ekkor a gorilla nekitámadt. Két hatalmas szőrös mancs nyult a majomember irányába, szőrnyű agyarak csattogtak feléje és félelmetes morgás tört elő őblös melléből s forró lehelete szinte elérte Tarzan arcát, ahogy a majomember még mindig vigyorogva nézte a döbbenetes jelenséget. Tarzan lépremehetett egyszer, vagy kétszer - de többé aztán nem! Bizonyosan tudja, hogy ez a Bolgani nem igazi Bolgani, mert ha valóságos gorilla volna, nem juthatott volna be a kunyhóba, tekintve, hogy egyedűl csak Tarzan tudta, hogyan kell bánni a retesszel.

A gorilla láthatólag meghökkent a szőrtelen majom furcsa mozdulatlanságától. Egy percre megtorpant és fogaival ádázul vicsorgott Tarzan torkának közvetlen közelében - de láthatólag hirtelen más elhatározásra jutott. Szőrös vállára kapva a majomembert - oly könnyedén, mint ahogy a magunkfajta ember felkap egy kisbabát - Bolgani megfordult, kicsörtetett a szabadba és futni kezdett terhével az őserdő fái felé.

Most aztán Tarzan már egész biztosra vette hogy ez is csak éféle álomszerű kaland és ennek folytán szélesen elvigyorodott, miközben a hatalmas gorilla tovább robogott vele. Rögtön fel fogok ébredni, okoskodott magában Tarzan és ott fogom találni magamat a kunyhóban, ahol elaludtam. Erre a gondolatra visszafordította a fejét s hátrapillantott és azt látta, hogy a kunyhó ajtaja tárva-nyitva áll. Itt valami nincs rendben! Hiszen ő mindig gondosan be szokta zárni az ajtót, sőt el is reteszeli, nehogy valamelyik vadállat távollétében betévedjen. Manu, a makimajom, hacsak egy percre is beszabadulna, szőrnyű rendetlenséget és zavart okozna

Tarzan kincsei között... Ekkor Tarzan agyában hirtelen felbukkant egy kinzó kérdés, hol végződnek az álomkalandok és hol kezdődik a valóság? Miképpen bizonyosodjék meg róla, hogy a kunyhó ajtaja a valóságban nincsen nyitva? Körülötte minden a megszokott színben tűnt fel - nyoma sem volt azoknak a groteszk eltulzásoknak, amelyek előző álombeli kalandjait jellemezték. Mindenesetre jó volna bizonyosságot szerezni, mondta magában és meggyőződni róla, hogy a kunyhó ajtaja csakugyan be van zárva - ez nem ártana még akkor sem, ha kiderül, hogy mindaz, ami most történni látszik, a valóságban nem történt meg...

Tarzan megpróbált lecsuszni Bolgani válláról; a hatalmas bestia azonban csak vésztióslóan morgott és még keményebben megmarkolta. A majomember hatalmas erőfeszítéssel mégis kiszakította magát és lesiklott a földre - az álomgorilla azonban ekkor vadul rátámadt, ismét megragadta és szörnyű agyaráat belemélyesztette a barnabőrű vállba.

Tarzan ajkáról egyszerre eltűnt a gunyos vigyorgás, amint a fájdalom és a forrón kibuggyanó vér felszitotta harci ösztönét. Akár alszik, akár ébren van, ez a dolog nem tréfa többé! Egy perccel később a két ellenfél harapva, egymást tépve és vicsorogva hempergőzött a földön. A gorilla csaknem esztét vesztette vad dühében. Ujra, meg újra elengedte a majomember vállát, hogy megpróbálja elkapni a nyakizmát - Tarzan, a majomember azonban hozzá volt szokva, hogy megküzdjön vadállatokkal, amelyek elsősorban mind ezt az életadó eret keresik és mindannyiszor azzal háritotta el a támadást, hogy igyekezett ujjait ellenfelének nyaka köré kulcsolni. Ez végül most is sikerült - hatalmas izmai megfeszültek és valósággal kidudorodtak sima bőre alól, ahogy minden erejének megfeszítésével tolt el magától a szőrös testet. És mialatt félkézzel távoltartotta magától a torkon ragadott Bolganit, másik kezével, amelyben a vadászkést szorongatta, megkereste a helyet, a gorilla szíve fölött - aztán csuklójának egy villámgyors mozdulatával markolatig beledöfte a pengét.

Bolgani, a gorilla egyetlen szörnyű jajkiáltást hallatott, aztán kiszakította magát a majomember kezéből, felegyenesedett, néhány bizonytalan tántorgó lépést tett, majd végigzuhant a földön. Néhányszor még görcsösen megrándult - aztán nem mozdult többet.

Tarzan, a majomember mozdulatlanul állott ellenfele holtteste fölött, aztán egyszerre csak ujjával beleturt sűrű növéssü, bozontos fekete hajába. Hirtelen lehajolt és megérintette az élettelen testet. A gorilla vére vörösre festette az ujjait. Most orrához emelte az ujját és meg-szaglásztta. Aztán megrázta a fejét és a kunyhó felé fordult. Az ajtó még mindig tárva-nyitva állott. Odament, bezárta és megerősítette a reteszt. Aztán visszatért áldozata testéhez, megint töprengve állott egy darabig és tanácstalanul vakarta a fejét.

Ha ez megint csak aféle álombeli kaland volt, akkor mi a valóság? Most hogyan különböztesse meg egyiket a másiktól? És hogyan tudhassa, hogy ami eddig vele életében történt, valóság volt-e, vagy csak elképzelés?

Lábával ráhágott az élettelen testre és az ég felé fordítva arcát, elharsogta a himmajmok győzedelmes csatakiáltását. Valahonnan a távolból egy oroszlán felelt rá. Mindez valóságnak tűnt és mégis honnan tudhassa, vajjon csakugyan igaz-e?... Gondolatokba merülve indult meg a dsungel felé.

Nem, most már igazán nem tudta többé, hogy mi a valóság és mi nem az. Csak egy volt, amit biztosan tudott - az hogy soha többé nem fog enni Tantor, az elefánt husából.

X. FEJEZET

Harc Teekáért

Tökéletes szép nap volt. Az egyenlitői nap hőségét jóleső, enyhe szellő hűsítette. Már hetek óta békesség uralkodott a törzs körében és semmiféle külső ellenség nem próbálkozott rajtaütéssel. A majomagyak számára mindez elegendő bizonyíték volt arra nézve, hogy a jövő is ugyanolyan lesz, mint a közvetlen múlt - hogy ez a paradicsomi állapot az örökkévalóságig fog tartani.

Az őrszemek - akiknek kiállítása lassanként megingathatatlan törzsi szokássá vált - álmosan posztoltak, sőt el is hagyták őrhelyeiket, ha éppen kedvük tartotta. A törzs szerteszét szóródott, eleséget keresve. A béke és a jólét épűgy aláássák a legprimitívbb közösség biztonságát, mint akár a legkulturáltabbakét.

Maguk a törzs tagjai is oly kevésbé elővigyázatosakká váltak, hogy az ember azt hihette volna: Numa, Sabor és Sheeta nincsenek is többé a világon. A nőstények és a baluk minden felügyelet nélkül kószáltak a félelmetes dsungelben, míg a mohó himek tőlük távol letelesttek és így történt, hogy Teeka, balujával, Gazannal együtt a törzs területének déli határán kóborolt anélkül, hogy akárcsak egyetlen nagy himmajom is a közelükben lett volna.

Még délebbre az őserdőben egy baljós teremtmény vándorolt - egy óriási himmajom, amelyet örjögő dűhbe ejtett a magányosság és a vereség érzése. Egy héttel azelőtt harcba szállt egy távoli törzs királyságáért és most megverten, még mindig sajgó sebekkel, mint számkivetett kóborgott a rengetegben. Később talán majd visszatérhet a törzséhez, ha aláveti magát annak a szőrös bestiának, akit trónjától meg akart fosztani - egyelőre azonban még tanácsos volt távolmaradnia, annál is inkább, mert urától és parancsolójától nemcsak a vezérséget, hanem a nőstényeit is el akarta rabolni. Már pedig legalább egy teljes hónapra van szükség, hogy az ilyesmi a majmok között feledésbe menjen s így Toog egyelőre még dűhösen, félelmetesen és gyűlölettől eltelve vándorolt a számára idegen területen.

Ebben a lelkiállapotban bukkant rá váratlanul Toog egy fiatal nősténymajomra, amely magányosan vadászgatott a dsungelben - a nőstény idegennek látszott, karcsu és erős volt s minden képzeletet felűlmulóan gyönyörű. Toog még a lélekzetét is visszafojtotta, ahogy meglátta és gyorsan elrejtőzött az út szélén, ahol a tropikus erdőség sűrű növényzete tökéletesen eltakarta Teeka szemei elől, míg neki akadálytalanul módjában volt szép formáiban gyönyörködni.

De nemcsak Teekát figyelte - óvatosan körűlnézett a dsungelben a törzs nőstényei, balui és főleg hímjei után. Mert ha egy majom megkivánt egy másik törzshöz tartozó nőstényt, akkor számításba kellett vennie azokat a hatalmas vad és szőrös himeket is, akik ritkán tartózkodnak messzire az őrizetűkre bizottaktól és akik azonnal hajlandók életre-halálra megküzdeni bármelyik más társuk feleségéért vagy gyermekéért épűgy, mintha a sajátjukról volna szó.

Toog azonban sem közelben, sem távolban színét sem látta más majomnak, mint az idegen nősténynek és a mellette játszadozó fiatal balunak. Gonosz tekintetű, vérrel aláfutott szemét félíg lehunyta, gyönyörködött Teeka bájaiban - ami pedig a balut illeti, hatalmas álkapcsainak egyetlen harapásával kettéroppanthatja a nyakát és így megakadályozhatja, hogy nem kívánatos lármát űssön.

Toog izmos, hatalmas him volt - sok tekintetben hasonlatos Teeka férjéhez, Taughoz. Mindkettő férfikora delében volt, mindkettőjük csodálatos izmokkal, tökéletes fogazattal és félelmetes vadsággal rendelkezett - szóval olyan volt, amilyet akár a legkényesebb és legválogatosabb nőstény csak kívánhatott magának.

Teeka - ha Toog véletlenül az ő törzséhez tartozik - talán éppoly szívesen elfogadta volna párjának, mint Taugot, amikor a párzási idő elérkezett; most azonban már Taugé volt és így egyetlen him sem nyulhatott hozzá, hacsak előzőleg Taugot párharcban le nem győzte. De Teekának még ebbe a dologba is lett volna beleszólása. Ha ugyanis a vetélytársat nem találta volna megfelelőnek, maga is törvényes párja mellé állhatott volna, ami nem csekély segítséget jelentett volna ura és parancsolója számára, tekintve, hogy Teeka - bár kisebb karmokkal és agyarakkal rendelkezett, mint a himek - éppoly kitűnően tudta használni természetadta fegyvereit.

Teeka figyelmét e pillanatban annyira lekötötte a bogarak keresése, hogy minden egyébről tökéletesen megfeledkezett. Azt sem vette észre, hogy ő meg Gazan milyen messze kerültek a törzstől s az ösztönös védekezésre sem volt úgy felkészülve, mint egyébként. Azok alatt a hónapok alatt, amikor a Tarzan tanácsára felállított őrszemek védelme következtében nyugalomban éltek, valamennyiükben megerősödött a békés biztonság érzése, hogy miután most nyugalomban élnek, a jövőben sem kell tartaniok semmiféle támadástól.

Toog, miután megbizonyosodott róla, hogy a nőtényen és baluján kívül senki sincs a közvetlen közelben, lopakodva feléje kezdett kuszni. Teeka - amikor végül is támadás érte - éppen háttal fordult feléje. De még az utolsó pillanatban ösztönösen megérezte a veszélyt és hirtelen megfordulva szembe került az idegen törzsből származó himmel, mielőtt az még elérhette volna őt. Toog néhány lépésnyire megállott. Haragja egyszerre elpárolgott az idegen nőtény csábos női bájainak láttára. Barátságos morgást hallatott - cuppogtatva széles, lapos ajkát - ami olyasféleképpen hangzott, mintha csókolózni készülne.

Teeka azonban fogait vicsorítva morogni kezdett. A kis Gazan anyja felé iramodott, a nőtény azonban egy gyors »Kreeg-ah« kiáltással ráfordult, hogy inkább valamelyik fa magas ágai között keressen menedéket. Teeka láthatólag nem volt tulságosan elragadtatva ujonnan felbukkant imádójától. Ezt Toog is észrevette és ennek megfelelően megváltoztatta magatartását. Kidüllesztette hatalmas mellkasát, majd verdesni kezdte szőrös mancsával és ide-oda himbálózott a nőtény előtt.

- Én vagyok Toog, - kérkedett. - Nézd csak meg az agyaraimat. Nézd csak hatalmas karjaimat és izmos lábamat. Egyetlen harapással meg tudnám ölni törzsed legerősebb himét is. Én egymagamban legyőztem Sheetat. Én vagyok Toog. És Toog kíván téged!...

Várta a hatást. És nem is kellett sokáig várakozni. Teeka - nagy súlyát meghazudtoló könnyedséggel - megfordult és mint az őz futni kezdett az ellenkező irányba. Toog haragos morgással utána vetette magát - a kisebb termetű és könnyebb nőtény azonban fürgébbnek bizonyult nálánál. Néhány méternyire üldözte Teekát, majd tajtékozó dühhel, haragosan ugatva felhagyott az üldözéssel és elkezdte haragjában a földet verni csontos öklével.

A feje fölött, egy fa tetejéről a kis Gazan nézett le és szemtanuja volt az idegen him dühös csalódottságának. Tapasztalatlan kölyök létére és abban a hiszemben, hogy biztonságos magasságban van a sulyos testű him elől, Gazan gunyolódni kezdett anyja üldözőjén. Toog felpillantott. Teeka is megállt egy kis távolságnyra, - nem akart tulságos messzire kerülni balujától. Toog mindezt gyorsan felfedezte s ugyanolyan gyorsan el is határozta, hogy ki fogja használni céljai érdekében. Láta, hogy az a fa, amelyen a majomkölyök kuporog, magányosan áll és így Gazan nem kapaszkodhatik át egy másikra, hogy ezen az uton érjen le a földre. Toog tehát elhatározta, hogy az anyát a gyermeke iránt érzett szeretete segítségével fogja megkaparintani.

Egyetlen ugrással fellendítette magát a fa alacsonyabban fekvő ágai közé. A kis Gazan abban hagyta a gunyolódást; játékos kedve előbb meghökkenéssé, majd félelemmé változott, amint Toog egyre közelebb és közelebb kezdett mászni feléje. Teeka felkiáltott Gazanhoz, hogy

próbáljon még magasabbra mászni és a kis kölyök valóban fel is kapaszkodott az egészen vékony ághajtások közé, amelyek nem bírták volna el a hatalmas him súlyát - Toog azonban változatlan elszántsággal mászott tovább felfelé. Teeka azonban most már nem félt. Tudta, hogy a him nem mászhat fel olyan magasra, hogy elérhesse Gazant - tehát a fától kis távolságra letelepedett és szidalmakat kezdett zudítani a támadóra, amiben - nőstény léte - különösen nagy mester volt.

Sajnos azonban nem vette számításba Toog kis agyának ravasz haditervét. Ugy képzelte, hogy a him majd felmászik olyan magasra, amennyire csak tud, aztán mikor rájött, hogy nem képes Gazant elérni, majd megint őt veszi üldözőbe, amivel persze ugyanugy kudarcot fog vallani. Annyira biztosra vette, hogy baluját nem érheti baj s hogy jómagát sem fenyegeti semmi veszedelem, hogy még csak segítségért sem kiáltott, ami pedig egyszeribe odaszólitotta volna védelmére a törzs himtagjait.

Toog lassanként elérte azt a határvonalat, amelynél tovább súlyos testével nem merészkedhetett a karcsu ágak között. A him most neki gyürkőzött és megragadta izmos mancsaival a fa fő-ágát és elkezdte azt vadul rázni. Teeka megrökönyödött. Egy szempillantás alatt megértette a him haditervét. Gazan egy himbálózó ág szélén kapaszkodott. Az első rázásra elvesztette egyensúlyát és bár nem zuhant le, ugyancsak meg kellett kapaszkodnia mind a négy végtagjával. Toog azonban megkettőzte erőfeszítését és az irtózatot rázástól megrepedt az ág, amelyen a fiatal majom kuporgott. Teeka most már tisztán látta a fenyegető veszélyt és mélységes anyai ösztönétől hajtva odarohant, hogy felmásszék a fára és megküzdjön a félelmetes himmel, amely baluja életét fenyegeti.

Mielőtt azonban még elérhette volna a fa törzsét, Toognak sikerült oly hatalmasan megrázni az ágat, hogy Gazan kénytelen volt elereszteni. A kis kölyök hangos visitással lezuhant az ágak között; hasztalan csapkodott mancsaival, hogy valahol ismét megfogózhassék s végül is tompa puffanással leesett anyja lába elé a földre, ahol is némán és mozdulatlanul elterült. Teeka fájdalmas nyögéssel hajolt föléje, hogy az élettelennek látszó testet karjai közé fogja - ugyanabban a pillanatban azonban Toog már őt is megrohanta.

Küzködve és harapva próbálta kiszabadítani magát, a hatalmas him szörnyű izmaival szemben azonban az ő kis ereje sem boldogult. Toog addig verte és fojtogatta, míg végre, félig eszméletlenül, kénytelen volt felhagyni az ellenállással. Akkor a him vállára kapta és megindult vele vissza dél felé, abban az irányban, ahonnan eredetileg jött.

Gazan kis teste mozdulatlanul feküdt a földön. Nem nyögött. Nem mozdult. A nap lassan emelkedett delelő pontja felé. Egy bozontos állat kuszott szaglászva a bozótban mint közelebb és közelebb. Dangó volt, a hiéna. Undok pofája hirtelen kibukkant a közeli folyondárok közül és kegyetlen tekintetű szeme felvillant, amikor megpillantotta Gazant.

*

Tarzan, a majomember aznap kora reggel megint fölkereste a földnyelven álló kis kunyhót, ahol a nyugalmas órákat szokott eltölteni, mialatt a törzs valahol a környéken portyázott. A padlón egy férfi csontváza feküdt - ez volt minden, ami megmaradt az előző lord Greystoke-ből - ugyanazon a helyen, ahová vagy husz esztendővel ezelőtt Kercsak, a nagy majom hajította, miután a testből kioltotta az életet. Azóta a természethangyák és az apró rágcsálók már simára rágták a kemény angol csontokat. Esztendők óta látta Tarzan ott feküdni a csontvázat, de semmivel sem törődött többet vele, mint száz, meg száz más csonttal, amellyel lépten-nyomon találkozott a dsungelben. Az ágyon egy másik kisebb csontváz feküdt - s a fiatalember époly kevésbé törődött vele, mint a másikkal. Hogyan is tudhatta volna, hogy az egyik az *apjáé*, a másik anyjáé volt?... Tarzan számára ezek a csontok pusztán csak - csontok voltak. Szüksége nem volt rájuk, hasznukat nem vehette, mert nem volt rajtuk többé hus és

utjában sem voltak, mert hiszen nem volt tisztában az ágy rendeltetésével, a padlón fekvő csontvázat pedig könnyűszerrel átléphette...

Ezen a napon valami furcsa nyugtalanság vett erőt rajta. Hol az egyik, hol a másik könyvet lapozgatta végig. Elnézte a képeket, amelyeket ugyyszólván már kívülről tudott - aztán végül is félrelökte a könyveket. Ujra nekilátott a már ezerszer felturt szekrény újabb átkutatásához. Előszedett egy zacskót, amelyben számos apró, kerek fémdarab volt. Az elmúlt esztendőök folyamán sokszor eljátszogatott ezzel a holmival, de mindig gondosan visszahelyezte őket a zacskóba, a zacskót pedig a szekrénybe, a legfelső polcra, ahol is először felfedezte a holmit. Az átöröklés furcsa módon nyilvánult meg a majomemberben. - Miután rendszerető fajtából származott, ő maga is rendszeretővé vált, anélkül, hogy tudta volna, miért. A majmok - abban a pillanatban, amint érdeklődésük megszűnt - szanaszét hullatták a dolgaikat, akár a magas fűben, akár a fák ágai között. Néha véletlen folytán megtalálták az ilyenkép elvesztett holmikat - Tarzan azonban egészen más volt e tekintetben. Nála minden holmijának meg volt a maga helye és a tulajdonát képező tárgyakat, valahányszor nem volt szüksége többé rájuk, gondosan visszarakta a helyükre. Ezek a kis zacskóban lévő kerek fémdarabok mindig is érdekelték. Az oldalukon mindenféle vésett jelek voltak, amelyeknek értelmét azonban nem tudta felfogni. De kellemes tapintású és fénylő holmik voltak, tehát szeretett eljátszani velük és különböző ábrákat kirakni belőlük az asztalon. Százszor és százszor is eljátszadozott ilyen-féleképpen. És aznap, mialatt ugyancsak ezzel szórakozott, leejtett egy ilyen szép, sárga kerek holmit - egy angol aranypénzt - amely begurult az ágy alá, amelyen az egykor gyönyörű lady Alice földi maradványai pihentek.

Tarzan - megrögzött szokáshoz hiven - azonnal négykézlábra ereszkedett és benyult az ágy alá, hogy megkeresse az elgurult aranydarabot. Bármilyen különösnek is tűnik, még sohasem jutott eszébe benézni az ágy alá. Megtalálta az aranydarabot, de ugyanakkor valami mást is talált - egy kis laza fedelű fadobozt. Mindkettőt előhuzva, először is visszarakta az aranypénzt a zacskóba, a zacskót pedig a megfelelő polcra a szekrénybe; aztán elkezdte közelebből szemügyre venni a dobozt. A ládikában egy csomó kupalaku fémholmi volt, amelynek egyik vége hegyben végződött, a másik vége pedig szélesebb karimájú és lapos volt. Ezek a rejtélyes kis tárgyak már mind zöldek és penészesek voltak az évek patinájától.

Tarzan kiemelt egy maréknyit a dobozból és alaposabban szemügyre vette. Egyiket a másikhoz dörzsölve rájött, hogy a zöldes penész leválik és akkor körülbelül kétharmad részben fényesekké válnak, míg a hegyes végük sötétszürke marad. Aztán előkerített egy darab fát és ahhoz kezdte dörzsölni a kupokat, amelyek rövidesen csakugyan ércesen csillogókká váltak.

Tarzan oldalán valami tarisznyaféle fityegett, amelyet valamelyik feketebőrű áldozata holttestéről szedett le. Ebbe a tarisznyába rakott bele egy csomót az ujonnan felfedezett játékszerből, úgy gondolva, hogy ráérő idejében majd szép fényesre fogja csiszolni őket. Aztán visszarakta a dobozt az ágy alá s miután ezzel az összes szórakozási lehetőségek kimerültek, elhagyta a kunyhót és megindult visszafelé, a törzs irányába.

Közvetlenül, mielőtt elérte volna őket, nagy riadalomra lett figyelmes - nőstények és baluk hangos sivitozását és a nagy himek dühös ugatását és morgását hallotta. Megszaporázta lépteit, mert a fülébe csapó »Kreeg-ah« kiáltások arra figyelmeztették, hogy valami baj lehet a törzs körében.

Mialatt Tarzan elhalt apja kunyhójában a maga kisdéd szórakozásaival volt elfoglalva, Taug - Teeka hatalmas élettársa - a törzstől körülbelül egy mérföldnyire, északi irányban vadászott. Miután gyomrát kellőképpen megtöltötte, lustán visszaindult a tisztás felé, ahol utoljára látta a törzset és csakhamar rá is bukkant a kettes-hármas csoportokban portyázó majmokra. Csak

Teekát és Gazant nem látta sehol, úgy hogy érdeklődni kezdett felőlük a többi majmoknál - kiderült azonban, hogy már jóideje senki sem látta őket.

Az alacsonyabb rendű teremtmények nem rendelkeznek különleges képzelőtehetséggel s ép ezért Taugnak egy pillanatra sem jutott volna eszébe arra gondolni, hogy párját és baluját valami baj érhetette - csak annyit tudott, hogy szeretne volna megtalálni Teekát, leheveredni melléje az árnyékba és jóleső dübnyögéssel tudomásul venni, hogy a nőstény vakargatja a hátát, mialatt ő az imént elköltött reggelit emészt; de hiába kiáltozta a nevét, hiába kereste és hiába érdeklődött utána - sem Teeka, sem Gazan nyomát nem tudta megtalálni.

Lassanként felkerekedett benne a bosszúság és azon gondolkodott, hogy meg fogja büntetni Teekát, amiért olyan messzire elkódorgott, amikor neki szüksége lett volna rá. Lassan délnek indult a vadállatok útján, nesztelenül lépkedve szőrös lábával, amikor egy tisztás tulsó oldalán rábukkant Dangora. A dögevő nem vette észre Taugot, mert figyelmét egészen lefoglalta valami, ami egy fa alatt a fűben feküdt - valami, amifelé fajtájának veleszületett óvatosságával egyre közelebb és közelebb lopakodott.

Taug - aki elővigyázatos volt, amint hogy annak kell lennie a dsungel lakójának, ha életben akar maradni - nesztelenül fellendült egy fára, ahonnan jobban szemügyre vehette a tisztást. Nem mintha félt volna Dangótól, - csak előbb meg akarta állapítani, mi az, ami felé Dango lopakodik. Valószínű, hogy magatartásában inkább a kíváncsiság, mintsem az elővigyázat vezette.

S amikor Taug oly magasra kapaszkodott az ágak között, hogy alaposan szemügyre vehette az egész tisztást, azt látta, hogy Dango már egész közelről szaglász valamit - valamit, amiben Taug abban a szempillantásban felismerte az ő kis Gazanja élettelen testét.

Az óriás majom - olyan félelmetes és vadállati üvöltéssel, hogy a meghökkent Dango még észbe sem tudott kapni - egész szörnyű testével rávetette magát a meglepett hiénára. Dango hörögve és viczorogva lelapult a földre és igyekezett szembefordulni támadójával - éppoly tehetetlen volt, mint egy veréb a sassal szemben. Taug ujjai görcsösen összezárultak a hiéna torka körül, fogai belemélyedtek a bozontos nyakba, egyetlen harapással kettéroppantotta hátgerincét s aztán megvetően ellökte magától az élettelen testet.

Ismét felemelte a hívó hangját, hogy nőstényét maga mellé szólítsa - de nem jött sehonnan felelet. Akkor lehajolt és körülszaglászta Gazan testét. Ennek a vad és félelmes bestiának a szívében az apai szeretetnek ugyanazok az érzései éltek, mint akár bennünk. És ha erre nincs is közvetlen bizonyítékunk, mégis valónak kell elfogadnunk, mert csak így lehet megmagyarázni az emberi faj fennmaradását, amelyben - a faj korai fejlődési stádiumában - a hímek féltékenysége és önzése éppoly gyorsan kipusztította volna a fiatalokat, mint amilyen szaporán születtek, ha Isten nem helyezte volna szívébe az apai szeretetet, amely legerősebben a hím védőösztönében nyilvánul.

Taugban nemcsak ez a védőösztön volt erősen kifejlődve, hanem ugyanolyan mértékben a szeretet is magzatával szemben - Taug ugyanis egy különösen értelmes egyede volt ezeknek a nagy, emberszabású majmoknak, amelyekről a Gobi bennszülöttek csak suttogva mernek beszélni, amelyet azonban - egészen addig, míg Tarzan közékük nem érkezett - soha fehér ember szeme nem láthatott.

Taug tehát éppúgy bánkódott, mint bármely más atya bánkódna, ha elvesztené kis gyermekét. A mi szemünkben a kis Gazan talán utálatos és visszataszító teremtménynek tűnnek, Taug és Teeka számára azonban éppoly szép és szeretetreméltó volt, mint nekünk valamelyik kis Mary, vagy Jonny, vagy Elisabeth; ezenfelül pedig elsőszülöttjük, egyetlen balujuk és hím volt - három olyan tulajdonság, ami a fiatal majmot különösen becsessé teszi atyja szemében.

Taug egy percig nyugtalanul szaglászta a mozdulatlan kis testet. Szájával és nyelvével simogatta és becézte megtépázott szőrbudáját. Kegyetlen ajkai közül halk morgás tört elő - a bánkódás helyét azonban csakhamar vad bosszuvágy foglalta el.

Főlegyen esedve ordítani kezdett és »Kreeg-ah« kiáltása időnként belefult a dühös, támadásra készülő him vérfagyasztó ordításába.

Hangjára válaszul a törzs felől is kiáltások hallatszottak, amint a fák koronáin keresztül suhanva, feléje iramodtak. Ezt a kiáltozást hallotta meg Tarzan, amikor visszatérőben volt a kunyhójából és erre válaszul emelte fel ő is a hangját és sietett feléjük, meggyorsítva lépkeit, majd végül csaknem nyilként süvitve keresztül az őserdő alacsonyabban fekvő ágai között.

Amikor végre elérte a törzset, látta, hogy a majmok körülveszik Taugot és még valamit, ami mozdulatlanul fekszik a földön. Tarzan közéjük ugorva előrenyomult a csoport közepére. Taug még mindig orditozott dühében, amikor azonban megpillantotta Tarzant, elhallgatott; lehajolva karjába vette Gazant s kinyújtotta Tarzan felé, hogy ő is szemügyre vehesse. Taug a törzs valamennyi himje közül egyedül Tarzan iránt érzett valamelyes rokonszenvet. Tarzanban megbizott és úgy nézett fel rá, mint valakire, aki bölcsőbb és eszesebb, mint jómaga. Most is Tarzanhhoz, balukorának játszótársához és későbbi számtalan csatáinak bajtársához fordult tehát.

Amikor Tarzan meglátta a Taug karjaiban heverő mozdulatlan testet, halkan elmordult, mert hiszen ő is kedvelte Teeka kis baluját.

- Ki tette ezt? - kérdezte. - Hol van Teeka?

- Nem tudom, - válaszolta Taug. - Akkor bukkantam rá, amikor Dango éppen fölötte állott és meg akarta enni; de nem Dango tette - semmiféle harapás nyoma nem látszik rajta.

Tarzan közelebb lépett és fülét Gazan mellére szorította.

- Nem halt meg, - jelentette ki végül. - Talán nem is fog meghalni.

Utat vágott magának a majmok gyűrűjén, aztán köröskörül ment és lépésről-lépésre alapos vizsgálat alá vetette a talajt. Hirtelen lehajolt és orrát egészen közel hajtv a földhöz, szaglászni kezdett. Majd különös kiáltással hirtelen ismét felegyen esedett. Taug és a többiek köréje sereglettek, mert a felkiáltás olyan volt, mint a vadászé, amikor rábukkan a prédája nyomára.

- Egy idegen him járt itt, - mondta Tarzan. - Az bántotta Gazant. És az rabolta el Teekat.

Taug s a többi himek ordítani és fenyegetőzni kezdtek; de nem csináltak semmit. Ha az idegen him a közelben lett volna, valószínűleg nekimennek és széttépik - az azonban, hogy üldözőbe is lehetne venni, nem jutott eszükbe.

- Ha a három him valóban őrködött volna a törzs körül, ez nem történt volna meg, - jelentette ki Tarzan. - Ezek a dolgok mindaddig elő fognak fordulni, amíg nem állítotok három őrszemet, hogy figyelje az ellenséget. Az egész dsungel tele van ellenséggel és ti mégis szabadon engeditek kószálni a nőstényeket és a balukat, egyedül és védelem nélkül. Tarzan most elmegy - elmegy, hogy megkeresse Teekat és visszahozza a törzshöz.

Az ötlet a többi himnek is megtetszett.

- Valamennyien elmegyünk! - kiáltozták.

- Nem, felelte Tarzan, - nem fogtok velem jönni valamennyien. A nőstényeket és a balukat nem vihetjük magunkkal, amikor üldözésről és esetleg harcra is lehet szó. Itt kell maradnotok, hogy vigyázzatok rájuk, mert különben valamennyit el fogjátok veszíteni.

A majmok tanácstalanul vakarták a fejüket. Átérezték szavainak igazságát, de egyelőre még tulságosan tetszett nekik az új ötlet - az az ötlet, hogy üldözőbe vegyék a betolakodó ellenséget, visszavegyék tőle zsákmányát és megbüntessék vakmerőségéért. Századok megszokása alapján mélyen gyökerezett bennük a törzsi ösztön. Nem értették, miért nem gondoltak rögtön az üldözésre és a támadó megbüntetésére - nem tudhatták, hogy ez azért van, mert még nem emelkedtek arra a szellemi magaslatra, amely lehetővé tette volna számukra, hogy mint egyének cselekedjenek. Nehéz időkben a törzsi ösztön gyűjtötte őket tömör nyájba, ahol is a nagy himék - egyesült erővel és elszántsággal - legjobban megvédezhették őket az ellenséggel szemben. Az a gondolat azonban, hogy külön-külön válva szálljanak szembe az ellenféllel, még sohasem támadt fel bennük - az ilyesmi túl szokatlannak tűnt volna és tulságosan ellentétben állott volna a törzsi érdekekkel; Tarzannak azonban ez volt az első és legtermészetesebb gondolata. Az érzékei arról győzték meg, hogy Teeka és Gazan támadója egy egyedül álló him lehetett. Már pedig egy magányos ellenség megbüntetésére nem volt szükség az egész törzsre. Két gyors járású him hamarosan utolérheti és ilyenformán megmentheti Teekát.

A múltban soha senkisé nem gondolt rá, hogy a nőstények keresésére induljon, ha valamelyik alkalomadtán elszakadt a törzstől. Ha Numa, Sabor, Sheeta, vagy valamelyik más törzshöz tartozó kóbor himmajom elrabolt egy-egy leányt, vagy anyát, úgy, hogy nem vették észre - ezzel a dolog már el is volt intézve. A nőstény elveszett - s vége. A megrabolt férj - ha éppen olyan majomról volt szó, amelynek párja esett áldozatul a támadónak - egy-két napig bánatosan morgott, majd, ha elég erős volt hozzá, új élettársat szerzett a törzs körében, ha pedig nem, hát messzire elvándorolt a dsungelbe abban a reményben, hogy talán sikerül neki is valamelyik másik közösségből egy nőstényt rabolnia.

Tarzan, a majomember a múltban nem sokat törődött ezzel a szokással, még pedig azon okból, mert az elraboltak személye egyáltalán nem érdekelte - Teeka azonban első szerelme volt és Teeka baluja ugyanolyan helyet foglalt el szívében, mintha saját gyermeke lett volna. Tarzan ezelőtt egyetlen-egy esetben határozta el magát üldözésre és bosszuállásra. Ez évekkel ezelőtt történt, amikor Kulonga, Mbonga főnök fia megölte Kalat. Tarzan akkor egymagában utrakelt és nem is tért vissza addig, míg véres bosszút nem állott. És most - ámbár kisebb mértékben - ugyanez az indulat vett rajta erőt.

- Bizd rá Gazant Mumgara, - mondta Taug felé fordulva. - Mumga ugyan már öreg, fogai kitöredeztek és semmi hasznát sem lehet venni, vigyázhat Gazanra, amíg mi visszahozzuk Teekat és ha Gazan meghal, mire visszatérünk, - fordult most viszont Mumga felé, - akkor téged is meg foglak ölni.

- És hová megyünk? - érdeklődött Taug.

- Elmegyünk, hogy visszaszerezzük Teekat, - válaszolta a majomember, - és megöljük azt a himet, amely elrabolta. Gyere!

Figyelme ismét az idegen him nyoma felé fordult, amely gyakorlott érzékei számára pontos és tiszta utmutatással szolgált. És még csak hátra sem fordult, hogy megnézzé, vajjon Taug csakugyan követi-e. Az utóbbi Mumga karjába fektette Gazant és még utoljára figyelmeztette:

- Ha meghal, Tarzan téged is meg fog ölni. - Azzal utána eredt a barnabőrű ifjunak, aki már is lassu, de határozott léptekkel távozott a dsungelen keresztül vezető uton.

Kercsak egész törzsében nem akadt him, aki úgy tudott volna követni egy nyomot, mint Tarzan, akinek gyakorlott érzékeit még egy magasabbrendű intelligencia is segítette. Ítéző-képessége mindig azonnal rávezette a helyes utra, úgy hogy utközben csak a legszembe-szökőbb nyomok után kellett kutatnia és most Toog nyoma oly tisztán állott előtte, mint ahogy mi látjuk a betüket egy nyomtatott oldalon.

A majomember karcsu alakja nyomában közvetlenül a hatalmas termetű, bozontos himmajom haladt. Egyetlen szót sem váltottak. Oly nesztelenül lépkedtek, hogy alakjuk egy kettős árnyék módjára suhant az őserdő számtalan más árnya között. Tarzan nemcsak szemére és fülére, hanem éles szimatjára is bízta magát. A szag még friss volt és most, hogy kijutottak a törzs erősen majomillatu környékéről, játszi könnyedséggel tudta követni pusztán a szag nyomán is Toogot és Teekat. Teeka ismerős szaga meggyőzte Tarzant és Taugot, hogy helyes uton járnak s nemsokára Toog szagát is ugyanolyan ismerősnek találták, mint a másikat.

Igy aztán gyorsan haladhattak előre egészen addig, amig hirtelen sűrű felhők takarták el a napot. Tarzan meggyorsította lépteit. Szinte rohanva száguldott előre a dsungel útján, vagy - ott, ahol Toog a fák koronáján keresztül haladt - oly fürgén követte a lombos ágak kanyargós kigyózó utvonalán keresztül, mint a mókus és meg volt az az előnyük, hogy gyorsabban haladhattak, mint Toog, miután nekik nem kellett semmiféle terhet cipelni.

Tarzan érezte, hogy már az üldözőbe vett állat közvetlen közelében lehetnek, mert a nyom szaga egyre erősebbé és erősebbé vált. Ekkor azonban a dsungelt hirtelen egy éles villám világította át és olyan fülsiketítő mennydörgés dördült meg, hogy szinte a föld is megremegett belé. Aztán zuhogni kezdett az eső - nem úgy, mint ahogy a mérsékelt égöv alatt szokott, hanem hatalmas és ellenállhatatlan vizár módjára - zuhatagként öntve a vizet az őserdő halálra rémült teremtményeinek nyakába.

És ez az eső - Tarzan előre tartott tőle és be is következett - egyszerűen eltörölte a megtalált nyomot a föld színéről. Vagy félóraig ömlött a zuhatag - aztán kibujt a nap és millió, meg millió szikrázó gyöngyszemmel hintette be az őserdőt; a majomember azonban, aki máskor elragadtatva bámulta a dsungel természeti csodatüneményeit, ezuttal nem tudott gyönyörködni bennük. Gondolatait kizárólag az a tény foglalkoztatta, hogy Teeka és elrablója nyomát tökéletesen elmosta a felhőszakadás.

Épugy, mint a talaj felszínén, a fák ágai között is vannak kitaposottnak nevezhető utak; éppen csak hogy a fákon ezek az utak gyakrabban ágaznak el és keresztezik egymást, minthogy itt az ut sokkal szabadabb, mint lent a földön, a sűrű növényzet között. Tarzan és Taug tehát e kitaposott ösvények egyikén folytatták utjukat, miután az eső elállott. A majomember ugyanis jól tudta, hogy a tolvaj is minden valószínűség szerint erre vehette útját. Amikor azonban egy elágazáshoz értek, tanácstalanul torpantak meg. Kénytelenek voltak megállni, amig Tarzan megvizsgált minden egyes ágat és levelet, amelyet a menekülőben lévő majom esetleg megérinthetett.

Körülszimatolta a fa törzsét és éles szemével igyekezett felfedezni a kergen valami jelet, amely az üldözött útját jelezhetné. Lassu munka volt ez és Tarzan tudta, hogy közben az idegen törzshöz tartozó him sebesen távolodik tőlük - értékes perceket nyer, amely alatt biztonságba kerülhet, mielőtt még utolérhetnék.

Először a villásan szétágazó utak egyikén, majd a másikán haladt végig, de újra, meg újra csalódás érte, mert a nyom - ha meg volt is, - teljesen elmosódott a szakadó záporban. Tarzan és Taug jó félóraig kutattak, míg végül Tarzan éles szimata egy széles levél alján felfedezte Toog szagának egy halvány foszlányát, ott, ahol a levél surolhatta a szőrös vállat, amint a nagy majom utat tört magának a lombok között.

Mind a ketten újra nekivágtak tehát az utnak; de most már csak lassan haladhattak és bizony sokszor meg kellett állapodniok, amikor a halvány nyom újra, meg újra eltűnedezett. A magunkfajta ember számára még az esőt megelőzően sem maradt volna fenn követhető nyom, legfeljebb ott talán, ahol Toog leereszkedett a földre és egy ideig a vadak útján haladt. Az ilyen helyeken talán még egy közönséges halandó is felfedezhette volna a hatalmas kézszerű lábak és sarkok nyomait. Tarzan azonban ezekből a nyomokból azt is kiolvasta, hogy a

majom még mindig magával hurcolja Teekat. A lábnyomok mélysége ugyanis nagyobb sulyról tanuskodott, mint amilyen egy bármilyen nehéz és hatalmas himtől származott volna s ebből Toog és Teeka közös sulyára következtetett - míg az a tény, hogy egy időben mindig csak az egyik mancs nyoma látszott a földön, arra mutatott, hogy a majom másik keze egyébbel volt elfoglalva: nevezetesen azzal, hogy a vállán tartva magához szorítsa foglyát. Tarzan egyes helyeken pontosan meg tudta állapítani, hogy a majom hol rakta át terhét egyik válláról a másikra, mert az ilyen helyeken a sulyosabban megterhelt oldalon mélyebben voltak a lábnyomok és a mancsok lenyomata is átkerült az ösvény egyik oldaláról a másikra.

A talajmenti ösvényen akadtak jókora távolságok, ahol a majom hosszú ideig hátsó lábain felegyenesedve haladt előre - úgy, amint az ember megy; ettől azonban még a rabló az emberszabásu nagy majom csaknem bármelyik fajtájához tartozhatott, mert ezek - a csimpánz és a gorilla kivételével - époly könnyen haladnak kezük segítségével nélkül, mint arra támaszkodva. Ezek a dolgok voltak mégis azok a nyomok, amelyek segítettek Tarzannak és Taugnak megállapítani Teeka elrablójának kilétét s egyéni szaga alapján - amely most már eltörölhetetlenül belevésődött emlékezetükbe - sokkal könnyebben ráismerhettek volna, ha szemtől szembe kerülnek vele, mint bármely modern detektív, aki fényképek és Bertillon-féle ujjlenyomatok segítségével hajszoja a civilizált igazságszolgáltatás elől menekülő bűntettet.

Minden magasrendű és rendkívülien fejlett nyomozóképessége ellenére is Kercsak törzse két himjének sok helyen alig sikerült követnie a helyes nyomot s ez még ebben a jó esetben is akkora késedelemmel járt, hogy a második nap délutánján még mindig nem érték utól a menekültöt. A szag - minthogy már az eső után keletkezett - ismét erős volt és Tarzan tudta, hogy már nem sok időbe telik, amikor végre rábukkanhatnak a rablóra és zsákmányra. A fejük felett - miközben nesztelenül nyomultak előre - Manu, a makimajom és száz meg száz társa fecsegett; tarkatollu madarak visitottak és csicseregtek, bogarak zümmögtek az őserdő lombkoronái és így egy kis csimpánz nézett le és nyivákkolt feléjük egy ingadozó ághajlásból. A hosszufarkú fickó azonban abban a pillanatban, ahogy meglátta őket elhallgatott és fejvesztve menekült, mintha csak maga Sheeta, a párdúc üldözné. Látszólag nem volt egyéb, mint egy rendkívül ijedt kis majom, amely fut, hogy életét megmentse - senkinek sem jutott volna eszébe gonosz szándékot tulajdonítani neki...

*

És mit csinált Teeka az egész idő alatt? Beletörődött-e sorsába és hajlandó volt-e most már rendes és szerető nőstényhez illő alázattal követni új élettársát? Az aggodalmaskodókat egyetlen pillantás meggyőzhette az ellenkezőjéről. Teeka össze-vissza volt cibálva és számos sebből vérzett annak jeléül, hogy a dühös Toog hasztalan próbálta meg rákényszeríteni akaratát. Maga is zilált és sebesült volt, de makacs kegyetlenséggel konokul ragaszkodott hasznavehetetlen prédájához.

A dsungelen keresztül egyenesen a saját törzse felé vezető irányba haladt. Remélte, hogy királya meg fogja bocsátani árulását; de ha nem, akkor is hajlandó volt beletörődni sorsába - mert bármily sors jobbnak tűnt annál, hogy egyedül maradjon a rengetegben ezzel a félelmetes nősténnyel és különben is szerette volna megmutatni társainak az új szerzeményt. Talán arra is gondolt, hogy esetleg elnézésre hangolhatja a királyt, ha prédáját felajánlja neki.

Végül is két himre bukkant, amelyek egy parkszerű ligetben legelészték. A két him felpillantott és elvicsorodott, amikor Toog felbukkant a távolban. Az utóbbi azonban barátait ismerte fel bennük.

- Én vagyok Toog, - morogta feléjük. - Toog hazatért egy új nősténnyel.

A majmok megvárták, míg közelebb jön. Teeka vicsorogva fordította arcát feléjük. Nem volt valami csinos látvány, de a majmok véres és gyűlölködést kifejező arca ellenére is szépnek találták és irigyelték Toogtól - a jámborak ugyanis még nem ismerték Teekát!

Mialatt leguggolva szemügyre vették egymást, a fák között hirtelen egy hosszufarku, kis majom rohant feléjük. Rendkívül izgatott volt, amint megállapodott közvetlenül a fejük fölött, egy fa libegő ágán.

- Két idegen him közeledik, - rikácsolta feléjük. - Az egyik egy Mangani, a másik egy szörnyű majom, amelynek semmi szőr nincs a testén. Toog nyomát követik. Én láttam őket!...

A négy majom most hátrapillantott, vissza arra az utra, amelyről Toog érkezett - majd néhány percig szótlánul egymásra bámultak.

- Gyertek, - mondta végül Toog két barátja közül a nagyobb termetű, - meglessük az idegeneket a tisztáson túl a sűrű bokrok között.

Elfordult és keresztülballagott a tisztáson; a többiek pedig követték. A kis majom az izgalomtól reszkette táncolt körülöttük. Életének legfőbb gyönyörűsége az volt, ha a dsungel hatalmas teremtményei között véres összetűzéseket szíthatt, míg jómaga kellő biztonságban kuporgott fenn a fán és gyönyörködött a cirkuszban.

A majmok elrejtőztek a bozótban, annak az utnak a mentén, amerről a két idegen himet várták. Teeka remegett izgalmaiban. Hallotta Manu szavait és így tudta, hogy a szőrtelen majom nem lehet más, mint Tarzan, míg társa kétségtelenül Taug lesz. Sohasem remélte volna, hogy ilyen segítsége érkezik. Egyetlen gondolata az volt, hogy esetleg megszökik és megpróbálja megtalálni az utat visszafelé Kercsak törzséhez; de ez is meglehetősen reménytelennek tűnt, tekintettel arra, hogy Toog minden mozdulatát gyanakodóan figyelte.

Amikor Taug és Tarzan elérték azt a ligetet, ahol Toog rábukkant barátaira, a majomszag erős lett, hogy mindketten tudták, az üldözött már csak kis távolságra lehet tőlük. Így aztán még óvatosabban haladtak előre, mert lehetőleg hátulról akarták megközelíteni a nőrablót és rátámadni, mielőtt még jelenlétüket észrevenné. Azt persze nem tudták, hogy egy kis szürkeszakálás majom már elárulta őket, sem pedig azt, hogy három vad szempár figyel minden mozdulatukat és csak arra várnak, hogy karmaik és fogaik közelébe kerüljenek.

Áthaladtak a tisztáson és amikor ráléptek az utra, amely a tulsó oldalon folytatódó sűrű rengetegbe vezetett, váratlanul egy »Kreeg-ah« kiáltás süvített fel közvetlenül előttük - még pedig Teeka ismerős hangján. Toog és társainak szűk agya persze nem láthatta előre, hogy Teeka el is árulhatja őket - s most, hogy ez megtörtént, egyszerre vad düh öntötte el őket. Toog egy hatalmas csapással fejbevágt a nőtényt, úgy hogy az elterült a földön, aztán mindhárman előrohantak, hogy megütközzenek Tarzannal és Tauggal. A kis makimajom a fejük fölött táncolt az ágon és visitozott gyönyörűségében.

A gyönyörűségre minden oka meg is volt - valóban csodálatos volt a küzdelem. Minden formáság, minden bevezetés nélkül az öt him egymásnak rohant és összekapaszkodott. Birkózva hengerződtek végig a keskeny ösvényen, haraptak, karmoltak és ütötték egymást s mindezt a morgás ugatás és üvöltözés hátborzongató kórusával kísérték.

Taugra Toog és az egyik majom támadt rá, míg Tarzannak a harmadik - egy hatalmas, bivaly-erejű állat - jutott. Tarzan támadójának azonban sohasem volt még dolga olyan ellenféllel, mint ez a csuszós testű szőrtelen him, amellyel most kellett megküzdenie. Tarzan karcsu, barna testét verejték és vér lepte el. Ujra, meg újra kiszakította magát a hatalmas him öleléséből és egész idő alatt azon igyekezett, hogy kiszabadítsa vadászését a tokjából.

Végül is sikerült - keze előrenyomult, megragadta a szőrös torkot, míg másik, magasra emelt kezében megvillant egy éles penge. Három, hatalmas csapás és a him egy végső nyögéssel mozdulatlanul elnyult a földön. Tarzan végleg kiszakította magát a végsőt járó majom karmai közül és Taug segítségére sietett.

Toog látta, amint közeledik és gyorsan megfordult, hogy szembeszálljon vele. Olyan erővel támadt rá, hogy Tarzan kezéből kihullott a kés és ekkor Toog birokra kelt vele. A harc most egyenlővé vált - ketten kettő ellen - míg a háttérben Teeka, aki közben magához tért, várakozott a kedvező pillanatra, hogy segítségükre siessen. Meglátta Tarzan leesett kését és gyorsan felemelte a földről. Még sohasem használta, csak azt látta, hogy Tarzan hogyan szokta használni. Mindig is félt ettől a holmitól, amely halált osztogatott a dsungelben, olyan könnyedséggel, mint ahogy Tantor hatalmas agyari osztogatták a halált Tantor ellenségeinek.

Aztán észrevette, hogy Tarzanról leszakad az a tarisznyaféle holmi, amelyet oldalán viselt és jellegzetes majomkiváncsisággal - amelyet még a veszély és izgalom sem tudott kiölni belőle - ezt is felszedte a földről.

A himek most abbahagyták a birkózást és szemtől-szembe álltak egymással. Testükön vérpatakok csörgedeztek - s a vér arcukat is bemázolta. A kis, szőke szakálu majom annyira belemerült a látványba, hogy még sivitozni és táncolni is elfelejtett.

Tarzan és Taug lassan viaszorították ellenfeleiket a liget felé. Teeka vonszolta magát utánuk. Nem tudta mitévő legyen. Bénultnak és fájónak érezte minden tagját és teljesen ki-merült volt attól a megpróbáltatástól, amelyet kiállt, különben is bizott férje és Tarzan erejében és ügyességében - valószínűnek tartotta, hogy az idegen himekkel folytatott küzdelemben nem lesz szükségük egy gyenge nőstény segítségére.

A küzdők ordítása felverte az egész dsungelt és aggasztóan visszhangzott a távoli dombokról. Tarzan ellenfele végül is néhányszor elkiáltotta magát: »Kreeg-ah« és most a háttérből csakugyan megérkezett az a felelet, amire várt. A ligetbe hirtelen üvöltve és vicsorogva tört be egy csapat hatalmas himmajom - Toog törzsének harcosai.

Elsőnek Teeka vette észre őket és figyelmeztetően kiáltott Tarzan és Taug felé. Majd egy pillanatra erőt vett rajta a félelem és a küzdőket megkerülve, a tisztás tulsó oldaláig szaladt.

Ugyanebben a pillanatban támadtak a nagy majmok. Még egy perc - és darabokra tépik Tarzant és Taugot, hogy aztán eltáncolják fölöttük győzelmi táncukat. Teeka visszapillantott. Látta a védelmezőit fenyegető veszélyt és ekkor éles kiáltással a küzdők felé rohant. De mitévő lehetett egymagában? A kést, amelyet kezében szorongatott, már csak csekélyebb ereje folytán sem tudta volna kellőképpen használni. Inkább arra gondolt, hogy hozzávágjon valamit ellenfeleihez, ahogy Tarzantól látta, gyermekkori játékaik közben. Keresett valami hajtásra alkalmas tárgyat és ekkor ujjai megérintették azokat a kemény holmikat, amelyek a majomemberről leszakított tarisznyájában voltak. Egy tenyérnyit felmarkolt belőlük - úgy tűnt, hogy méretükhöz képest tulságosan sulyosak és ennél fogva alkalmasak lesznek a dobálásra. Mindezt meggondolva, az egész csomót teljes erejéből az ellenséges majmok felé vágta.

Az eredmény Teekat épügy meglepte, mint a majmokat. Egy hangos dördülés hallatszott, amely szinte elkábitotta a küzdőket s ugyanekkor valami csipős szagu füst terjengett a levegőben. Soha, egyikük sem hallott még ilyen szörnyű dördülést. Az idegen himek a rémülettől ordítva menekülni kezdtek, míg Taug és Tarzan vérző és megtépázott tagokkal feltápaszkodtak a földről. Jómaguk is elmenekültek volna, ha nem pillantják meg Teekat, kezében a késsel és a tarisznyával.

- Mi volt ez? - kérdezte Tarzan.

Teeka megrázta a fejét.

- Ezeket hozzávágтам az idegen majmokhoz, - mondta felmarkolva egy csomót abból a csillogó, egyik végükön hegyes fémkupokból, amelyet Tarzan a kunyhóban felfedezett.

Tarzan közelebbről megnézte őket, aztán megvakarta a fejét.

- Mik ezek? - érdeklődött Taug.

- Nem tudom, - felelte Tarzan. - Találtam őket.

A kis szürkepofaszakálas majom vagy egy mérföldnyire tőlük még mindig reszketve állapodott meg megfutamodása után és lapult egy ághoz. Nem tudta, hogy Tarzan, a majomember apja husz év messzeségéből kinyújtotta kezét a multból, hogy megmentse fia életét.

Amit egyébként Tarzan, Greystoke lordja, époly kevésbé tudott.

XI. FEJEZET

Őserdői tréfa

Tarzan kényelmes lassusággal haladt a fák között a kunyhója irányában. Féluton azonban egy illat vonta magára a figyelmet - a Gomanganik illata.

Valahányszor a Gomanganikról volt szó, Tarzanban mindannyiszor feltámadt a kíváncsiság, hogy megfigyelje, mit csinálnak. Volt valami bennük, ami erősen foglalkoztatta a képzeletét. Ez valószínűleg onnan eredt, mert ezek a feketebőrűek a legváltozatosabb dolgokkal foglalkoztak és maguk is a legkülönbélebb dolgok iránt érdeklődtek. A majmok csak az evésnek, az alvásnak és a fajfentartásnak éltek. És a Gomanganikat kivéve ugyanez állott a dsungel valamennyi többi lakójára is.

Ezek a furcsa, fekete emberek azonban táncoltak és énekeltek, aztán mindenféle érthetetlen okból feltúrták a földet, amelyet előbb megtisztogattak a bozótoktól és a vadul burjánzó növényzettől; aztán természetek különböző növényeket, amelyeket - miután megérték - levágták és elraktározták szalmával fődött kunyhóikban. Ijakat, nyilakat és dárdákat készítettek, mérget kotyvasztottak, főző-üstöket kalapáltak, meg mindenféle fémholmit, amit azután karjukon és lábukon viseltek. Ha nem lett volna fekete az arcuk és undorítóan visszataszító a külsejük, meg ha nem lett volna az az emléke, hogy egyikük volt az, aki megölte Kalát - Tarzan maga is szívesen közéjük tartozott volna. Legalább is néha ez volt az érzése; de valahányszor ez a gondolat felötlött benne, ugyanakkor valami undorodó idegenséget is érzett, amelyet sem megérteni, sem megmagyarázni nem tudott volna - csak annyit tudott, hogy gyűlölte a Gomanganikat és inkább vállalta volna a rokonságot Histah-val, a kigyóval, mint velük.

A foglalatosságaik azonban mégis érdekelték. És Tarzan sohasem fáradt bele az utánuk való leskelődésbe és ezen a réven sokkal többet tanult tőlük, semmint sejtette volna, ámbr lehetleg mindig azon törte a fejét, hogy minél jobban megkeserítse az életüket. A feketék kinzása Tarzan főszórakozása volt.

Ugy találta, hogy ezuttal a feketebőrűek igen közel és igen sokan lehetnek, nesztelenül és meglehetősen elővigyázattal haladt előre. Hangtalanul lépkedett át a tisztások susogó füve között és ahol az erdő áthatolhatatlanná vált, egyik ágról a másikra kapaszkodott, vagy átugrált kidőlt fákat, hogy tovább haladhasson.

Egyszerre csak felbukkantak előtte Mbonga, a főnök fekete harcosai. Olyasfajta tevékenységgel voltak elfoglalva, ami Tarzan számára már nem volt egészen ismeretlen, minthogy többször megfigyelte őket hasonló alkalmakkor: kelepécét építettek Numa, az oroszlán számára. Egy kerekre épített ketrec közepére lekötöttek egy kis kecskegidát és úgy helyezték el, hogy abban a pillanatban, amikor Numa megragadja a szerencsétlen teremtményt, a ketrec ajtaja lecsapódik mögötte és az oroszlán fogollyá válik.

Az efajta dolgokat, a feketebőrűek még régi hazájukban tanulták, mielőtt új falujukat felépítették volna a lakatlan őserdőben. Valamikor a Belga-Kongóban laktak, amíg szívtelen elnyomók kegyetlensége ki nem űzte őket hazájukból, hogy új otthont keressenek valahol a rengetegben, minél távolabb a Lipót király uralma alatt álló területektől.

Valamikor az európai állatkereskedők ügynökei számára fogtak csapdában állatokat és ezektől tanultak különböző csel fogásokat, mint amilyen ez is volt, amelynek segítségével foglyul ejthették Numát anélkül, hogy sebet ejtettek volna rajta és biztonságban és könnyű módon elszállíthatták falujukba.

A kelepcebe ejtett vadakat ugyan senki sem vásárolta már meg tőlük, de azért még mindig éppen elegendő okuk volt rá, hogy Numat elevenen kézrekerítsék. Mindenekelőtt érdekükben állott, hogy megszabadítsák a dsungelt a ragadozóktól és másodsorban az efajta sikeres vadászat nagy ünnepekre adott alkalmat, ami különösen szórakoztatónak ígérkezik, ha élve fogják el a bestiát, amelyet azután válogatott kinzásokkal végezhetnek ki.

Tarzan a multban gyakran volt szemtanuja ezeknek a kegyetlen szertartásoknak. Miután azonban jómaga is volt olyan vad, mint bármelyik Gomangani, általában nem vette nagyon a szívére ezeket a kegyetlenkedéseket. De mégsem tudott megszabadulni az ilyen alkalmakkor valami belső ellenkezéstől. Bármennyire távol állott a szívétől Numa, az oroszlán, mégis felborzolódott benne a harag, valahányszor látta, hogy a feketebőrűek milyen megaláztatásban részesítik ellenségét és oly kegyetlenül bánnak el vele, amilyenre csak az isten képére alkotott ember képes.

Két alkalommal is kiszabadította Numát a ketrecből, mielőtt még a feketék visszatértek volna leshelyeikről, hogy a vadászat sikeréről meggyőződést szerezzenek. És most, ahogy a készülődéseiket meglátta, azonnal elhatározta, hogy ma is ugyanezt fogja tenni.

A harcosok most otthagyták a kelepceket az út közepén, az ivóhely közelében, aztán megindultak hazafelé, falujuk irányában, hogy a következő napon majd ismét visszatérjenek. Tarzan utánuk nézett és látta, ahogy eltűnnek a széles uton, az őserdő sűrűjében.

Hirtelen kegyetlen mosoly jelent meg az ajkai körül. Leugorva a földre odasietett a kelepcehez - amelynek közepén a lekötözött kecskegida állott - és belépett. Anélkül, hogy hozzáért volna a kötélhez, amely úgy volt felszerelve, hogy az ajtó alkalmas pillanatban lecsapódjék, feloldozta az eleven csalétket, hóna alá kapta a remegő kis állatot és megint kilépett a ketrecből.

Vadászkésével azután gyorsan elintézte a rémült kecskegidát. Átvágta a nyakizmát, majd azonmód véresen lecipelte végig az uton, egészen az ivóhelyig, ahol is vadászkése és gyors, erős ujjai segítségével ügyesen kizsigerelte. Majd lyukat kapart az iszapban és odatemette az evésre alkalmatlan belső részeket, aztán vállára kapva az élettelen testet, folytatta útját a fák között.

Egy darabig a fekete harcosok nyomán haladt és csak egyszer ereszkedett le a földre, hogy elrejtse zsákmányát alkalmas helyen, ahol sem Dango, a hiéna, sem a dsungel más husevő állata nem találhat rá. Pedig maga is éhes volt. Ha pusztán csak vadállat lett volna, nem tudta volna tovább türtőztetni magát - emberi agya azonban olyan tervet főzött ki, amely még a csikorgó éhséget is elfeledtette vele.

Miután a leölt állat husát biztonságba helyezte, továbbhaladt a Gomanganik nyomába. A kelepcektől vagy két-három mérföldnyire utol is érte őket. Akkor megint felkapaszkodott a fákra és a magasban haladt mögöttük - várakozva a kedvező alkalomra.

A feketebőrűek között ott volt Rabba Kega, a varázsló is. Tarzan valamennyiüket gyűlölte - de Rabba Kegát a legmélységesebben. Ahogy a feketebőrűek libasorban haladtak végig a kanyargó ösvényen, Rabba Kega, aki lustább volt, mint a többiek, kissé hátra maradt. Tarzan ezt azonnal észrevette és ettől kezdve mint a halál angyala követte a magasból a mit sem sejtő négert.

Rabira Kega, tudva, hogy a falu már nincs messzire, most leült, hogy egy kicsit megpihenjen.

Tarzan lopakodva kuszott előre az ágak között, a kövér és önelégült varázsló feje fölött. Egy pillanatra sem vette le tekintetét Rabba Kegáról, aki kényelmesen elhelyezkedve a földön, háttal egy fatörzsnek támaszkodva ült.

Ekkor egy mérges darázs kezdett keringeni a varázsló feje fölött. A néger megpillantotta és feléje csapott, de mielőtt még agyonüthette volna, a darázs megcsipte az arcát. Erre azután éles jajkiáltással feltápáskodott a helyéről és megindult Mbonga, a főnök faluja felé.

Abban a pillanatban, amint Rabba Kega az első lépést tette, egy karcsu alak vetette rá magát az ágak közül. A támadás ereje akkora volt, hogy Rabba Kega végigzuhan a földön. Érezte, hogy éles fogak furódnak a nyakába, amikor azonban kiáltani akart, acélos ujjak szorították össze a torkát. A hatalmas termetű fekete harcos kétségbeesetten erőlködött, hogy kiszabadítsa magát - de csak magával tehetetlen gyermekként vergődött ellenfele szorításában.

Tarzan most hirtelen elengedte ellenfele torkát - de csak egy pillanatra. És valahányszor Rabba Kega ordítani próbált, a kegyetlen ujjak ismét vaskapocsként fogták körül. A néger végül is feladta a harcot. Ekkor Tarzan félig felemelkedve rátérdelt áldozata hátára és amikor Rabba Kega megszabadulni igyekezett tőle, a majomember belenyomta a varázsló arcát az ut porába. Azzal a kötélдарabbal, amelyet a kecskegidáról oldott le, Tarzan először is szorosan hátrakötözte Rabba Kega kezét, majd felkelt, felráncigálta foglyát és maga előtt hajtva, visszafelé ösztökelte azon az uton, amelyről jött.

Rabba Kega akkor vethetett egy pillantást támadójára, amikor már talpon állott. És amikor felismerte benne a rettegett fehér ördögistent, egyszerre cserbenhagyta a bátorsága és térdei remegni kezdtek, ahogy azonban továbbhaladt az uton és azt tapasztalta, hogy támadója nem bántja, kezdett ismét bátorságra kapni. Hiszen lehetséges, hogy az ördögisten végül is nem akarja majd megölni. A kis Tibo is sok napig a hatalmában volt, anélkül, hogy bántotta volna, meg aztán Momaya, Tibo anyja életének is megkegyelmezett, amikor pedig módjában lett volna végezni vele...

Végül is elérkeztek ahhoz a kelepceszerű ketrechez, amelyet Rabba Kega a Mbonga falujához tartozó fekete harcosokkal egyetemben állított fel az uton, hogy annak segítségével elevenen kézrekerítse Numát. Rabba Kega látta, hogy a csalétek eltűnt, noha sem az oroszlán nem volt benn a ketrecben, sem az ajtó nem csapódott le. A látvány csodálattal és bosszúsággal töltötte el és egyszerre csak az a gyanu kezdett felderengni primitív agyában, hogy ez a különös jelenség valamiféleképpen összefüggésben állhat az ő idehurcolásával.

Amiben nem is tévedett. Tarzan durván belökte a ketrecbe és a következő percben Rabba Kega tisztában volt a helyzettel. Egész testén kiütött a hideg verejték és hideglelősen reszketni kezdett - a majomember ugyanis szorosan odakötözte arra a helyre, amelyet előzőleg a kecskegida foglalt el. A varázsló könyörögni kezdett, először életéért, azután egy kevésbé kegyetlen halálnemért - de éppugy könyöröghetett volna akár magához Numához is, mert hiszen ez a vele szemben álló vad teremtmény éppoly kevésbé értett egy szót is eszeveszett jajgatásából.

Folytonos lamentálása azonban nemcsak hogy bosszantotta a némán dolgozó Tarzant, hanem azt is eszébe juttatta, hogy a néger később esetleg segítségért kiálthat - kilépett tehát a ketrecből, összeszedett egy csomó fűvet, meg egy kis galydarabot, majd visszatérve, belegyömöszölte a fűvet Rabba Kega szájába, az ágdarabot keresztbe állította a fogai közé és megerősítette Rabba Kega ágyékkötényének szíjjaival. Most aztán a varázsló kinjában csak a szemét forgathatta és verejtékezhetett.

Tarzan magára hagyta.

A majomember most arrafelé vette az útját, ahol elrejtette a kecskegida maradványait. Kiásta a földből, felmászott vele az egyik fára és hozzálátott, hogy éhségét lecsillapítsa. Ami megmaradt belőle, azt ismét elföldelte, majd az ágakon keresztül megindult az ivóhely felé, ahol is bőségesen teleitta magát friss, hideg vízzel. Aztán lemosta kezéről a Gomangani gyűlöletes illatának utolsó maradványait éppugy, mint arcáról a gida vérért. Majd elnyújtózott, mint valami

lusta, nagy ragadozó, aztán felkapaszkodott a legközelebbi fára és egy ághajlatban elhelyezkedve, álomba merült.

Már sötét volt, amikor felébredt, csak még a nyugati égbolton derengett valami halvány világosság. Egy oroszlán ordított és morgott, amint a dsungelen keresztül a vizivóhely felé csörtetett. Tarzan álmosan elvigyorodott, megfordult az ághajlatban és nyugodtan aludt tovább.

Amikor Mbonga, a főnök fekete harcosai hazaértek a falujukba, felfedezték, hogy Rabba Kega nincs közöttük.

Néhány óra múlva kezdték biztosra venni, sőt remélni, hogy valami végzetes baj érhetne. A varázslót ugyanis nem tulságosan szerették. A szeretet és a félelem ritkán barátok - de egy harcos mégis csak egy harcos és így Mbonga elrendelte, hogy egy csapat induljon a varázsló keresésére. Jómaga mindenesetre otthon maradt és aludni tért. A fiatal harcosok viszont, akiket felkutatására küldött, vagy félóra hosszat csakugyan keresték is, ekkor azonban Rabba Kega szerencsétlenségére - mert az ember sorsa sokszor ilyen csekélységekben mulik - egy tarkatollu madár vonta magára figyelmüket és inkább annak üldözésére indultak, ami azután végleg megpecsételte Rabba Kega végétét.

Amikor azután az expedíció üres kézzel tért vissza, Mbonga haragra gyulladt, de csakhamar megvigasztalódott. A fiatal, mozgékony, gonosz és félelmetesen kifestett arcú Tubuto máris hozzálátott egy beteg gyermek meggyógyításához abban a reményben, hogy ilyenformán örökölheti Rabba Kega hivatalát és jövedelmeit. Az öreg varázsló asszonyai egy éjszakán keresztül még jajgatni és sívalkodni fognak, másnapra pedig majd elfelejtik...

A Rabba Kega eltűnését követő reggelen a harcosok Mbonga, a főnök vezetésével elindultak, hogy megvizsgálják a Numának állított kelepécét. Még jóval előbb, mielőtt a ketrecet elérték volna, hallották egy hatalmas oroszlán ordítását és ebből arra következtettek, hogy a csapdaállítás sikerült. Ennélfogva hangos kiáltások és kurjongatások közben közeledtek ahhoz a helyhez, ahol foglyukat találni remélték.

Valóban ott is volt a fogoly - egy hatalmas, fekete sörényű oroszlán, fajának gyönyörű példánya. A harcosok magukon kívül voltak az örömtől. Ugráltak a levegőbe és kegyetlen kiáltásokat hallattak - amint azonban közelebb jöttek, a győzelmi ordítás ráfagyott az ajkukra és szemük kitágult az eléjük táruló látványtól. Rémülten és reszketve torpantak vissza, amikor a ketrec belsejében megpillantottak egy szétszaggatott és szörnyű módon megcsonkított holttestet - Rabba Kega, a varázsló földi maradványait.

A foglyul esett oroszlán talán haragiában, talán rémületében nem merte felfalni prédáját, de dühében annyira szétmarcangolta, hogy rossz volt ránézni.

Az egyik közeli fáról Tarzan, a majomember, Greystoke lordja nézett le a fekete harcosokra és elégtelenen vigyorgott. Ez a tréfa azután várakozáson felül sikerült. Tréfálkozó ösztöne azóta szunnyadt, amióta kegyetlen leckében volt része, amikor Numa bőrébe bujva Kercsak majmai közé ugrott s most annál jobban élvezte a sikert.

A feketebőrűek - miután felocsudtak az első rémületből - közelebb nyomultak a ketrechez. A félelmet harag váltotta fel - harag és kíváncsiság. Hogyan kerülhetett Rabba Kega a ketreche? Hová tűnt a kecskegida? Az eredeti csalétek maradványainak nyoma sem volt. Közelebb merészkedtek s rémülten látták, hogy egykori bajtársuk teste ugyanazzal a kötelékkel van lekötve, amely a gida lebéklyózására szolgált. Ki tehette ezt a dolgot? Tanácstalanul bámultak egymásra.

Tubuto szólalt meg elsőnek.

- A fehér ördögisten, - suttogta. - Ez kétségtelenül a fehér ördögisten műve!

Senkisémet vont a kétségbe Tubuto szavainak igazságát, mert valóban, ki más tehetne volna ezt a szörnyűséget, mint az a nagy, szörstelen majom, akitől valamennyien féltek? Így aztán félelmük és gyűlöletük még csak növekedett Tarzan irányában - Tarzan pedig a fejük fölött kuporgott a fán és nagyon meg volt elégedve önmagával.

Rabba Kega halálát senkisémet fájlalta különösképpen; de valamennyien azt érezték, hogy valami sötét hatalom leselkedik rájuk és hogy valamennyien olyan gyászos és kegyetlen véget érhetnek, mint a szerencsétlen varázsló. Az expedíciós csapat tehát meglehetősen lehangoltan és gondolataiba mélyedve hurcolta magával a foglyul ejtett oroszlánt végig a vadak útján Mbonga, a főnök faluja felé.

Megkönnyebbülten sóhajtottak fel, amikor végre elérték a falujukat és bezárták a kaput maguk mögött.

Amikor aztán a falu asszonyai és gyerekei megpillantották az oroszlán mellett a ketrecben heverő testet, szörnyű lamentálásba kezdtek. A paliszádon keresztülnyúló fa ágáról Tarzan érdeklődve figyelte a faluban lejátszódó eseményeket. Láta, hogy a magukból kikelt asszonyok botokkal és kövekkel ingerlik a hatalmas oroszlánt. Tarzanban mindig a haragos megvetés érzését keltette a Gomanganik iránt az a kegyetlenség, amellyel a feketebőrűek foglyul ejtett áldozataikat megkínózták. Hiszen igaz: jómagam is kegyetlen volt és kegyetlenek voltak a dsungel bestiái is - a négerek kegyetlensége azonban valamiképpen más lapra tartozott. Míg Tarzan és más vadállatok szükségből, vagy haragból voltak kegyetlenek, a négerek pusztán csak azért, hogy tehetetlen áldozatuk kínjaiban gyönyörködjenek.

Abban a mértékben tehát, amint haragja kezdett felgyülemelni a Gomanganikkal szemben, valami különös rokonszenvet érzett Numa, az oroszlán iránt.

Mert ámbár Numa egész életében mindig ellensége volt - Tarzan sem keserűséget, sem megvetést nem érzett irányában. A majomember agyában tehát fokozatosan kezdett kialakulni az az elhatározás, hogy elrontja a négerek örömét és megszabadítja az oroszlánt - lehetőleg azonban olyan módon, hogy ezáltal Gomanganiknak még külön bajt és bosszúságot is okozzon.

Amint odafönn kuporgott, látta, hogy a harcosok ismét megfogják a ketrecet és behúzzák két kunyhó közé. Tarzan tudta, hogy az most ott fog maradni estig, mert a feketebőrűek ünnepre készülődnek és orgia keretében fogják megünnepelni áldozatuk halálra kínzását. Elhatározta, hogy maga is megvárja, amíg leszáll az est és remélte, hogy közben valami alkalmas terv fog eszébe jutni.

Nem is kellett sokáig várakozni. Mialatt visszatért a dsungelbe eleséget keresni, felmerült agyában egy ötlet s egy pillanattal később - a vadászatról teljesen megfeledkezve - már sietve haladt is Kercsak, a nagy majom törzse felé.

Az otthonos tisztásra érkezve egyenesen afelé az üreges fa felé indult, amelynek odvában szokta tartogatni azokat a kincseket, amelyeket el akart rejtetni társai kíváncsi tekintete, vagy a bajkeverő kis makimajmok elől. Az oduból egy szorosan összegöngyölt csomagot húzott elő - Numa bőrét, rajta az állatfejjel, amely valaha Rabba Kega, a varázsló tulajdona volt mindaddig, amíg Tarzan el nem lopta a faluból.

Ezt hóna alá csapva ismét utnak indult a dsungelen keresztül a feketék faluja felé; utközben vadászott és evett is valamit, sőt a délután folyamán még szundikált is vagy egy órát, úgy hogy már leszállt az alkonyat, amikor felkapaszkodott a nagy fára, amelynek ága átnyult a paliszádon és ahonnan kényelmes kilátása nyílt az egész falu felett. Láta, hogy Numa még életben van, sőt az örök még szundítanak a ketrec mellett. Egy oroszlán nem nagy újdonság ezen a vidéken a feketebőrű ember számára, úgy hogy miután az első kíváncsiság lecsilla-

podott, a falu lakói nem sokat törődtek többé a hatalmas ragadozóval és érdeklődésüket inkább az éjszaka küszöbön álló nagy eseményei számára tartogatták.

Nemsokára azután, amint teljesen besötétedett, megkezdődött az ünnepség. A tom-tom ütemes dübörgésére egy magányos harcos ugrott be a többi harcosok nagy gyűrűjének közepébe, amelyet megvilágított a rőzsefény és amelyen túl az asszonyok és gyerekek álltak, vagy kuporogtak. A harcos tetőtől-talpig be volt mázolván és mozdulataival azt igyekezett jelképezni, mintha valami vadat üldözne. Csinos, jótermetű, egyenes növésű ifjú volt. A rőzsefény megcsillant ébenfekete testén, amint lehajolt a földre, mintha a vad nyomát keresné, majd magasra ugrott a levegőben. Arcának és testének minden vonala világosan tükrözött, hogy éppen most bukkant rá a nyomra. Majd közelebb ugrott a harcosok csoportjához, mintha velük is közölné felfedezését és felszólítaná őket, hogy tartsanak vele a vadászatban. Mindez némajáték volt - de oly élethű, hogy Tarzan minden egyes részletét követni tudta.

Látta, hogy a többi harcosok most felragadják vadászdárdáikat és kecsesen ugrálva valamennyien belekezdnek a lopakodó mozdulatu »üldözőtánc«-ba. Mindez nagyon érdekes volt - Tarzan azonban rájött, hogy ha cselekedni akar, akkor ennek most jött el az ideje.

Az oroszlanbőrrel a hóna alatt a majomember most leugrott a fáról a lombkorona alatt elterülő sötét árnyékba, majd óvatosan megkerülte a kunyhókat, amelyek között egyenesen a ketrec hátamögött bukkant ki. Numa idegesen járt föl-alá a rácsok között, őrizetlen volt, mert a két harcos is otthagya a ketrecet, hogy résztvegyen az ünnepi táncban.

A ketrec hátamögött Tarzan magára huzta az oroszlanbőrt ugyanugy, mint amaz emlékezetes alkalommal, amikor Kercsak majmai csaknem darabokra szaggatták. Ekkor négykézlábra ereszkedve előre kuszott és kibukkant a két kunyhó között, alig néhány lépésnyire a tömegben álló nézőközönségtől, amelynek figyelmét az »üldöző tánc« most teljesen lekötötte.

Tarzan tudta, hogy néhány perc múlva a feketebőrűek gyűrűje felszakad és az így támadt résen a ketrecet be fogják cipelni a kör közepébe. És ez volt az a pillanat, amelyre várt.

Nem is kellett sokáig várakoznia. Mbonga, a főnök jelet adott, amire az asszonyok és a gyerekek közvetlen Tarzan előtt felemelkedtek a helyükről és oldalt huzódtak, hogy utat nyissanak az oroszlanketrecnek. Tarzan ugyanebben a pillanatban olyan morgást hallatott, amely a megszólalásig hasonló volt egy dühös oroszlan vészes elbődüléséhez, majd a szélesre nyitott ösvényen keresztül lassan megindult a felizgult táncosok csoportja felé.

Elsőnek egy asszony vette észre és hangosan felsikoltott. A majomember közvetlen szomszédságában erre valóságos pánik tört ki. Mindenki meg volt győződve róla - s ez volt, amire Tarzan számított - hogy a fogoly kiszabadult a ketrecből.

Tarzan újabb bömböléssel még előbbre nyomult. A táncoló harcosok egy pillanatra meghökkenek, amikor a rőzsetűz fényénél megpillantották az oroszlant. A nők és gyermekek máris menekülni kezdtek a legközelebbi kunyhók felé és nemsokára a meglepett harcosok is követték példájukat, úgy hogy Tarzan csakhamar egyedül maradt a falu pillanatok alatt kiürült uccáján.

De ez sem tartott sokáig. A közeli kunyhókból innen is, onnan is fejek bukkantak elő - a harcosok, akik figyelték, hogy az oroszlan támadni készül-e, vagy pedig megpróbál elmene-külni a faluból.

Lándzsáikat döfésre emelve készen tartották mindkét eshetőségre - ekkor azonban az oroszlan felegyenesedett hátsó lábain, az aranyárga bőr lehámlott róla és a rőzsetűz fényénél megvillant álméltkodó szemük előtt a fehér ördögisten sudár, fiatal alakja.

A feketék egy pillanatra annyira megdöbbentek, hogy a cselekvés eszükbe sem jutott. Legalább annyira féltek ettől a jelenségtől, mint magától Numától. Babonás rettegésük azonban csaknem megbénította őket és ezalatt a majomember lehajolt és kényelmesen felszedte a földről az oroszlánbőrt. Aztán látták, hogy megfordul és eltűnik a falu tulsó végén, a sötétben. Csak ekkor tértek magukhoz; amikor azonban dárdáikat rázva és harci kiáltásokat üvöltve utána vetették magukat - az üldözött már eltűnt szemük elől.

Tarzan egy percig sem pihent meg az ágak között. A bőrt rádobta egy ágra, majd megint leugrott a földre és a hatalmas fatörzset megkerülve, berohant a faluba. A kunyhók árnyékába huzódva egyenesen az oroszlán ketrece felé futott. Felugorva a ketrec tetejére, meghuzta a kötelet, amely felemelte az ajtót - és egy perccel később egy hatalmas, ereje teljében lévő oroszlán pattant ki a rácsok közül a falu uccájára.

A harcosok, amint éppen üres kézzel szállingóztak vissza, észrevették a hatalmas állatot, a rőzsetüz világánál. Az ördögisten láthatólag megint a régi csselfogását akarja alkalmazni velük szemben! Talán azt képzei, hogy kétszer egymásután félre tudja vezetni Mbonga, a főnök embereit? Nos hát, majd megmutatják neki!... Már ugyanis régen lesték az alkalmat, hogy örökre megszabaduljanak a dsungelnek e félelmetes démonától!

Felemelt dárdákkal rohantak feléje. Az asszonyok és a gyermekek is előmerészkedtek a kunyhókból, hogy szemtanui lehessenek az ördögisten megöletésének. Az oroszlán villogó szemmel fordult feléjük, majd a közeledő harcosok elé ugrott.

Gunyos és vad diadalkiáltásokkal fogadták és dárdájukat rázták feléje. Biztosra vették, hogy az ördögisten most már nem menekülhet előlük többé!

Ekkor Numa, az oroszlán félelmetes bömböléssel nekiktámadt.

Mbonga, a főnök harcosai lándzsát szegezve és gunykiáltásokat orditozva várták a támadást. A biztonság azonban valahogy mégis megingott bennük. A támadó oroszlán tulságosan valódinak látszott - látták, hogy hatalmas ugrással tör előre. De azt is tudták, hogy az arany-sárga bőr alatt egy fehér ember puha teste rejtőzik és ez a tudat elhessegette félelmüket.

A sorban legelől egy hatalmas termetű, erejére és okosságára beképzelt fiatal harcos állott. Félni?... Hát ő ugyan nem fél!... Csak nevetett, amikor Numa rávetette magát; nevetett és dárdáját döfésre emelve, egyenesen az állat hatalmas szügyének irányította. Az oroszlán azonban ekkor már elérte őt. Egy hatalmas mancs félresöpörte az utból a nehéz harci dárdát, amely csapásától úgy tört ketté, mint ahogy az ember keze kettéroppant egy száraz galyat.

Egy második irtózat csapás beszakította a harcos koponyáját. S akkor az oroszlán egyenesen a többi harcosok közé vetette magát, jobbra és balra osztogatva félelmetes csapásait. Vagy tiz-tizenkét ember hullott el körülötte, míg végre a csapat maradványa hanyat-homlok futásnak eredt, hogy elmeneküljön a rettentő karmok és villogó fogak elől.

A falu népe fejvesztve futkosott ide-oda félelmében. De még a kunyhók sem látszottak biztos menedéknek most, hogy Numa elszabadult a paliszádon belül. A megrémült négerék egyik helyről a másikra rohantak, míg a falu közepén bömbölve és villogó szemmel állott Numa, további küzdelemre és további öldöklésre készen.

Végül is az egyik bennszülöttnek eszébe jutott kitárni a falu kapuját és a fák között menedéket keresni. A nép, mint megriadt birkanyáj követte, úgy hogy végül az oroszlán magára maradt a faluban leölt áldozataival.

Mbonga emberei ezután a közeli fákról figyelték, ahogy az oroszlán lehajtotta nagy, sörényes fejét, vállánál fogva megragadta az egyik megölt harcost s azt fogai között cipelve, lassu, méltóságteljes léptekkel végigment a falu uccáján, majd kilépett a nyitott kapun és eltűnt a dsungelben. Figyelték és megborzadtak.

Ugyanakkor egy másik fáról Tarzan, a majomember is figyelte - és vigyorgott.

Egy teljes óra mult el az oroszlán távozása után, amíg a feketebőrűek végre lemerészkedtek a fákról és elkezdtek visszaszállingózni a faluba.

- Ő volt az az egész idő alatt, - mondta az egyikük hideglelősen reszketve. - Ő, az ördögisten!

- Először oroszlánból emberré változtatta magát, - suttogta a másik, - majd megint vissza, emberből oroszlánná...

- És becipelte Mweezát az őserdőbe, ahol meg fogja enni, - mondta a harmadik megborzongva.

- Nem vagyunk biztonságban többé, - sópánkodott egy negyedik. - Legjobb lesz, ha összeszedjük cókmókjainkat és egy másik falut keresünk, ahol biztonságban leszünk ettől a rémületes ördögistentől!...

Reggelre ébredve azonban ismét visszatért a bátorságuk, úgy hogy az elmúlt éjszaka eseményei nem jártak egyéb hatással, minthogy még jobban meggyökeresedett bennük a félelem Tarzannal szemben és a hit természetfölötti származása felől.

Igy nőtt aztán tovább a majomember hire az őserdő borzongató rémtörténeteiben és amerre járt - félelem és reszketés kísérte lépéseit.

XII. FEJEZET

Tarzan megmenti a Holdat

Egész más a dsungel, amikor Kudu, a nap uralkodik fölötté, mint amikor Goro, a hold fényes arca feltűnik az égen.

Nappal az őserdőnek megvan a maga ismerős jellegzetessége - a maga fényei és árnyai, a maga madarai, virágai vadállatai; még a hangjai is nappali hangok. Az éjszakai dsungel fényei és árnyai, vadállatai, növényei és madarai azonban annyira mások, mintha egy egészen idegen világhoz tartoznának.

Tarzan éppen emiatt a különbözőség miatt szeretett éjszaka portyázni a dsungelben. Nemcsak, hogy másmilyen volt az élet, hanem érdekesebb és kalandosabb is - már pedig Tarzan, a majomember számára a veszély és a kaland jelentette az élet savát-borsát. És az éjszakai dsungel hangjai - az oroszlán ordítása, a leopárd üvöltése, Dango a hiéna félelmetes kacagása mindmegannyi zene volt a majomember fülének.

Egy éjszaka ismét északi irányban portyázott, amikor hirtelen megütötte az orrát a Goman-ganik ismerős illata és ugyanakkor égő fa orrfacsaró szagát is érezte. A majomember gyorsan megindult abban az irányban, ahonnan a könnyű éjszakai szél a szagot hozta. Hirtelen hatalmas rőzsetűz fénye tűzött a szemébe a fák levelein keresztül és amikor Tarzan megállapodott egy közeli faóriás lombkoronáján, látta, hogy körülbelül féltucat fekete harcos bujik össze kuporogva a láng körül. Nyilvánvalóan Mbonga a főnök falujából való vadászok voltak, akiket az őserdőben lepett meg a sötétség. Körülöttük köralakban töviskes bozót-kerítés húzódott és nyilván azt remélték, hogy ez, meg a tűz lobogó fénye távol fogja tartani tőlük az éjszaka veszedelmes ragadozóit.

Azért magatartásukon, remegő összebujásukon és reszketésükön látszott, hogy maguk sem olyan nagyon biznak ebben a védelemben, annál kevésbbé, mert Numa és Sabor vészjósló morgása egyre közelebbről és közelebből hallatszott. A tűz fényén túl, az árnyékban még más vadállatok is lappangtak. Tarzan időnként megpillantott egy-egy sárgás fénnel felcsillanó szemet - a feketék is látták őket és megborzadtak. Aztán az egyikük felkelt a helyéről, kihuzott egy égő husángot a tűzrakásból és meglóbálta a villogó szemek felé, amelyek ilyenkor azonnal eltűntek. Tarzan figyelte a dolgot és látta, hogy amint a néger visszatelepszik a tűz mellé, ezek a vészjósló szemek kettesével és négyesével újra, meg újra felbukkannak.

Ekkor jelent meg Numa, az oroszlán és párja, Sabor. Jobbra és balra a villogó szemek visszahúzódtak a két hatalmas ragadozó közeléből, úgyhogy most csak az ő szemgolyóik világítottak a sötétből. A feketék közül néhányan arcra borultak és jajongni kezdtek; az az ember azonban, aki az imént meglóbálta a lángoló husángot, most egy égő galyat egyenesen az éhes oroszlánok felé hajított, amire ezek is visszavonultak. Tarzant rendkívül érdekelt a dolog. Most megértette, hogy a feketebőrűek miért raknak éjszaka rőzsetüzeket. A dsungel vadai féltek a tüztől és a tűz ilyenkor már bizonyos mértékig védekezésre is szolgált.

Most néhány percig eltűntek a fenyegető szemek, noha Tarzan tisztán hallotta köröskörül puha talpu lábak settenkedő lépteit. Majd ismét felcsillant a két szempár, jelezve a dsungel urának és párjának visszatértét. A himoroslán most lassan a töviskes bozót-kerítés felé közeledett, amely mögött a félelemtől reszketve egy magányos néger kuporgott. Amikor ez az őrszem észrevette a közeledő Numat, egy újabb csóvát hajított feléje és Numa Saborral, a nőstényoroszlánnal együtt ismét visszavonult - ezuttal azonban már nem oly messzire és nem is olyan hosszú időre.

Csaknem azonnal visszafordultak és elkezdtek keringeni a bozótkerítés körül, szemüket egyenesen a tüzre meresztve és halk, mélyről jövő félelmetes morgást hallattak.

A fekete harcos újra és újra hajigálta az égő husángokat a két hatalmas macska felé - Tarzan azonban észrevette, hogy Numa egy-két visszahuzódás után nem sokat törődik többé vele. A majomember Numa hangjából azt is kivette, hogy az oroszlán éhes és mindenáron szeretne jóllakni egy Gomangani husával - csak az a kérdés, lesz-e bátorsága közelebb merészkedni a tüzhöz?...

Éppen, amikor Tarzan mindezt végiggondolta, Numa megállt a nyugtalan keringésben és szembefordult a bozóttal. Egy percig mozdulatlanul állott, csak a farka kunkorodott fel gyorsan, idegesen - majd elszántan előre indult, míg Sabor azon a helyen maradt, ahol párja hagyta. A feketebőrű odakiáltott társainak, hogy az oroszlán közeledik; azokon azonban annyira erőt vett a félelem, hogy csak még közelebb húzódtak egymáshoz és még hangoztabban sápitoztak, mint azelőtt.

Az őr most felragadott egy lángoló fatuskót és egyenesen az oroszlán pofájába vágta. Dühös ordítás hallatszott - majd azon nyomban következett a támadás. A vad bestia egyetlen ugrással átlendült a tövises falon - a tulsó oldalon azonban a harcos ugyanolyan gyorsan elperdült előle és hanyathomlok rohant a legközelebbi fa felé.

Numa - amilyen gyorsan jött - már ki is ugrott az elkerített tisztásból; de ahogy újra átlendült az alacsony, tövises bozótfalra, egy jajgató négert is cipelt magával. Áldozatát maga után húzva a földön, visszatért Saborhoz, a nőstényoroszlánhoz, akivel együtt csakhamar eltűnt a rengetegben. Vészes morgásukba időnként belevegyült a menthetetlenül halálraitélt ember velőtrázó jajgatása.

A víztől kis távolságnyra a két oroszlán megállott. A morgás és bömbölés megerősödött, míg a szerencsétlen feketebőrű jajgatása egyre halkult - aztán végleg elnémult.

Kisvártatva Numa ismét megjelent a tűz fényében. Másodszor is beugrott a kerítésen keresztül és ugyanaz a hátborzongató tragédia - egy másik jajgató áldozattal - ismét lejátszódott.

Tarzan lustán nyújtózkodni kezdett. Ásitott, mint akit kezd untatni ez a szórakozás. Megfordult és megindult a hazai tisztás felé, ahol a törzs az igazak álmát aludta a környező fák ágain.

De miután megtalálta a szokott helyét az egyik ághajlatban és összekuporodott, hogy elszunditson, még mindig semmi vágyat nem érzett az alvásra. Hosszu ideig ébren álmodozott. Fölpillantott az égre és elnézte a holdat, meg a csillagokat. Azon töprengett, hogy miféle jelenségek lehetnek ezek és mi tartja őket az égen, hogy le ne essenek? Agya kisgyermek korától kezdve bajlódott ilyen és hasonló kérdésekkel. Az élet minden titka rendkívül érdekelte. A halál rejtélyét nem tudta a maga teljességében felfogni. Számtalan alkalommal megvizsgálta megölt áldozatainak belső mechanizmusát és egyszer-kétszer még az elejtett préda szügyét is felhasította, hogy lássa az esetleg még dobogó szívet.

Tapasztalásból tudta, hogy ha ezt a szervet egy késsel átdöfik, akkor tíz eset közül kilencben rögtön bekövetkezik a halál, míg ugyanazt a kést többször is beledöfheti más helyeken ellenfelébe anélkül, hogy akár csak harcképtelenné is tenné. Éppen ezért okoskodott, hogy a szívből - vagy amint ő nevezte »a lélekző vörös dologban« - kell lennie az élet középpontjának.

Mindezek a dolgok azonban alapján véve megfejthetetlen rejtélyek maradtak Tarzan számára, amelyek mégis változatlanul izgatták gondolatait és képzeletét. Megfigyelte a nyíló és lecsukló szirmu virágokat; ismert növényeket, amelyek arcukat mindig a nap felé fordítják; látott leveleket, amelyek akkor is megmozdultak, ha nem volt a legcsekélyebb szellő sem;

látott folyondárokat, amelyek úgy kusztak fel a hatalmas fák törzsére és ágaira, mintha élő lények lettek volna - illetőleg Tarzan, a majomember számára ezek a virágok, folyondárok és fák valóban élő lények is voltak. Gyakran beszélt hozzájuk, mint ahogy beszélt Gorohoz, a holdhoz és Kuduhoz, a naphoz s mindannyiszor elfanyarodott a kedve, amikor rájött, hogy azok nem felelnek. Kérdéseket intézett hozzájuk; azok azonban nem válaszoltak, pedig ő jól tudta, hogy a levelek például suttogva szoktak beszélgetni egymással a saját levél-nyelvükön.

A szelet a fáknak és füveknek tulajdonította: úgy képzelte, hogy az a fák és füvek ide-oda hajladozásából keletkezik. Nem tudta másképp megmagyarázni magának ezt a tüneményt és hasonló okból úgy képzelte, hogy az eső meg a csillagokból, a holdból és a napból ered...

Ezen az éjszakán, ahogy töprengve feküdt az ághajlatban, képzeletét a hold és a csillagok rejtélye fogta meg. Egész izgalomba jött miatta. Taug, a szomszédos ághajlatban aludt. Tarzan odakuszott melléje:

- Taug! - kiáltotta. A hatalmas him abban a pillanatban felébredt és veszélyt szimatolva felborzolta szőrét. - Nézd csak Taug! - kiáltotta Tarzan a csillagok felé mutatva. - Nézd csak Numa és Sabor és Sheeta és Dangó szeméit!... Ott leskelődnek Goro körül, hogy ráugorjanak és megöljék... Nézd csak Goro szemét és orrát és száját! És az a fény, ami az arcán világít, az annak a nagy tűznek a fénye, amelyet azért rakott, hogy elijessze Numat és Sabort és Dangot és Sheetat!...

- Nézd csak, Taug, - folytatta izgatottan, - ott láthatod körülötte mindezeket a szemeket! De nem mernek közelebb lopakodni a tűzhöz - nézd csak, milyen kevés szem van Goro közvetlen közelében. Félnék a tüztől! Ez a tűz védi meg Gorot Numa karmaitól... Látod őket, Taug? Egy éjszaka azonban Numa majd nagyon éhes lesz és nagyon haragos - s akkor majd átugrik a tövises bokrokon, amelyek körülveszik Gorot és akkor nem lesz többé világosságunk azután, hogy Kudu visszatért barlangjába - az éjszaka fekete lesz, mint olyankor, amikor Goro lusta és késő éjszakáig alszik, vagy amikor napközben vándorol át az égben, megfeledkezve a dsungelről és népéről.

Taug bambán bámult előbb fel az égre, majd Tarzanra. Ugyanekkor egy meteor hasította végig fénylő csóvájával az eget.

- Nézd! - kiáltotta Tarzan. - Goro éppen most dobott egy égő husángot Numa felé!

- Numa lent a földön jár, - morogta Taug. - Numa nem szokott vadászgatni a fák fölött.

De azért kíváncsian és egy kissé megilletődötten nézegette a csillagokat, amelyeket nyilván életében először vett észre, ámbar azok kezdettől fogva minden éjszaka ott függtek feje fölött az égen. Taug szemében azonban nem sokat jelentettek - nem lehetett megenni őket, tehát nem érdekelték.

De azért mégis nyugtalanná tették Tarzan szavai. Maga is hosszú ideig nem tudott elaludni újra, csak nézte a csillagokat - a ragadozók szeméit, amelyek körülvették Gorot, a holdat - és nézi Gorot, amelynek világosságánál a majmok táncolni szoktak. Ha Numa megeszi Gorot, akkor nem lesz többé éjszakai dum-dum tánc. Taug egészen megilletődött erre a gondolatra. Félénken pillantott Tarzanra. Miért különbözik barátja ennyire a törzs többi tagjaitól? Taug ismerősei között senkisem volt, akinek olyan furcsa dolgok jutottak volna eszébe, mint Tarzannak. A majom megvakarta az üstökét és azon töprengett, vajjon Tarzan végeredményben megbízható barát-e, azután lassan és nehézkes fejtöréssel kezdett visszaemlékezni rá, hogy Tarzan hűségesebb társa volt, mint bármelyik más majom, még a törzs erős és bölcs himjeit sem véve ki.

Tarzan volt az, aki kiszabadította őt a feketebőrűek fogságából éppen abban az időben, amikor pedig Taug azt hitte, hogy Tarzan el akarja venni tőle Teekat. Tarzan volt az, aki megmentette

Taug kis baluját a haláltól. Tarzan volt az, aki kigondolta és végrehajtotta Teeka elrablásának üldözését. Ha valami, akkor ez volt a barátság - s noha Taug sohasem mutatott semmi külső vonzódást, noha épügy vicsorgott Tarzanra, mint bármelyik más majomra, amelyik közel merészkedett hozzá, amikor evett - mégis meg tudott volna halni Tarzanért. Most azonban Taug mégis zavarban volt és mielőtt újra álomba merült volna, még sokáig eltöprengett barátja furcsa szavain.

Másnap megint eszébe jutottak és akkor elmesélte Guntonak, hogy miket mondott Tarzan azokról a szemekről, amelyek körülveszik Gorot és megemlítette azt a lehetőséget is, hogy Numa egyszer valamikor majd megtámadja és megeszi a holdat.

Gunto elkezdte a körmét rágni, ami nála a gondolkodás jele volt. Aztán eszébe jutott, hogy Tarzan neki is említette egyszer, hogy a fák beszélgetnek egymással és Gozan viszont elmesélte, hogy a majomembert egyizben táncolni látta a holdfényben Sheetával, a párduccal. Azt nem tudták, hogy Tarzan akkor lasszójával fogta el a vad bestiát és hozzákötötte egy fához majd ugrálni kezdett a megkötözött préda előtt, hogy halálraboszsantsa.

Mások elmesélték, hogy látták Tarzant lovagolni Tantor, az elefánt hátán. Aztán szóba került az az eset, amikor Tibot, a kis fekete fiút hozta el a törzs körébe és némelyek felemlítették, hogy milyen különös foglalatosságba merül időnként a földnyelven álló furcsa barlangjában.

- Tarzan nem majom - mondta ki végül a szentenciát Gunto. - A nyakunkra hozza Numat, hogy felfaljon bennünket, mint ahogy most ráuszítja Gorora. Legjobb volna, ha megölnénk őt!

Taug szőre abban a pillanatban felborzolódott.

- Előbb Taugot kell megölnötök! - mondta, aztán otthagya őket, hogy élelmet keressen.

De mások csatlakoztak az összeesküvőkhöz. Eszükbe jutott Tarzannak sok olyan dolga, ami a majmok számára szokatlan volt és amit majomésszel nem tudtak felérni. És Gunto ismét hangoztatta azt a meggyőződését, hogy a Tarmanganit, a fehér majmot meg kell ölni. A többiek - akiket a rémmesék megijesztettek és akik azt hitték, hogy Tarzan most Goro megölését tervezi - helyeslő morgással fogadták a tervet.

Teeka, aki szintén közöttük állott, hegyezte a fülét. Felborzolta a szőrét és vicsorgatni kezdte a fogát, majd elindult Tarzan keresésére. De nem találta meg, miután a majomember távol járt; ehelyett Taugra akadt és elmondta neki, hogy mit terveznek. A hatalmas him dühében toporzékolni és orditozni kezdett...

*

Tarzan, a majomember sok mérfölddel odébb éppen Tantor, az elefánt széles hátán nyújtózott. Egy éles bot hegyével vakargatta a hatalmas fülek tövét és szokása szerint mesélt a vastagbőrűnek mindenfélét, ami éppen eszébe jutott. Tantor igen keveset, vagy éppen semmit sem értett a szavaiból - de hálás hallgatónak bizonyult. Élvezte a barátját, akit kedvelt és jólesett neki barátságos vakargatása.

Numa, az oroszlán megszimatolta az ember szagát és rögtön közelebb lopakodott. Amint azonban megpillantotta kiszemelt zsákmányát az óriási agyaras fején, megfordult és bosszus és csalódott morgással elindult valami alkalmasabb zsákmányt keresni.

Az elefánt is megérezte az oroszlán szagát és orrmányát felemelve, hangosan trombitálni kezdett. Tarzan kényelmesen, egész hosszúságában elnyult a vastag bőrön. Legyek zümmögtek az arca körül, egy leveles gallyal azonban időnként mindig szétcsapott közöttük és elkergette őket.

- Tantor, - mondta, - nagyon jó élni. Jó dolog elnyújtózni a hűvös árnyékban. Jó elnézni a zöld fákat és a virágok vidám színeit, mindent, amit Isten számunkra teremtett. Ő nagyon jó

hozzánk, Tantor; Ő teremtette számodra a gyenge leveleket és a faháncsot, meg a kövér füveket, hogy jóllakhass; Ő adta nekem Barat és Horkat és Pisaht, a gyümölcsöket és a diókat és a gyökereket. Ő adja meg mindenkinek azt az ennivalót, amit legjobban szeret. Nem kíván egyebet tőlünk, csak azt, hogy elég erősek, vagy ravaszak legyünk, hogy mindezeket megszerezhessük magunknak. Igen Tantor, nagyon jó élni. Nem szeretnék meghalni.

Tantor meglegedetten morgott egyet, majd felemelte orrmányát és annak kis ujjacskában végződő hegyével megsimogatta a majomember arcát.

- Tantor, - szólalt meg hirtelen Tarzan, - fordulj meg és keress ennivalót Kercsak, a nagy majom törzse irányában, hogy Tarzan a fejedon lovagolhasson haza, anélkül, hogy járnia kellene.

Mielőtt elérték volna a tisztás északi oldalát, dél felől egy tagbaszakadt, fekete harcos közeledett ugyanabba az irányba. Óvatosan haladt keresztül a dsungelen, figyelmét megfeszítve, hogy elkerülhesse az utközben leselkedő veszélyeket. Éppen elhaladt a legdélibb őrszem alatt, aki egy nagy fa ágán elhelyezkedve figyelte az ebből az irányból kigyózó utat. A majom békén engedte elhaladni a Gomanganit, mert látta, hogy egyedül van; abban a pillanatban azonban, amikor a harcos elérte a tisztást, hangos »Kreeg-ah« kiáltás harsant fel a hátamögött és a nagy himék már rohanni kezdtek feléje a fák között.

A fekete ember az első kiáltásra megállott és körülnézett. Nem látott semmit, de megismerte a szőrös erdőlakók kiáltását.

Bulubantunak helyén volt a szive. Hallotta körös-körül a majmok orditozását és tudta, hogy menekülésre kevés kilátása van, de azért rettenthetetlenül helyt állott és lándzsáját döfésre készen emelte fel. Bulubantu Mbonga falujának második főnöke elhatározta, hogy drágán fogja adni az életét.

Tarzan és Tantor már csak kis távolságnyira voltak, amikor az őrszem első rikoltása felverte a dsungel csendjét. A majomember villámgyorsan átugrott az elefánt hátáról az egyik közeli fára és most sebesen haladt a tisztás irányába. Amikor odaért, azt látta, hogy vagy egy tucat him vesz körül egy magányos Gomanganit. Tarzan vérfagyasztó kiáltással sietett feléjük. Még jobban gyűlölte a négereket, mint maguk a majmok és most nagyszerű alkalom kínálkozott rá, hogy egyikükkel elbánjon. Vajjon mit csinálhatott a Gomangani? Talán megölte a törzs valamelyik tagját?

Tarzan megkérdezte a hozzá legközelebbálló majmot. Kiderült, hogy a Gomangani nem bántott senkit. Gozan, az őrszem, meglátta, amint az erdőn keresztül haladt és figyelmeztette a törzset - ennyi volt az egész.

A majomember utat tört magának a majmok között és közelebből szemügyre vette a fekete embert. Azonnal ráismert. Hiszen csak az elmúlt este látta, a tüskés bozót mögött, amint belekémlelt a sötétbe, mialatt társai félelmükben összebujtak és gyáva módon még csak védekezésre sem mertek gondolni. Ez az ember kétségtelenül bátor volt - és Tarzan mindig megbecsülte a bátorságot. Ez az érzése még a feketék iránt táplált gyűlöleténél is erősebb volt.

Odafordult a majmok felé.

- Eredjetek vissza élelmet keresni, - mondta, - és hagyjátok ezt a Gomanganit békében utjára menni. Nem bántott bennünket és én az elmúlt éjszaka láttam, amint Numaval és Saborral szembeszállott, egyedül a nagy dsungelben. Ez bátor ember. Miért öljünk meg valakit, aki bátor és aki nem bántott bennünket? Engedjétek utjára.

A majmok morogni kezdtek. Nem tetszett nekik a dolog.

- Öljétek meg a Gomanganit! - kiáltott az egyik.

- Igen, - harsogta a másik, - öljétek meg a Gomanganit, de nemcsak őt, hanem a Tarmanganit is!

- Meg kell ölni a fehér majmot! - üvöltötte Gozan. - Ő tulajdonképpen nem is majom, csak egy Gomangani, akinek le van huzva a bőre.

- Öljétek meg Tarzant! - bömbölte Gunto. - Öljétek meg. Öljétek meg!...

A majmok most már vérszomjasokká váltak. Dühük nem is annyira a fekete ember, mint inkább Tarzan ellen fordult. Ekkor egy torzonborz alak tört utat közöttük, gyerekek módjára félrelökösve őket az utból. Taug volt - a hatalmas, vad Taug.

- Ki mondja azt, hogy meg kell ölni Tarzant? - kérdezte fenyegetően. - Aki meg akarja ölni Tarzant, annak előbb meg kell ölnie Taugot is. És ki tudja megölni Taugot? Taug kitepi a beleiteket és odadobja eleségül Dangónak, a hiénának!

- Mi mindnyájan meg tudunk ölni benneteket, - felelte Gunto. - Mi sokan vagyunk és ti kevesen.

Amiben igaza is volt. Tarzan is tudta, hogy igaza van. Amint hogy Taug is tudta - csak éppen nem volt hajlandó beletörődni.

- Én vagyok Tarzan! - kiáltotta most a majomember. - Én vagyok Tarzan, a hatalmas vadász, a hatalmas harcos. Az egész dzsungelben nincsen senki, aki oly hatalmas volna, mint Tarzan.

Most a szembenálló himék is sorjában eldicsekedtek nagyságukkal és kiválóságukkal. És a szembenállók lassanként mind közelebb és közelebb kerültek egymáshoz. Ez a majomhimek rendes szokása, mielőtt a végső összecsapásra rászánnák magukat.

Gunto lépett először közel Tarzanhoz, megszaglászta, majd rávicsordult. Tarzan halk, fenyegető morgást hallatott. Még egy ideig szokás így egymást kerülgetni, aztán valamelyik him mégis csak rátámad és akkor a következő pillanatban az egész félelmes banda tépve és harapva ráveti magát áldozatára...

Bulubantu, a fekete harcos, attól a pillanattól kezdve, hogy Tarzan felbukkant a majmok között, a csodálkozástól tágranyílt szemmel bámulta az eseményeket. Sokat hallott erről az ördögistenről, aki a szőrös erdőlakók között él - de eddig még sohasem látta napvilágnál, szemtől-szembe. Természetesen semmit sem értett abból, amit Tarzan és a majmok egymás-közt végeztek, csak annyit látott, hogy a majomember és az egyik nagy him valami vitába keveredett a többivel. Látta, hogy ezek ketten, háttal feléje közte és a többi majom között állnak és ebből - bármily valószínűtlennek tűnt is - arra következtetett, hogy ők akarják megvédeni. Tudott róla, hogy Tarzan egyszer megkimélte Mbonga a főnök életét és hogy egy más alkalommal megkegyelmezett Tibonak és Tibo anyjának, Momayanak. Így hát nem volt egészen lehetetlen az sem, hogy most meg Bulubantu segítségére siessen.

Gunto és társai lassan mind hátrább szorították Tarzant és Taugot Bulubantu felé. A majomembernek eszébe jutottak azok a szavak, amelyeket csak az imént mondott Tantornak: »Igen, Tantor, nagyon jó élni. Nem szeretnék meghalni.« Már pedig tudta, hogy most meg kell halnia, mert a hatalmas himék egyre vészesebben indultak ellene. Mindig is sokan voltak közöttük, akik gyűlölték és valamennyien gyanakodtak rá, mert tudták, hogy ő valami más fajta, mint jómaguk. Tarzan is tudta ezt és büszke volt rá, hogy másmilyen - hogy *ember*, amint azt a képeskönyvekből megtanulta. Rövidesen azonban halott ember lesz.

Gunto támadáshoz készülődött. Tarzan már ismerte ezeket az előjeleket és azt is tudta, hogy Guntoval együtt a többi him is azonnal rátámad. Akkor pedig mindennek vége lesz.

Ebben a pillanatban a tisztás tulsó oldalán valami megmozdult a folyondárok között. Tarzan akkor vette észre, amikor Gunto éppen előre ugrott, hogy nekitámadjon. Tarzan lekuporodva

várta a támadást. Taug is lekuporodott, Bulubantu pedig - most már tisztán látva, hogy ezek ketten az ő oldalán harcolnak - felragadta a dárdáját és eléjük ugrott, hogy felfogja az első támadást.

Ugyanekkor a támadó hímek háta mögött egy hatalmas test tört elő a dzsungelből. A majmok vad orditozását tulharsogta a dühös agyaras trombitálása, amint Tantor, az elefánt átrobogott a tisztáson, hogy barátja segítségére siessen.

Sohasem került rá sor, hogy Gunto birokra keljen a majomemberrel. Tantor támadásától megrémülve a majmok visítózva és jajgatva szaladtak szerteszét a fák között. Taug velük együtt elrohant. Csak Tarzan és Bulubantu maradt a helyén, az utóbbi azért, mert látta, hogy az ördögisten sem szalad el. Mindenesetre azonban fölkészült a halálra, mely kikerülhetetlennek látszott.

Elképedve látta azonban, hogy a hatalmas elefánt hirtelen megáll a majomember előtt és szinte gyöngéden végigsimogatja hosszú, kigyózó orrmányával.

Tarzan a fekete harcos felé fordult.

- Eredj! - mondta neki a majmok nyelvén és azzal Mbonga faluja irányába mutatott. Bulubantu nem értette ugyan a szót, de annál jobban értette a mozdulatot és sietve engedelmeskedett. Tarzan utána nézett, amíg csak el nem tűnt a tekintete elől. Aztán így szólt az elefánthoz:

- Emelj fel!

Az agyaras állat orrmányának egy mozdulatával könnyedén felemelte a levegőbe és fejére ültette.

- Tarzan elmegy a barlangjába a nagy víz mellé, - kiáltotta a majomember a fákön kuporgó majmok felé. - Taug és Teeka kivételével, valamennyien ostobábbak vagytok, mint Manu, a makimajom. Taug és Teeka eljöhetnek meglátogatni Tarzant. A többiek azonban ne merjék mutatni magukat! Tarzan egyszer és mindenkorra végzett Kercsak törzsével!

Megbökte Tantort és a hatalmas állat végigdübörgött a tisztáson. A majmok elképedve bámultak utána, amíg csak el nem tűnt az őserdőben.

*

Taug még aznap éjszaka leütötte Guntot, akin bosszút akart állni Tarzan ellen intézett támadása miatt. A törzs azonban egy álló hónapig színét sem látta Tarzannak, a majomembernek. A legtöbben nem is gondoltak rá; de voltak olyanok, akik sokkal jobban nélkülözték, mintsem Tarzan képzelte volna. Taug és Teeka gyakran gondoltak rá, hogy bárcsak visszatérne és Taug sokszor el is határozta, hogy elmegy és meglátogatja Tarzant tengerparti kunyhójában; de egyszer egy, másszor más dolog jött mindig közbe.

Egy éjszaka, amikor Taug álmatlanul feküdt és felnézett a csillagos égre, eszébe jutottak azok a különös dolgok, amelyekről Tarzan egyszer említést tett neki - hogy ezek a fényes pontok tulajdonképpen a szemei azoknak a ragadozóknak, amelyek a sötét égi dsungelben leselkednek, hogy ráugorjanak Gorora, a holdra és felfalják. És mennél tovább töprengett ezen a dolgon, annál nyugtalanabbá vált.

Ekkor valami különös dolog történt. Amint rábámult Gorora, azt látta, hogy a hold egyik csücske hirtelen eltűnik, mintha csak valami beleharapott volna. Egyre nagyobb és nagyobb lett a luk Goro oldalában. Taug harsány kiáltással talpra ugrott. Rémműlt »Kreeg-ah« kiáltására csakhamar az egész törzs ijedten és visítózva csődült össze körülötte.

- Nézzétek! - kiáltotta Taug, rámutatva a holdra. - Nézzétek! Ugy van, ahogy Tarzan mondta. Numa átugrott a tüzön és most felfalja Gorot. Ti kigunyoltátok Tarzant és elmartátok a törzstől; most láthatjátok, milyen böles volt. Ti, akik gyűlöltétek Tarzant, most magatok siessetek Goro segítségére. Nézzétek az égi dsungelben körös-körül a szemeket, Goro körül. Goro veszélyben van és senki sem tud segíteni rajta... senki, kivéve Tarzant. Numa nemsokára egészen fel fogja falni Gorot akkor nem lesz világosságunk azután, hogy Kudu visszavonul barlangjába. Akkor aztán hogyan táncoljunk el a dum-dum táncot Goro világossága nélkül?

A majmok megremegtek és sáпитozni kezdtek. A természet erőinek minden megnyilvánulása - miután ésszel nem tudták felfogni - rémületbe ejtette őket.

- Eredj és hozd vissza Tarzant! - kiáltotta az egyikük s ekkor valamennyien ordítani kezdtek:
- Tarzan... Hozd vissza Tarzant! Ő fogja megmenteni Gorot!

- Elmegyek, - mondta röviden Taug és egy perccel később már neki is vágott a sötétségnek, a földnyelven álló kis kunyhó felé.

A magára maradt törzs iszonyodva nézte a hold lassu fogyatkozását. Numa láthatólag már egy hatalmas félkör-alaku részt vágott ki belőle. Ha ez így megy tovább, teljesen felfalja Gorot, mielőtt Kudu megjelenik ismét az égen. A majmok megremegtek arra a gondolatra, hogy éjszakáik ezentúl örökké vaksötétek lesznek. Ez a gondolat nem hagyta elaludni őket. Nyugtalanul jártak ide-oda a fák között és figyelték az égi Numát, amint prédáját fogyasztja és várták Taug és Tarzan visszaérkezését.

Goro már csaknem teljesen eltűnt, amikor a majmok végre meghallották kettőjük közeledő lépteit. És egy perccel később az egyik közeli fa ágán Taug kíséretében felbukkant Tarzan.

A majomember nem vesztegette az időt hiábavaló szavakkal. Kezében egy hatalmas ijt tartott és hátán egy puzdra lógott, tele mérgezett nyilvesszőkkel, amelyet - csak úgy, mint az ijt magát - a feketebőrűek falujából lopott. Felmászott az egyik faóriásra, egyre magasabbra és magasabbra, míg végre ingadozva megállott egy keskeny ágon, amely mélyen meghajolt sulya alatt. Innen tiszta és zavartalan kilátása nyílt az ég felé. Jól láthatta Gorot és azt a hatalmas sebet is, amelyet az éhes Numa ütött fénylő testén.

Arccal a hold felé fordulva Tarzan félelmetes harci kiáltást hallatott. Válaszul a távolból egy oroszlán bőgése hallatszott. A majmok megremegtek: nyilvánvalóan az égi Numa felelt vissza Tarzannak.

A majomember ekkor ráillesztett egy nyilvesszőt az ijra és megfeszítve a hurt, egyenesen a Goron lakmározó Numa szívének célzott. Hangos pattanás hallatott, aztán Tarzan, a majomember egymásután zuditotta a nyilvesszőket Numa felé és közben Kercsak törzsének majmai összebujtak rémületükben.

Hirtelen Taug kiáltása hallatszott.

- Nézzétek! - kiáltotta. - Numa meghalt! Tarzan megölte Numat! Nézzétek! Goro már ki is bujik Numa hasából!...

És valóban a hold fokozatosan kezdett előbujni a föld árnyéka mögül, amely eddig eltakarta. Kercsak törzsének majmaival azonban sohasem lehetett volna elhíttetni, hogy nem Numa volt az, aki csaknem felfalta Gorot ezen az éjszakán, vagy hogy nem Tarzan volt az, aki a fénylő istenséget megmentette halálos ellenségének karmai közül.

Tarzan, a majomember ilyen módon tért vissza Kercsak törzséhez és visszatérésével hatalmas lépést tett a királyság felé, amelyet végül el is nyert, mert a majmok ettől kezdve már most is úgy tekintettek fel rá, mint valami felsőbbrendű lényre.

Az egész törzsben egyetlen-egy valaki volt, aki nem tudott teljességgel hinni abban, hogy valóban Tarzan mentette meg Gorot, a holdat és ez az egy valaki - bármily különösnek tűnik is - maga Tarzan, a majomember volt.

Vége